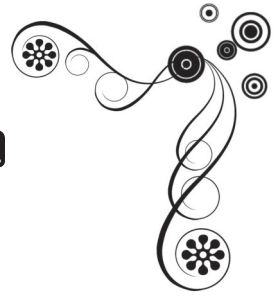

เมืองไทยปฏิวัติได้แล้ว

(๑) ปฏิวัติคือกลับข้าง

เลวระยับแล้วกลับตัว

แต่ดีกลับพันพัว

เพราะปฏิวัตินั้นแก้

(๒) ปฏิวัติเปลี่ยนที่ไคร้

จากต่ำสู่สูงทุก

ชาติเสื่อมเปลี่ยนเป็นยุค

ใช้แย่งอำนาจล้าง

(๓) แดนไทยในขณะนี้

ตกอยู่ในยุคกลัว

เมาเงินยศเนียบัว

ช่วยชั่วตัวต่ำซ้ำ

(๔) ที่ถูกนั้นเปลี่ยนร้าย

ปฏิวัติรัฐบาลที่

ลดอำนาจรัฐบาลปี-

ปฏิวัติพลเมืองน้ำ

(๕) ย่ำรัฐบาลนั้นแหละ

ล้างกิเลสอย่างเคร่งครัด

ทั่วประเทศเร่งรัด

หากมีใช้ธรรมช่วย(ช่วย)

(๖) เหลวเป๋วมามากแล้ว

ปฏิวัติจุดสำคัญไหน

ขาดมากขาดจนใจ

ขาดลัทธิธรรมในผู้

ทางหัว

จึงแท้

ชั่วฉับ มีใช่เลย

กลับร้ายกลายเป็นดี

เป็นสุข

สิ่งสร้าง

เจริญยิ่ง

เก่าเข้าครองแทน

มีดมัว

อำนาจบ้า

หัวหด หงอเฮ

ก็กล้าทำกัน

เป็นดี

ชาติก้าว

หาท่วม ประชาแล

จิตโหมศีลธรรม

ปฏิวัติ

อีกด้วย

เรียนศาสน์ เกิดเทอญ

ชาติมี้วยลงเหว

เมืองไทย

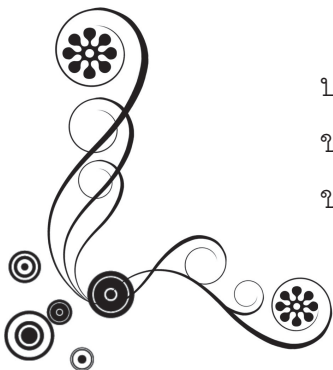
ไปรู้

จะขาด

อยู่ชั้นบริหาร.

“สไมย์ จำปาแพง”

๖ ต.ค. ๒๕๕๔

เมืองไทยปฏิวัติได้แล้ว

ทิววงวิจิตรวาทการ อธิบายการ “ปฏิวัติ” คือการเปลี่ยนสภาพหนึ่งไปสู่อีกสภาพหนึ่ง ซึ่งเป็นลักษณะใหม่ก้าวหน้ากว่าลักษณะเก่า เช่น เปลี่ยนการปกครองจากระบบเผด็จการมาเป็นประชาธิปไตย โดยการแก้ปัญหาของประเทศไทยไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงไปใช้วิธีอื่นใด นอกจากทำการปฏิวัติ (จากหนังสือ “มนุษย์ปฏิวัติ”)

ในการเปลี่ยนแปลงสภาพสังคมให้ดีขึ้นนั้น ต้องถือว่าพระพุทธเจ้าเป็นนักปฏิวัติที่ยิ่งใหญ่ สามารถปฏิวัติชนชั้นวรรณะให้มีความเสมอภาคและมีสิทธิเท่าเทียมกัน อีกทั้งพระพุทธองค์ทรงลดตัวเองจากชนชั้นสูงมาใช้ชีวิตแบบคนจนทาลที่ยากจน แต่มีความสุขที่ยิ่งกว่าสุขใด ๆ (ปรมฺ สุข)

นอกจากนี้ยังทรงปฏิวัติอำนาจที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้า อำนาจของพรหมลิขิต มาให้กับมนุษย์ได้ลิขิตชีวิตของตนเอง และคืนอำนาจให้กับประชาชน ทุก ๆ คนสามารถดลบันดาลทุกสิ่งทุกอย่างด้วย “กรรม” ของตน

แม้คนที่ร้ายสุด ๆ อย่าง**องคุลิมาล** ก็สามารถปฏิวัติตนเองมาเป็นคนดีสุด ๆ ระดับพระอรหันต์ได้อย่างน่าอัศจรรย์ จริง ๆ แล้วพระอาริยบุคคลทั้งหลายนั้น ล้วนปฏิวัติชีวิตของตนออกมาจากวิถีของปุถุชนทั้งสิ้น

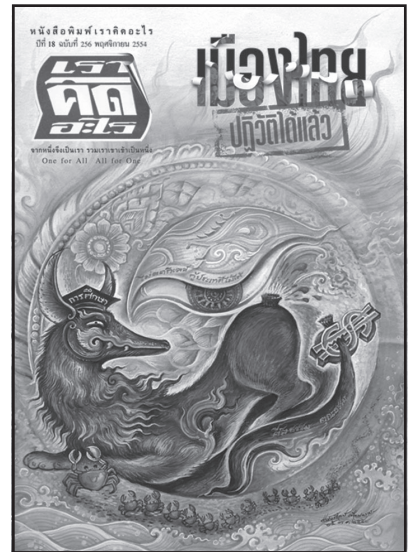
พระโสดาบันซึ่งเป็นพระอาริยะเบื้องต้น จะต้องปฏิวัติตนจากขุมมรกดต่าง ๆ ต้องกล้าปิดโรงเหล้า ปิดบ่อน ปิดสถานเรีงรมย์แหล่งมั่วสุมต่าง ๆ ให้เบ็ดเสร็จเด็ดขาดจากชีวิตของตน (ปิดโรงเหล้าในตน) นอกจากนี้มือที่เคยฆ่าไม่ว่ามดหรือคน จะต้องเปลี่ยนมาเป็นมือที่พนมไหว้ด้วยศรัทธาในพระรัตนตรัย และมีจิตใจเมตตากรุณาแทน มือที่มีแต่แก่งแย่งกอบโกยเปลี่ยนมาเป็นมือที่เสียสละแบ่งปัน จากชีวิตที่เคยล่าสอนมาเป็นชีวิตที่ซื่อสัตย์รักเดียวใจเดียว ปากที่มักโกหกหลอกลวงก็ปฏิวัติมาเป็นปากที่มีสัจจะวาจา จากปีศาจสุราก็ปฏิวัติมาเป็นเทวดาเดินดิน

เพียงปฏิวัติได้ในเบื้องต้น พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่าจะมีผล มีอานิสงส์ที่ยิ่งใหญ่กว่า**เอกราชทั่วทั้งแผ่นดิน** (ประเทศที่เป็นเมืองขึ้น แม้ภายหลังจะได้เอกราชไม่เป็นทาสแล้ว ก็ยังสู้ “อิสระ” ของโสดาบัน ไม่ได้) ยิ่งกว่า**เสพสวรรค์ชั้นใด ๆ** และยิ่งกว่า**ความเป็นใหญ่ (อิทธิปไตย) ในโลกทั้งปวง** เพราะไม่มีอำนาจใด ๆ มาครอบงำได้อีกแล้ว

นับว่าเป็นข่าวดีที่รัฐบาลชุดปัจจุบันจะพลิกวิกฤติให้เป็นโอกาส จะปฏิวัติ “เน่า” ไทยแลนด์ให้เป็น “นิว” ไทยแลนด์ แต่ฝันนี้จะเป็นจริงก็ต่อเมื่อรัฐบาลจะต้องหันมาปฏิวัติตัวเองก่อน เพราะเพียงแค่เงินและของบริจาคก็ยังไม่บริหารกันจนเลอะตุ้มเปะ ถึงจะใช้เงินก็แสนล้านก็ไม่สามารถบันดาลให้งอกออกจากปากสุนัขได้ฉันใด

“นิว” ไทยแลนด์ ก็ย่อมไม่สามารถเกิดได้จากรัฐบาลเน่า ๆ ที่พอ ๆ กับนิยายน้ำเน่า ฉะนั้น !

๒

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๑๘ ฉบับที่ ๒๕๖ เดือน พฤศจิกายน ๒๕๕๔

เอโกปี หุตวา พุธา โหติ พุธาปี หุตวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@yahoo.com

กองรับใช้บรรณภาพ
สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ ฝั่งเจริญจิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมติน เลิศบุศย์
อานวย อินทสร
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
รินธรรม อโศกตระกูล
น้อมนบ ปิฎฐาวัด

กองรับใช้ศิลปกรรม
ตำนานไท ธาณี
แสงศิลป์ เคือนหงาย
วิสูตร นวพันธุ์
ดินหิน รักพงษ์อโศก
พุทธพันชาติ เทพไพฑูรย์
เพชรพันศิลป์ มุนีเวช

กองรับใช้ธุรการ
ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
สู่เสรี สิบประเสริฐ
คอกบัวน้อย นาวานุญนิยม
ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา
ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
โทร. ๐-๒๗๓๓๓-๖๒๔๕,
๐๙-๑๒๕๓๓-๗๖๗๗

จัดทำภายใต้
กัณฑ์ ๖๔๔ ขอนอมรินทร์ ๔๔
ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๗๓๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่
บริษัท ฟ้ายักษ์ จำกัด โทร.๐-๒๓๗๕-๙๕๑๑

อัตราค่าสมาชิก
๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท
๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท
ส่งธนาณัติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์
สั่งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔
สำนักพิมพ์กัณฑ์
๖๔๔ ช.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐
หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์
ธนาคารกรุงไทย สาขานนวมินทร์
บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
เลขที่ ๐๕๗-๑-๔๔๗๐๕-๙
ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕
หรือ farinkwan@yahoo.com

1	นัยปก : เมืองไทยปฏิวัติได้แล้ว	จริงจัง ตามพ่อ
4	คนบ้านนอกบอกกล่าว	สไมย์ จำปาแพง
5	คุณนิตคิดหน่อย	จำลอง ศรีเมือง
6	จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
8	บ้านป่าขนาดอย	บรรณาธิการ
15	ข้าพเจ้าคัดอะไร	จำลอง
20	สี่สันชีวิต	สมณะโพธิรักษ์
28	ขาดกทันยุค	ทิม สมอ.
33	การ์ตูน	ฉวมพุทธร
34	กำปั้นทุบดิน	วิสูตร
39	พุทธศาสตร์การเมือง	ดังนั้น วิมุตตินันทะ
40	ธรรมดาของโลกจะได้ไม่โศกสลด	ฉวมพุทธร
42	ชีวิตนี้มีปัญหา	สมพงษ์ ฝั่งเจริญจิตต์
52	คิดคนละชั่ว	สมณะโพธิรักษ์
56	การค้าเสรี	แรงรวม ชาวหินฟ้า
60	เรื่องอย่างนี้ต้องช่วยกันเผยแพร่	พิมพ์วิวัฒน์ ชูโต
63	เวทีความคิด	เปลว สีเงิน ไทยโพสต์
60	ลูกอโศกชะโงกดูโลกกว้าง	นายนอก ทำเนียบ
66	ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	ฟ้าสาธ
70	ฝุ่นฟ้าฝากฝัน	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
72	ชีวิตไร้สารพิษ	พอด เทพสุรินทร์
75	กตिकाเมือง	ล้อเกวียน
80	ปิดท้าย	ประคอง เตกฉัตร
		พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ

บ้านป่าขนาดอย

“...ใกล้จะสิ้นเดือนตุลาคม ทั้งนายภา
รัฐมนตรีและผู้ว่าราชการจังหวัดหมด
ความมั่นใจ เมื่อผู้สื่อข่าวถามว่า พื้นที่
กรุงเทพฯ ชั้นในตรงนั้นตรงนี้น้ำท่วมไหม
ต่างก็ตอบอ้อ ๆ อึ้ง ๆ คำว่า “เอาอยู่”
ไม่มีออกมาจากปากอีกแล้ว...”

เดือนตุลาคมที่ผ่านมา หนังสือพิมพ์รายวันทุกฉบับ ลงข่าวใหญ่ข่าวเดียวกันเหมือนกันหมด คือข่าว “น้ำท่วม” วิทยุและโทรทัศน์ทุกสถานีก็แทบไม่มีข่าวอื่นมาแทรกเลย นับเป็นประวัติศาสตร์ของสื่อมวลชนที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน ซึ่งข่าวอย่างนี้แม้จะซ้ำกันบ้าง ก็ไม่มีใครเบื่อ เพราะเป็นเรื่องจำเป็นที่ต้องทราบทุกขณะเกี่ยวข้องกับความเสี่ยงภัยแก่ตนเอง แก่ญาติสนิทมิตรสหายทั้งโดยตรงและโดยอ้อม

สังคมไทยลืมนึกเรื่องใหญ่ของบ้านเมืองไปชั่วขณะเนื่องจากถูกน้ำท่วมกลบหมด เรื่องนั้นคือ “การปฏิวัติ” ซึ่งผู้ที่ติดตามการเมืองหลาย ๆ คนเห็นเหมือน ๆ กันว่า “เมืองไทยปฏิวัติได้แล้ว” ถ้าต้องการจะให้เมืองไทยอยู่รอดปลอดภัยทุกเรื่อง

ขณะที่ผู้คนกำลังประสบความทุกข์ยากแสนสาหัสเรื่องน้ำท่วม แล้ว “เราคิดอะไร”

ฉบับนี้มารื้อประเด็น “ปฏิวัติ” หลงยุคตกยุค ไปหรือเปล่า นอนหลับแล้วตื่นขึ้นมาเล่าความฝันหรืออย่างไร

ก่อนการเลือกตั้ง ส.ส. เมื่อ ๓ กรกฎาคม มีการพูดเรื่องนี้กันมากกว่า เลือกตั้งไปเสียเงินหลายพันล้านบาทไป จะไม่มีอะไรดีขึ้น มีแต่จะย่ำแย่ลงเรื่อย ๆ และก็เป็นจริงตามนั้น ซึ่งน้ำท่วมใหญ่ครั้งนี้เป็นเหตุการณ์ที่พิสูจน์ได้ชัด

เพราะไม่มีการปฏิวัติเปลี่ยนโครงสร้างขนานใหญ่เสียก่อน จึงมีการรวบอำนาจเบ็ดเสร็จทั้งการเมือง เศรษฐกิจ การปกครองและการบริหาร อำนาจทั้งหมดไปรวมอยู่ที่นายกรัฐมนตรีคนเดียว ยิ่งมาได้นายก ๆ รุ่นเชิดที่ขาดประสบการณ์ สั่งการอะไร ๆ ผิดพลาดหมดหลายจังหวัดจึงจมอยู่ใต้บาดาลอย่างนี้

ต้องทำความเข้าใจว่าการปฏิวัติไม่ได้หมายถึงทหารลากรถถังออกมายึดบ้านยึดเมืองเพื่อเปลี่ยนจากรัฐบาลพลเรือนเป็นรัฐบาลทหาร แต่หมายถึงการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ทุกด้านของประเทศ

“ปฏิวัติเปลี่ยนที่เศร้า เป็นสุข
จากต่ำสู่สูงทุก สิ่งสร้าง
ชาติเสื่อมเปลี่ยนเป็นยุค เจริญยิ่ง
ใช้แย่งอำนาจล้าง เก้าเข้าครองแทน”

ภัยพิบัติทางธรรมชาติจะเกิดบ่อยขึ้นและหนักขึ้น ความสูญเสียจะมากมายมหาศาลยิ่งขึ้นถ้าไม่มีการปฏิวัติเพื่อเตรียมรองรับภัยพิบัติดังกล่าวไว้ด้วย **๒**

➤ **คิดคนละชั่ว**

แรงรวม ชาวหินฟ้า

ปัญหาวิกฤติภาวะผู้นำนับเป็นปัญหาใหญ่ของน้ำท่วมในครั้งนี้ เพราะคนเราจะมีปัญหาหรือไม่มีปัญหา ก็อยู่ที่ “ใจกลัว” หรือ “ใจกล้า” เป็นสำคัญ

➤ **กำปั้นทุบดิน**

ตั้งนั้น วิมุตตินันตะ

ยุคเข็ญ แผ่นดินลุกเป็นไฟ เตือดร้อนทุกหย่อมหญ้า เริ่มจากเจ้าเมืองขุนนางใช้อำนาจเบียดเบียนกดขี่ราษฎรมันมักเกิดอาเพศ ฤดูกาลวิปริต พืชพันธุ์ข้าวหญ้าแล้งน้ำหรือน้ำล้นเกิดโรคทำ ชาวยากหมากแพงทุกข์พิทขภัย โจรก่อการร้ายชุกชุม...

บรรณาธิการ

คุณนิก คิดหน่อย

นักการเมืองเผ่าพันธุ์ “คางคกขี้นวอ” สำแดงตนเกินขอบเขตอำนาจ และมรยาทสมบัติผู้ดีที่ฟังมีตามสถานภาพ ไม่เคยมียุคใดที่การเมืองไทยจะคลาคล่ำไปด้วยคน “ด้อยคุณธรรม” ถึงปานนี้

● ภาพจากคนละหมัด เดอะซีรีส์ facebook

● ของใครไม่รู้ เปะชื่อตุไวก่อน

ดิ ธรรมชาติสร้างโลก หล่อเลี้ยงโลกนับแต่ ดึกดำบรรพ์ตลอดมาฉันใด

วันใด...มนุษย์หลงตนลืมหิว เนรคุณธรรมชาติ เริ่มเบียดเบียน ย่ำยี ทำลาย ล้างผลาญ ทำลาย ธรรมชาติด้วยกระบวนการนานาประการ จน ธรรมชาติปูดร้าว บาดเจ็บสาหัสสาครรจ์สุด ทานทน ถึงวาระจำยอมจำต้องสำแดงเดชให้ ประจักษ์ว่ามนุษย์พึงได้รับบทเรียนชีวิตเสียบ้าง ! จึงได้สำเหนียกสำนึกและเริ่มต้นชีวิตใหม่

และวันนี้ มนุษย์บัดชบผู้หลงตนว่าวิเศษมี อำนาจอิทธิฤทธิ์เหนือธรรมชาติก็ประจักษ์แจ้ง แล้วว่า แท้จริงแล้วมีอาจกำแหงหาญข่มเหง ธรรมชาติได้เลย

ในอดีตที่บังอาจล่วงเกินย่ำยีธรรมชาติได้ เพราะด้อยสติปัญญา วิจาร์ณญาณ และธรรมชาติ เอื้ออาทร

อุทกภัยครั้งนี้มีส่วนที่เป็นคุณแก่แผ่นดินยิ่งนัก ที่กวาดล้างสิ่งโสโครกโสภณทิ้งไป

และพร้อมกันนี้ทำให้ได้เห็น ผู้ดีจอมปลอม คางคกขี้นวอ นักการเมืองซี้ครอก นักวิชาการ ขายตัว นักกฎหมายพลิกพลั้วชีวะหา ฯลฯ

แต่กระนั้นก็ไม่วายที่บางคนจะฉกฉวยโอกาส ก่อความสับสนให้แก่บ้านเมืองด้วยการสอดแทรก ข้อมูลบิดเบือนข้อเท็จจริง เพื่อสร้างฐานอำนาจ ให้แก่ตนเองสำหรับรองรับอนาคตที่วาดไว้อย่าง สวยหรู

ในมุมตรงกันข้ามก็จะได้เห็นผู้อุทิศตนเพื่อ

ประโยชน์สุขของผู้ประสพภัยจากหลากหลาย หน่วยงาน ทั้งจาก สำนักพระราชวัง วัดวาอาราม ต่าง ๆ มูลนิธิ สมาคม องค์กรการกุศล องค์กร เอกชน โรงเรียน ส่วนบุคคล เป็นเรื่องที่ควรแก่ การแซ่ซ้องสาธุการชื่นชมยิ่งนัก

สำหรับส่วนราชการและการเมืองนั้น ถือว่า เป็นหน้าที่โดยตรง

แต่มีกรณีน่ารังเกียจสุดแทรกที่นักการเมือง เผ่าพันธุ์ “คางคกขี้นวอ” สำแดงตนเกินขอบเขต อำนาจและมรยาทสมบัติผู้ดีที่ฟังมีตามสถานภาพ บังอาจจะยึดเรือที่ศูนย์รับบริจาคไว้ไปจัดการเอง โดยพลการ! นี่แหละคือสังขธรรม คนเช่นไรยอม สมาคมกับคนเช่นนั้น คนพาลยอมคบหาสมาคม กับคนพาล บัณฑิตยอมคบหาสมาคมกับบัณฑิต ไม่เคยมียุคสมัยใดที่วงการการเมืองไทยจะคลาคล่ำ ไปด้วยคน “ด้อยคุณธรรม” ถึงปานนี้

“อุทกภัย” น้ำท่วมแผ่นดิน ท่วมแล้วก็ลัดก็ แห่งได้ แต่คนเลวชั่วร้ายท่วมท้นบ้านเมือง มี แต่สยายอำนาจอิทธิพลเผ่าพันธุ์เผ่ากว้างออกไป เรื่อย ๆ เป็นภัยหยั่งรากลึกมีอาจถอดถอนได้โดย ง่ายในวันหน้า หากคนดีวางเฉย สยบยอม อยู่ อย่างหวาดกลัวเอาตัวรอดไปวัน ๆ ตัวใครตัวมัน ลักวันหนึ่งก็จะสายเกินแก้จะแย่งชิงการ เพราะ ผองพาลยึดครองแผ่นดินเบ็ดเสร็จ !

แต่ ข้าราชการในพระบาทสมเด็จพระเจ้า อยู่หัวทุกหมู่เหล่าสังกัด ลูกเสือชาวบ้าน อาสา สมัคและปวงชนชาวไทย ด้วยคารวะ ๓

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

สิทธิแห่งสุขภาพ:

...การเขียนหนังสือแสดงเจตนาปฏิเสธการรักษาพยาบาลตามมาตรา ๑๒ เป็นสิทธิของผู้ป่วยที่ต้องการจากไปอย่างมีคุณค่าศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ เป็นเรื่องและผู้ประกอบวิชาชีพจะต้องเข้าใจและเคารพในสิทธินั้น และจะทำให้การวางแผนการดูแลผู้ป่วยแบบประคับประคองในระยะสุดท้ายเป็นไปได้ดีกว่าที่ผ่าน ๆ มา ... “การไม่ให้การรักษาตามที่คุณป่วยแสดงเจตนาปฏิเสธไว้ล่วงหน้า ไม่ได้หมายความว่าแพทย์จะทอดทิ้งผู้ป่วยหรือละเลยหน้าที่ ตรงกันข้ามแพทย์พยาบาลยังต้องให้การดูแลช่วยเหลือแบบประคับประคองทั้งทางร่างกายและจิตใจ และจะต้องมีการสื่อสารกับญาติและผู้เกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิด” .....แม้ว่ามีแพทย์ ๒ - ๓ คน ได้ยื่นฟ้องศาลปกครอง เพื่อให้เพิกถอนกฎกระทรวงดังกล่าว แต่นั่นเป็นเรื่องที่อยู่ในระหว่างกระบวนการพิจารณา....

- อ่าพล จินดาวัฒน์

คณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ

👉 นักการเมืองจำนวนไม่น้อยเลยมีกะโหลกบรรจุมันสมองแต่ไร้สติปัญญาสมชนชั้น “มนุษย์” สามารถคิดและทำเลวทรามเลียนแบบเดรัจฉานได้อย่างแนบเนียนโดยไม่เคอะเขิน เหมือนเคยประพฤติปฏิบัติเป็นปกติในชีวิตประจำวัน

ประทับใจ

ขอบคุณที่ได้ส่งหนังสือจำนวน ๑๒ เล่มมาให้ ผมรู้สึกยินดีที่ได้รับความเอื้ออารมีน้ำใจ เป็นที่ประทับใจมาก สันติอโศกได้คัดสรรบุคคลที่เหมาะสมแล้วให้ทำหน้าที่นี้ ผมขอให้กำลังใจ ได้ส่งธนาณัติมาด้วยแล้ว ๕๐๐ บาท

- ชวติ พิสุทธิพันธ์

👉 พวกเราเป็นอาสาสมัครมาทำงานการกุศล ตั้งใจทำดีที่สุดเท่าที่กายยังพร้อมจะทำได้เพื่อทดแทนพระคุณศาสนาและพระคุณแผ่นดิน

ล้อเล่นนำ

กรุณาลำดับพระนามรัชกาลสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ ตั้งแต่รัชกาลที่ ๑ - รัชกาลที่ ๙ ให้ดิฉันด้วยค่ะ แต่ละรัชกาลตั้งแต่ พ.ศ.ใดถึงพ.ศ.ใด หลวงพ่อทวดเหยียบน้ำทะเลจืด น้ำทะเลจืดหมดทั้งทะเลหรือจืดเฉพาะที่เหยียบ น้ำทะเลจืด จืดนานเท่าไรคะ

- สมาชิกขออ่านของคนข้างบ้านค่ะ นครนายก

👉 ดูลายมือและเนื้อหาสาระคำถามแล้วไม่ใช่ธรรมดาหรอกนะ มีภูมิปัญญาลึกซึ้งแหลมคมทีเดียวละ คงจะรู้ล่วงหน้าว่าช่วงนี้จะมีเหตุอุทกภัยประชาชนชาวไทยเคร่งเครียดก็เลยหาเรื่องคลายเครียดมาถ่ายทอดให้สมาชิก “เราคิดอะไร” เอาไปขบคิดกันเล่น ๆ ใครคิดได้อย่างไรก็ส่งมาได้เลยครี๊บ ฉบับหน้าจะได้จัดคิวตอบไปเรื่อย ๆ จนกว่าจะหมดคำตอบหรือจนกว่าน้ำจะแห้งแล้วตอผุดจนนับไม่ถ้วนนั่นแหละ

อุทิศศพ

ขอขอบคุณที่ส่งหนังสือ “นัยยะที่เราคิด” มาให้ ต้องขออภัยที่ตอบจดหมายล่าช้าไปหน่อยชอบอ่านหนังสือพิมพ์เราคิดอะไร โดยเฉพาะงานเขียนของพ่อท่าน หวังว่าสักวันหนึ่งคงได้ไปที่พุทธสถานสันติอโศก วันนี้ขออ่านหนังสือไปก่อนอยากทราบรายละเอียดการอุทิศศพให้แก่โรงพยาบาลจะต้องทำอย่างไรบ้าง

- น.ส.เย็น รัตนสุนทร จะเชิงเตตรา

👉 ผมอุทิศศพให้โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ ถ้าสนใจก็ติดต่อที่ฝ่ายกายวิภาคศาสตร์ ๐๒-๒๕๖๔๒๘๑, ๐๒-๒๕๖๓๗๐๒๘ ต่อ ๑๑๕๖ หรือ

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

๑๔๐๕ ๐๒-๒๕๖๔๐๐๐ ต่อ ๓๒๔๗ ถ้าศพอยู่ใน กทม.ในเขตปริณทล โรงพยาบาลจะออกมารับ ศพเอง แต่ถ้าศพอยู่นอกเขต ก็ต้องนำส่งเอง นอกจากนี้ผมก็มอบดวงตาให้ศูนย์ดวงตาสภา กษัตริย์ไทยด้วย อยู่ใกล้โรงพยาบาลจุฬาฯ สนใจ ติดต่อได้ที่ ๐-๒๒๕๖-๔๐๓๙-๔๐, ๐๘-๑๙๐๒-๕๙๓๘ การอุทิศศพนี้ผมเห็นว่าเป็นประโยชน์สำหรับการ ศึกษาของนักศึกษาแพทย์ ดีกว่าการสูญเสียค่า ด้วยพิธีกรรมสิ้นเปลืองบานปลายไร้สาระควรค่า

ลงสารยาเก็ด

ติดตามข่าวทีวีและหนังสือพิมพ์ที่เลขาหรือ ที่ปรึกษารัฐมนตรีช่วยมหาดไทยจะยึดเรือที่ ศปภ.รับบริจาคไว้โดยไม่ผ่านกระบวนการขั้นตอน ตามระเบียบ อ้างว่ามาจากมหาดไทย ใหญ่กว่า ผู้อำนวยความสะดวกศูนย์เสียอีก ผมในฐานะเป็นอดีต ข้าราชการมหาดไทยระดับสูงเสียความรู้สึกมากที่ นักการเมืองยุคนี้กำแหงมาก แต่มาคิดอีกทีก็ต้อง โทษข้าราชการมหาดไทยเองนั่นแหละตัวดีที่ วางตัวหยอกล้อมสยบอยู่ใต้บาทานักการเมือง อันที่จริงทั้งกระทรวงอยู่ในอำนาจของข้าราชการ ถ้าข้าราชการเข้มแข็ง นักการเมืองจะมีน้ำยาอะไร นำส่งสารประเทศไทย นำส่งสารประชาชน นับ แต่วันนี้ไปมีแต่จะไร้ที่พึ่งอันแท้จริง

- สิงห์เฒ่า ๘๒

👉 ยามใดที่ผีเรือนอ่อนแอ ผีปากก็เข้าสิง เป็นธรรมดา หากผีเรือนเห็นแก่ของเช่นไหว้ หลบเร้นไม่รักษาเหย้าเรือนซานตามหาที่ ลักวัน หนึ่งก็จะตกเป็นทาสในเรือนเบี้ย กว่าจะรู้สึกตัว ก็สายเกินแก้เสียแล้ว

เขาพูดกัน ถึงเหตุสุพรรณไม่จบ

ผมฟังข่าวเขาว่า สถานการณ์น้ำท่วมซึ่งกิน พื้นที่กว่าครึ่งประเทศนั้น แต่น่าแปลกจังหวัด

สุพรรณบุรีนั้นสุขสบายกันดี ในขณะที่จังหวัด อื่น ๆ โดยรอบจมน้ำหมด ในการประชุมพรรค เพื่อไทย ส.ส.จังหวัดที่ได้รับผลกระทบจากน้ำท่วม ต่างแสดงความไม่พอใจพรรคชาติไทยพัฒนาเป็น อย่างมาก โดยเฉพาะนายบรรหาร ที่สั่งให้กรม ชลประทานไม่ให้ระบายน้ำไปยัง จ.สุพรรณบุรี จนทำให้จังหวัดอื่น ๆ ต้องแบกรับปริมาณน้ำมาก เกินกว่าที่ควร เพราะต้องรับน้ำจากจังหวัด สุพรรณมาท่วมพื้นที่ตัวเองด้วย ชาวบ้านก็ตำ ส.ส. ที่ตัวเองเลือกเข้าไป ปัญหานี้ลามไปถึงระดับ รากหญ้าทั้งคนไทยและต่างชาติในหลายภาคส่วน ความไม่พอใจนี้ส่งผลให้เกิดสงครามในที่สุด เมื่อ นายสุชาติลายน้ำเงินรองเลขาธิการนายกรัฐมนตรี อดีต ส.ส.ลพบุรี พรรคเพื่อไทย และ นายแพทย์พ บันเกตุ ส.ส.บัญชีรายชื่อพรรคเพื่อไทย นำ ชาวบ้านจากลพบุรีและสิงห์บุรี นับร้อยคนมายืน ถือป้ายประท้วงพร้อมทั้งยื่นหนังสือต่อนายก ฯ ยิ่งลักษณ์ ขณะเดินทางไปตรวจน้ำท่วมที่ จ.ลพบุรี

มีข่าวอีกว่าตรงสุพรรณไม่ใช่ที่บรรหารครับ แต่เป็นที่ของคนดูไบกับนายทุนต่างชาติเข้ามาซื้อ เมื่อหลายปีก่อน และปลูกข้าวหอมมะลิ ถ้าปล่อย ท่วม ข้าวที่กะว่าจะมีขายคนเดียววันนั้นจะจมนมด ที่จริงถ้าระบายน้ำผ่านสุพรรณลงท่าจีน ออก อ่าวไทยอีกสาย จะท่วมไม่นาน แคนน้ำผ่านไม่กี่วัน อยู่ชยา นครสวรรค์ก็จะไม่สาหัส แต่เพราะกลัว ข้าวของคนดูไบกับนายทุนต่างชาติที่ปลูกไว้ใน จ.สุพรรณบุรี จะเสียหาย เห็นหรือยังว่านายใหญ่ ห่วงใยรากหญ้าแพรคแดงหรือห่วงผลประโยชน์ ตัวเองกันแน่ ฟังเขามาเลยมาเล่าสู่ บ.ก.อีกทีครับ

- คนไทยยุคคนชั่วเป็นใหญ่

👉 เอาละครับ เท็จจริงอย่างไรก็รับฟังไว้ ว่าเป็นเรื่องของขาใหญ่แห่งดูไบกับห้ำหั่นแห่ง สุพรรณ ว่างั้นเถอะ

👉 ussนาธิการ

น้ำท่วมใหญ่ไม่ใช่เพิ่งมาเกิดในปีนี้เป็นครั้งแรก
เคยเกิดขึ้นตอนผมอายุ ๗ ขวบ (พ.ศ. ๒๔๘๕)
น้ำท่วมมิดเสมอภาคเท่าเทียมกันหมด
ที่แตกต่างกับน้ำท่วมปีนี้เป็นอย่างหนึ่งก็คือ
ไม่มีการทำพิธีกรรมไล่น้ำ เหมือนที่ผู้ว่าราชการ
กรุงเทพมหานคร ม.ร.ว.สุขุมพันธุ์ บริพัตร ทำไปแล้ว

● น้ำท่วมหัวลำโพง ปี ๒๔๘๕

ภาพ postjung.com

น้ำท่วมใหญ่ ไม่ใช่เพิ่งมาเกิดในปีนี้เป็นครั้งแรก เคยเกิดขึ้นตอนผมอายุ ๗ ขวบ (ปี พ.ศ. ๒๔๘๕) จำได้ต่อนั้นผมเป็นเด็กรับใช้อยู่ที่บ้านคุณหลวง (เรือเอกหลวงยุทธวิชัย พิเนตร) และคุณนายละมุน

บ้านคุณหลวงอยู่ริมถนนตากสิน ระหว่างวงเวียนใหญ่กับดาวคะนอง ไม่รู้ว่าอยู่บนที่สูงหรือที่ต่ำ เพราะน้ำท่วมหมด ไม่มีที่ไหนที่น้ำไม่ท่วมเมื่อเทียบกันแล้ว นึกกว่าครั้งนี้ท่วมอยู่นานถึง ๒ เดือนครึ่ง

คุณหลวงท่านย้ายจากกองทัพเรือไปรับราชการที่กรมพลศึกษา สนามกีฬาแห่งชาติ

ผมจำได้ วันนั้นคุณหลวงพายเรือลำใหญ่ที่เพิ่งซื้อใหม่ ๆ กลับไปบ้าน เป็นครั้งแรกที่ผมได้ยินคุณนายบ่น จะไม่ให้บ่นได้อย่างไร เพราะเรือลำนั้นหัวฝุ่ คุณหลวงท่านหาซื้อเรืออยู่หลายวันซื้อไม่ได้ ผมจำติดตา ไม้หัวเรือหลุดออกมากลายเป็นเรือไม่มีหัว เพียงแต่น้ำไม่รั่วไหลเข้าเรือเท่านั้นเพราะหัวเรือสูงกว่าน้ำ เรือดี ๆ ขาดตลาดจึงจำเป็นต้องซื้อเรือชำรุด ตอนนั้นไม่มีเรื่องกระสอบทรายขาดตลาด เนื่องจากที่ไหน ๆ ก็ไม่มีโอกาสใช้กระสอบทรายเลย น้ำท่วมมิดเสมอภาคเท่าเทียมกันหมด

ที่แตกต่างกับน้ำท่วมปีนี้เป็นอย่างหนึ่งก็คือไม่มี

การทำพิธีกรรมไล่น้ำ เหมือนที่ผู้ว่าราชการ กรุงเทพมหานคร ม.ร.ว.สุขุมพันธุ์ บริพัตร ทำไปแล้ว ซึ่งหนังสือพิมพ์รายวันบางฉบับลงข่าว ใช้คำว่าเป็นความเชื่อแบบ “พราหมณ์ปนพุทธ” ถ้าจะใช้คำให้ถูกต้องจริง ๆ ต้องใช้คำเต็มว่า “พราหมณ์ปน-พุทธเพี้ยน ๆ” การทรงเจ้าเข้าผี ทำพิธีปัดรังควาน ไล่สิ่งชั่วร้ายต่าง ๆ ไม่มีอยู่ใน ศาสนาพุทธแท้ ๆ โศคคติที่ไม่มีใครสนับสนุน ไม่มีใครเห็นด้วยเลย ถ้าไล่น้ำได้ผลจริง ไม่ต้องเสียเงินเสียแรงไล่น้ำอย่างที่ทำกันอยู่ในเวลานี้ ให้ผลลดน้อยเปล่า ๆ

การป้องกันน้ำท่วมคราวนี้เป็นการต่อสู้ระหว่างคนกับน้ำ เป็นการรบยืดเยื้อที่ดุเดือดมาก ต้องติดตามข่าวคราวกันทุกขณะพลาดไม่ได้ ดุเดือดที่สุดเห็นจะไม่มีที่ไหนเกินนิคมอุตสาหกรรมไฮเทค จังหวัดอยุธยา น้ำทะลุทะลวงแนวป้องกันเข้าไปหลายครั้ง แต่ถูกทหารและอาสาสมัครระดมกำลังกู้คืนกลับมาได้ทุกที ทุกคนเสียตายมาก ที่การรบครั้งสุดท้าย คนไม่สามารถเอาชนะน้ำ กลายเป็นน้ำชนะคนอย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาด

คนถูกน้ำท่วมที่หนีไปนอนบนบ้านชั้นที่สอง ไม่ยอมอพยพไปศูนย์พักพิง เพราะเป็นห่วงทรัพย์สินสมบัติรวมทั้งคนที่ตัดใจขนย้ายออกไปตามคำประกาศของรัฐบาล ต่างเครียดพอ ๆ กัน ได้แก่ จ้องดูน้ำว่าลดหรือยังเรือน้ำใจที่บรรทุกอาหาร, น้ำดื่มจะมีมาทางนี้บ้างไหม และจะต้องเผชิญกับ ษะตากรรมไปอีกกี่วันก็เดือน

ส่วนคนที่บ้านแห้ง น้ำท่วมไม่ถึง ก็ใช้จะอยู่อย่างสบาย ต้องติดตามข่าวคราวเครียดไปกับเขาด้วย โทษยังต้องเครียดกับบทบาทพระเอก, นางเอกหน้าจอบ ฅปภ.ดอนเมือง (ศูนย์ปฏิบัติการช่วยเหลือผู้ประสบภัย) พระเอก,นางเอกทำหน้าที่เพียงผู้รายงานข่าว หาได้ทำหน้าที่ช่วยเหลือผู้ประสบภัยไม่

น้ำไล่น้ำท่วมมาทีละตำบล อำเภอ จังหวัด ใช้เวลาเป็นเดือนกว่าน้ำจำนวนมากมายมหาศาลจะบุกถึงปทุมธานี, นนทบุรี และกรุงเทพฯ ฯ เวลา

เป็นเดือน ๆ ดังกล่าวสูญเปล่าไปเพราะการ **ปลดประสพการณ์**ของรัฐบาลโดยเฉพาะอย่างยิ่งนายกรัฐมนตรีที่เอาแต่พูดคล่องปากว่า “บูรณาการ”

เริ่มแรกก็คุยว่าตรงนั้น ตรงนี้ **เอาอยู่** น้ำท่วมที่ไหนก็ขึ้นเครื่องบินไปทำ “ต้นแบบ” หรือใช้คำภาษาฝรั่งว่า “โมเดล” ที่นั่น มี “ต้นแบบ” โทษ **เอาอยู่**บ้าง ไล่ตั้งแต่เหนือลงมาจนถึงกรุงเทพฯ

การแก้ปัญหาของรัฐบาล ไม่ว่าจะเป็นการป้องกันน้ำ หรือการบรรเทาทุกข์ผู้ถูกน้ำท่วม ล้มเหลวสิ้นเชิง ชาวบ้านเอ่ยปากด่ากันขรม สื่อมวลชนวิเคราะห์ตรงกันว่า **“มีรัฐบาลเหมือนไม่มี”** ที่จริงมี มีไว้หนึ่กระทุ้งถามในสภา มีไว้ผลักดันการแก้ไขรัฐธรรมนูญ มีไว้ออกกฎหมาย นิรโทษกรรม มีไว้ปูทางให้อดีตนายกฯ หนีคุกกลับมาเมืองไทยโดยไม่มีความผิด มีไว้ตั้งบ่อนคาลิโน... ไม่ได้มีไว้เพื่อแก้ปัญหาสำคัญ ๆ ของชาติอย่างปัญหาน้ำท่วมในขณะนี้ เป็นต้น

เมื่อเกิดน้ำท่วมใหญ่แล้วแก้ปัญหาไม่ได้ ไซ้แต่จะทำให้ผู้ถูกน้ำท่วมทนทุกข์กับความเป็นอยู่ในชีวิตประจำวันเท่านั้น แต่ยังทำให้เศรษฐกิจของชาติพินาศยับยับแสน ๆ ล้าหนาท อิกก็ปีถึงจะฟื้นฟูได้ รัฐบาลมีแต่จะก่อหนี้เพิ่มพูนเพราะตั้งหน้าตั้งตาใช้จ่ายเงินเพื่อหาเสียงกับประชาชนเท่านั้น

รองประธานหอการค้าไทยเปิดเผยเมื่อกลางเดือนตุลาคม ยืนยันว่า ประเทศไทยปีหน้าจะปล่อยให้เกิดน้ำท่วมใหญ่ไม่ได้อีกแล้ว เพราะถ้าเกิดขึ้น ประเทศไทยหมดเนื้อหมดตัวแน่ หอการค้าไทยจะระดมสมอง จัดทำยุทธศาสตร์ เสนอรัฐบาลเพื่อแก้ไขปัญหาน้ำท่วมอย่างยั่งยืน โดยประเมินความเสียหายทางเศรษฐกิจจนถึงกลางเดือนตุลาคม เสียไปแล้วกว่า ๒ แสนล้านบาท

ตั้งแต่น้ำเริ่มท่วมใหญ่เป็นต้นมา รัฐบาล นายกฯ ยิ่งลักษณ์แก้ปัญหาแบบสะเปะสะปะ อะะอะอะไรก็ตั้งกรรมการ,ตั้งคณะทำงาน ช่วงกลางเดือนกันยายนตั้ง **“คณะกรรมการศูนย์อำนวยการ**

การและบริหารสถานการณ์อุทกภัย วาตภัย และดินโคลนถล่ม” ใช้คำย่อคุณยนี้ว่า “คอส.” โดยมีนายยงยุทธ วิชัยดิษฐ รองนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยเป็นประธาน ตั้งโดยอาศัยคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๑๓ กันยายน ให้อำนาจ คอส. เป็นศูนย์กลางในการแก้ปัญหาอุทกภัยทั้งหมด

น้ำรुकหนักยิ่งขึ้น นายก ๆ เห็นว่าจะควบคุมสถานการณ์ไม่ได้ เมื่อวันที่ ๒๐ กันยายน ได้ออกคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี แบ่งพื้นที่ที่น้ำท่วมหนัก ๑๒ จังหวัดให้รัฐมนตรีแต่ละคนไปดูแลเป็นรายจังหวัด เสมือนตั้ง**คณะกรรมการที่รัฐมนตรีล้วน ๆ** ออกไปลุย แต่ก็ไม่เป็นผล รัฐมนตรีที่ได้รับมอบงานไม่ลงมือทำเต็มที่ และหน่วยราชการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องก็ทำงานเชื่องช้า ปัญหาสารพัดรุมเร้า นายก ๆ ยิ่งลักษณ์

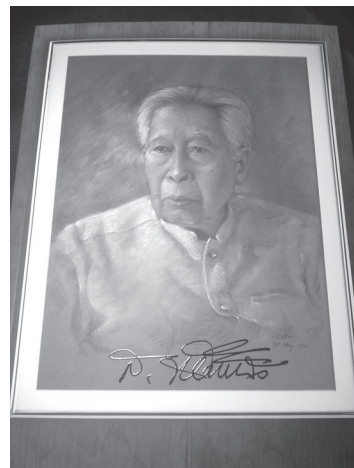
น้ำทำท่าจะท่วมหนักทั้งจังหวัดอยุธยา, ปทุมธานีและกรุงเทพฯ คุณยิ่งลักษณ์จึงตัดสินใจตั้งคณะกรรมการศูนย์ปฏิบัติการช่วยเหลือผู้ประสบภัย (ศปภ.) มีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม คือ พล.ต.อ.ประชา พรหมนอก เป็นผู้รับผิดชอบ เป็นศูนย์กลางหนึ่งเดียว ที่ดูแลเรื่องการป้องกันแก้ไขปัญหาน้ำท่วมและการช่วยเหลือราษฎรผู้ประสบอุทกภัย

การทำงานก็ยังคงอยู่ในลักษณะต่างคนต่างทำ ไม่เป็นเอกภาพ เช่น การแถลงข่าวของคุณปลอดประสพกับโฆษก ศปภ. คนหนึ่งบอกว่า น้ำท่วมสาหัสสาครรจ์แล้ว ประชาชนต้องรีบอพยพด่วน อีกคนหนึ่งบอกว่ายังไม่ร้ายแรงขนาดนั้น ประชาชนเลยงงไม่รู้อะไรเชื่อใครดี

วันรุ่งขึ้น กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยหน่วยงานที่สำคัญของ ศปภ. ออกประกาศพื้นที่ประสบภัยพิบัติฉุกเฉินในกทม. ๑๗ เขต โดย ศปภ.ไม่ทราบล่วงหน้ามาก่อนว่าจะมีประกาศดังกล่าวออกมา ศปภ.ต้องรีบออกมาปฏิเสธ และแจ้งให้ประชาชนฟังคำประกาศจาก ศปภ.แห่งเดียว กรณีนี้ยิ่งทำให้เพิ่มความสับสน คนที่ถูกรน้ำท่วม

และกำลังจะถูกน้ำท่วม เชื่อหน่วยงานไหนไม่ได้

ข่าวจริง เรื่องพนักกันน้ำแตกมีอยู่เป็นประจำ ทำให้ประชาชนเครียดมากยิ่งขึ้น ในที่สุดเมื่อใกล้จะสิ้นเดือนตุลาคม ทั้งนายกฯ รัฐมนตรีและผู้ว่าราชการจังหวัดหมดความมั่นใจ เมื่อผู้สื่อข่าวถามว่า พื้นที่กรุงเทพฯชั้นในตรงนั้นตรงนี้ น้ำท่วมไหม ต่างก็ตอบอ้อ ๆ อึ้ง ๆ คำว่า “เอาอยู่” ไม่มีออกมาจากปากอีกแล้ว บางทีก็ตอบแบบกำปั้นทุบดินทำนองว่า “ไม่ท่วมแน่ถ้าพนักกันน้ำไม่แตก น้ำเหนือไม่βάλงมาอย่างมากมายเกินคาด น้ำทะเลไม่หนุนและไม่มีฝนตกเพิ่มเติมมาอีก” ตอบบ่อยครั้งก็ถูกทั้งร้อย

● อาจารย์หมอเสม พรังพวงแก้ว ปุชนิยบุคคลของประเทศ

กลางเดือนตุลาคมที่ผ่านมา มีงานพระราชทานเพลิงศพผู้ใหญ่ท่านหนึ่ง ซึ่งเป็นปุชนิยบุคคลในวงการแพทย์ และปุชนิยบุคคลของประเทศ คือ **อาจารย์หมอเสม พรังพวงแก้ว** อายุ ๑๐๐ ปีเศษ วันอายุครบ ๑๐๐ ปี เมื่อ ๓๑ พฤษภาคมปีนี้ ผมไปกราบท่านที่เตียงคนไข้โรงพยาบาลราชวิถี ที่ผมนำมาเล่าแล้วใน “เราคิดอะไร” ฉบับก่อน ๆ

ผมเหมือนสมาชิก “เราคิดอะไร” บางท่านชอบอ่านประวัติของผู้วายชนม์วาระหว่างที่ดำรงชีวิตอยู่นั้นท่านได้ต่อสู้กับอะไรบ้าง เหมือนดังที่ท่านอาจารย์พุทธทาสประพันธ์เป็นกลอนว่า “ชีวิตคือการต่อสู้ควรรศึกษา” งานท่านอาจารย์หมอเสม แจกหนังสือให้ผู้จักมักคุ้นแต่ละคน

ถึง ๘ เล่ม ตั้งแต่เล่มบาง ๆ ไปจนถึงเล่มหนา ๆ ผมคิดว่าเจ้าภาพคงบริจาคให้กับห้องสมุดของมหาวิทยาลัยทุกแห่ง ผมได้รับความรู้มากทั้ง ๆ ที่ยังอ่านไปได้รวมกันแล้วไม่ก็หน้า

ท่านเป็นผู้ส่งแผ่นสยาม (แผ่นชนิดร่างติดเป็นคนคนเดียวกัน) ไปผ่าตัดที่สหรัฐอเมริกา ท่านร่วมเป็นแพทย์ผ่าตัดแยกร่างแฝด วันดี-ศรีวัน เป็นครั้งแรกของประเทศไทยที่โรงพยาบาลหญิง ต่อมาท่านเป็นหัวหน้าคณะแพทย์ผ่าตัดแยกร่างปราจีน-บุรี เป็นผลสำเร็จมีชีวิตมาจนถึงปัจจุบันนี้

ท่านบุกเบิกงานด้านการแพทย์ที่สำคัญ ๆ หลายเรื่องซึ่งยังประโยชน์ให้กับคนไข้เป็นอันมาก ท่านเคยปราบอหิวาตกโรคที่จังหวัดสมุทรสงคราม เป็นผลสำเร็จอย่างดี เคยดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขในสมัยท่านนายก ฯ เกรียงศักดิ์และท่านนายก ฯ เปรม

ผลงานของท่านถ้าจะเขียนให้หมดคงเป็นหนังสือเพิ่มอีกหลายเล่ม จนถึงวันนี้หลายคนยังไม่ทราบว่าใครคือผู้ต่อต้านกฎหมายทำแท้งเสรี (ปี ๒๕๒๔) ที่มีบทบาทสำคัญยิ่งในการยับยั้งกฎหมายทำลายสังคมนับนั้น ซึ่งผ่านสภาผู้แทนราษฎร ๓ วาระด้วยคะแนนท่วมท้นมาแล้ว มีผลให้กฎหมายนั้นตกไปในขั้นการพิจารณาของวุฒิสมาชิกด้วยคะแนน ๑๔๗ : ๑ และไม่มีใครกล้าเอากฎหมายอย่างนั้นเข้าสภาอีกเลยจนถึงทุกวันนี้

ท่านผู้นั้นคืออาจารย์หมอเสม คนกลุ่มเล็ก ๆ (รวมผมอยู่ด้วย) อภิปรายคัดค้านกฎหมายทำแท้งเสรีฉบับดังกล่าว ใครจะเชื่อ ใครจะเห็นด้วยสักเท่าไร ถ้าอาจารย์เสม รัฐมนตรีสาธารณสุขขณะนั้นไม่ออกมาช่วย เป็นหัวหอกสำคัญเวลาอ้างท่านมีน้ำหนักร่างอย่าง

ผมได้อภิปรายที่รัฐสภาเมื่อ ๓๐ ปีก่อน มีข้อความตอนหนึ่งว่า

“ร่างกฎหมายทำแท้งฉบับใหม่ ที่ (เสนอปี ๒๕๒๔) ไม่ถูกต้องอย่างยิ่ง ที่กำหนดไว้ ข้อหนึ่งว่าอนุญาตให้ทำแท้งได้ หากทารกในครรภ์คลอด

ออกมาจะพิการทางกายหรือทางจิต

ท่านศาสตราจารย์นายแพทย์เสม พริ้งพวงแก้ว ซึ่งเป็นผู้อำนวยการโรงพยาบาลหญิงและเคยทำคลอดมากกว่า ๓๐ ปี ได้กล่าวไว้ในรัฐสภาแห่งนี้ ในการสัมมนาเมื่อวันที่ ๒ ธันวาคม ว่า **เป็นการยากอย่างยิ่งที่จะตรวจว่าเด็กคลอดออกมาแล้วจะพิการ** แม้ขณะนี้ วิทยาศาสตร์ทางการแพทย์จะเจริญขึ้นมากก็ตาม ก็ยังไม่เพียงพอที่จะทำการตรวจ ที่ว่าแม่เป็นหัดเยอรมันแล้ว ลูกออกมาจะพิการ ก็ไม่แน่ อธิการบดีท่านหนึ่งพาภรรยาที่เป็นหัดเยอรมันตั้งครรภ์ได้ ๓ เดือน มาพบกับท่านศาสตราจารย์นายแพทย์เสม พริ้งพวงแก้ว เพื่อขอให้ทำแท้ง โดยเกรงว่าลูกออกมาแล้วจะพิการ ท่านนายแพทย์เสม ก็ยับยั้งไว้ **เด็กคลอดออกมาก็ปรากฏว่าครบอาการ ๓๒ บริบูรณ์** ขณะนี้เด็กจบปริญญาแล้ว พบกันที่ใดก็ตาม ท่านอธิการบดีท่านนั้น จะให้เด็กไปกราบไหว้ท่านศาสตราจารย์นายแพทย์เสม ที่ได้กรุณาช่วยชีวิตไว้”

ผู้ที่เป็นปฐุนีบุคคลอย่างท่านอาจารย์หมอเสม นั้น หายากอย่างยิ่ง

เมื่อเกือบ ๒๐ ปีมาแล้ว ผมเป็นชาวอโศก (ชาวสันติอโศก) คนหนึ่งไปร่วมบุกเบิก **“ชุมชนราชธานีอโศก”** ตั้งแต่แรก ทำอยู่ได้ ๒ ปีเศษ ก็ต้องกลับไปสานต่อโรงเรียนผู้นำอย่างจริงจัง ซึ่งต่อมาหลายปีชุมชนนั้นถูกน้ำท่วมหนักเกือบมิดชั้นล่างของแต่ละบ้าน ปีนี้พอน้ำเริ่มท่วมที่นั่น ผม, คุณศิริลักษณ์ และพรรคพวกไม่กี่คนจึงเดินทางไปดูน้ำ อยู่กับน้ำ เมื่อต้นเดือนตุลาคม ก่อนที่ระดับน้ำจะสูงมากเหมือนครั้งที่แล้ว

ลมใจนึก ได้อยู่กับน้ำ ๕ วัน น้ำท่วมทั้งชุมชนเหมือนอยู่หมู่บ้านลอยน้ำ จะไปไหนมาไหนต้องใช้เรือเท่านั้น พวกเราชาวราชธานีอโศกหน้าตา ยิ้มแย้มแจ่มใสไม่เห็นมีใครบ่นเรื่องน้ำเพราะชาวชุมชนได้เตรียมตัวรับน้ำมานานแล้ว

บ้านทุกหลังยกได้สูง น้ำจะท่วมแค่ไหนก็

● น้ำท่วมทั้งชุมชน เหมือนอยู่หมู่บ้านลอยน้ำ จะไปไหนมาไหนต้องใช้เรือเท่านั้น
พวกเราชาวราชธานีอโศกหน้าตาขี้มั่วแจ่มใสไม่เห็นมีใครบ่นเรื่องน้ำ เพราะชาวชุมชนได้เตรียมตัวรับน้ำมานานแล้ว

ไม่ถึงชั้น ๒ มีที่หลับนอนอย่างเป็นสุข แล้วจะไป
ทุกข์อะไร น้ำท่วมได้ก็ลดได้ เรื่องที่ผมและอีก
หลาย ๆ คนคาดไม่ถึงคือ น้ำจะท่วมนานเท่าไรก็
ปลูกข้าวปลูกผักในแพลอยน้ำเลี้ยงชาวชุมชนได้

เมืองไทยเป็นเมืองน้ำมาตั้งแต่โบราณกาล
แล้ว ปลูกบ้านแบบใต้ถุนสูง ตอนที่ยังไม่ถึงหน้าน้ำ
ก็ใช้ชั้นล่างเป็นครัวบ้าง เป็นที่พักผ่อนหย่อนใจ
บ้าง พอน้ำมาก็ใช้เป็นที่พักเรือ ล่ามเรือไว้กับเสา
บ้าน แล้วเดินขึ้นไปนอนชั้นบน ผมคุ้นเคยกับบ้าน
แบบนี้มาตั้งแต่เล็ก ๆ เมื่อไปเยี่ยมญาติธรรมที่
บ้านราชธานีอโศกครั้งนี้ ผมเหมือนกับได้กลับไป
ใช้ชีวิตแบบเด็ก ๆ อีกครั้งหนึ่ง (เด็กริมคลอง
ลำห้วย ธนบุรี)

ชุมชนราชธานีอโศก เป็นต้นแบบของชุมชนที่
ช่วยตัวเอง อยู่ได้ทุกสถานการณ์ไม่ต้องรอขอ
ความช่วยเหลือจากใคร ๆ หลังจากน้ำท่วมใหญ่
ประเทศไทยครั้งนี้แล้ว หมู่บ้านจัดสรรโดยเฉพาะ
ที่อยู่ในกรุงเทพฯ ถ้าทำตามต้นแบบนั้นก็สามาร
เผชิญกับน้ำท่วมครั้งต่อ ๆ ไปได้อย่างสบาย

ผมกลับจากไปร่วมรับทุกข์ที่ชุมชนราชธานี
อโศก หลาน ๆ ชาวเอเอสทีวีคนหนึ่งก็ติดต่อขอ
สัมภาษณ์ผมเรื่องน้ำท่วม เพราะผมเคยมีผลงาน
ในการต่อสู้ภัยน้ำท่วมมาบ้าง ผมเห็นว่าเรื่อง
น้ำท่วมมีคนออกมาให้สัมภาษณ์มากแล้ว ไม่ใช่
เรื่องสลบซับซ้อนอะไร พูดไปก็เหมือนผมอวดตัว
อวดตนว่าเก่งอย่างนั้นอย่างนี้ ผมจึงปฏิเสธการ
ให้สัมภาษณ์

ต่อมานึกขึ้นได้ว่า พวกเรากลุ่มพันธมิตร
ประชาชนเพื่อประชาธิปไตย เคยมีผลงานในการ
ช่วยเรื่องน้ำท่วมมาแล้ว เพียงแต่น้ำท่วมครั้งนี้
ไม่ได้รวมกันเป็นคณะใหญ่คณะเดียว แยกกันเป็น
ส่วนย่อย ๆ ช่วยหลายแห่ง ผมจึงขอเปลี่ยนการ
สัมภาษณ์เป็นการไปดูการช่วยเหลือผู้ถูกน้ำท่วมที่
อำเภอท่าม่วง จังหวัดลพบุรี

นัดวันนี้ออกเดินทางเข้าตัวพุ้งนี้ จึงเชิญ
พันธมิตรมาได้ ๒ คนเท่านั้น คือ คุณตั้ว (ศรีณยู
วงศ์กระจ่าง) และคุณมาลีรัตน์ แก้วก่า ซึ่ง
ประชาชนทั่ว ๆ ไปรู้จักดีทั้ง ๒ คน

พันธมิตรสงขลา ระยอง กรุงเทพฯ และอีก
บางจังหวัด พอทราบข่าวน้ำท่วมหนัก ก็ผลิต
เปลี่ยนหมุนเวียนกันไปตั้งโรงครัวทำอาหารแจก
ณ **ที่โรงงานผลิตปุ๋ย เอเอสทีวีตราขวัญดิน** ซึ่ง
เป็นโรงงานใหญ่สุดในเครือข่ายพวกเรา ตั้งอยู่ที่
อำเภอท่าม่วง ลพบุรี

โชคดีโรงปุ๋ยแห่งนี้ไม่มีท่วมแต่รอบ ๆ น้ำท่วม
หนักเกือบทั้งหมด เราไปแจกอาหารร่วมกับคณะ
พันธมิตรที่นั่นซึ่งแจกอยู่เป็นประจำ นั่งรถบรรทุก
๖ ล้อที่สูงมากไปแจกอาหารที่ปรุงสด ๆ และน้ำดื่ม
รถแล่นแจกอาหารไปจนสุดทาง ไปต่อไม่ได้
เพราะระดับน้ำบนถนนสูงมาก ต้องนั่งเรือไปแจก
ต่อ บางจุดนั่งเรือไปนับเป็นชั่วโมง ๆ

● **น้ำท่วมที่อำเภอท่าม่วง จังหวัดลพบุรี**

ชาวบ้านไม่รู้มาก่อนว่าจะมีพันธมิตรคณะพิเศษ
ไปแจกอาหาร พวกเรา ผม คุณตั้ว คุณมาลีรัตน์
แล้วก็มิคุณศิริลักษณ์พร้อมกับชาวคณะผู้ประสาน
งานการสั่งผลิตและจำหน่ายปุ๋ยขวัญดินไปด้วย
วันนั้นรวมเวลาที่นั่งรถนั่งเรือไปแจกเกือบวันเต็ม ๆ
วันนั้นดารารของเราคือคุณตั้วทำหน้าที่เป็นพิธีกร
สัมภาษณ์คนปรุงอาหาร,คนขับรถ,ขับเรือ,คนรับ
แจก กำนัน ผู้ใหญ่บ้านที่นั่น เสร็จแล้วก็ถ่ายภาพ
มาออกอากาศที่เอเอสทีวี

ผมโทรศัพท์ไปชมคุณตั้วว่า ทำหน้าที่พิธีกร
ครั้งแรกได้เยี่ยมมาก นำมาออกอากาศวันเสาร์
พอวันอาทิตย์รุ่งขึ้น เอเอสทีวีก็จ่อมีดทันที
(เพราะขลุ่ยหลักเรื่องการเงินตามที่ผมเกริ่นให้
ทราบติดต่อกันมานาน) คุณตั้วบอกกว่าคราวหน้า

ถ้ามีขอให้ออกอีกจะไปด้วย ผมคิดว่าครั้งเดียวก็
เกินพอแล้ว เอเอสทีวีจอตบย่อย ๆ เหนื่อยตาย

ต่อมาชาวเอเอสทีวีมีโอกาสส่งสัญญาณไป
ออกอากาศที่เอฟเอ็มทีวี (ทีวีของชาวสันตติโคก)
จันทร์ถึงศุกร์วันละประมาณ ๔ ชั่วโมง โดย
ไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายเลย แถมมีการโฆษณาสินค้า
เอเอสทีวีติดไปด้วย ใครไม่รู้ก็นึกว่าเป็นเพราะ
ผมที่เดียวชาวเอเอสทีวีจึงได้ออกอากาศ
ที่เอฟเอ็มทีวีฟรี ๆ ชื่อเสียงไปตกอยู่ที่ผมหมด
เป็นการเข้าใจผิดทั้งสิ้น

พ่อท่าน**สมณะโพธิรักษ์**ให้**เรือดรีแซมดิน**
เลิศบุศย์ โทรศัพท์ถึงผม ให้บอกเอเอสทีวีว่าถ้า
เห็นเหมาะสมขอให้ไปออกอากาศที่เอฟเอ็มทีวี
ได้เลย ท่านอนุญาต และอนุญาตเป็นพิเศษ
ยิ่งกว่านั้น คือติดสินค้าไปโฆษณาได้ ทั้ง ๆ ที่
เอฟเอ็มทีวีถือกฎเคร่งครัดมาก ไม่มีการโฆษณา
สินค้าอย่างเด็ดขาด พ่อท่านบอกว่าจะพูดชี้แจง
กับผู้ชมเอฟเอ็มทีวีเองว่า ช่วยกันเป็นกรณีพิเศษ
ยามคับขัน

ต่อมามีผู้ทราบเรื่องนี้บ้างจึงโทรศัพท์ไปที่
เอฟเอ็มทีวีกราบขอพระคุณพ่อท่านที่กรุณา
อย่างยิ่งในครั้งนี้

น้ำท่วม ผมและคุณศิริลักษณ์มีส่วนช่วย
คนอื่นบ้าง เช่น ช่วยให้คำแนะนำ ช่วยเป็นกำลังใจ
ช่วยติดต่อซื้อทรายไปทำแนวกันน้ำ ช่วยขั้วรถ
หนีน้ำท่วมไปอยู่ที่โรงเรียนผู้นำ...

เมื่อน้ำท่วมหนักหลายโรงพยาบาลต้องปิดลง
กระทรวงสาธารณสุขถึงศูนย์ไต่เตียมของเราที่
ชอยรามคำแหง ๓๙ ซึ่งมีเครื่องฟอกไตมากที่สุด
ในประเทศไทย ระบายคนไข้จำนวนมากไปฝากให้
เราฟอกไต

คนไข้โรคไตวายเรื้อรังต่างจากคนไข้โรคอื่น
ที่กินยา ฉีดยา ก็ประทังชีวิตต่อไปได้แต่ถ้าเป็น
โรคไตวายเรื้อรัง เมื่อถึงคราวฟอกไตแล้วไม่ฟอก
ตายทันที ไม่มีทางเลือกอย่างอื่น เพื่อความ
ปลอดภัยคนไข้ส่วนใหญ่จะเผื่อเวลาไว้ ไปฟอกไต
ก่อนวันเวลาสุดท้ายที่หมอกำหนด

เมื่อโรงพยาบาลถูกน้ำท่วมต้องปิดกะทันหัน
คนไข้ที่รอฟอกไตรอต่อไปไม่ได้ กระทรวง
สาธารณสุขรีบย้ายคนไข้ไปให้เราฟอกไตทันทีถึง
๑๘ คน เรามีส่วนช่วย ๑๘ ชีวิตเพราะเหตุการณ์
บังคับแท้ ๆ จนกว่าน้ำในกรุงเทพฯ และปริมณฑล
จะลดเป็นปกติ ศูนย์ไต่เตียมของเราจะต้องช่วย
ชีวิตคนไข้อีกเท่าไร เดาไม่ถูก

สถานสงเคราะห์สุนัขและแมวจรจัดที่
กาญจนบุรีก็มีบทบาทด้วยเช่นกัน สุนัขและแมวจรจัด
จำนวนไม่น้อย ที่คนช่วยกันหอบหิ้วออกมา
ให้พ้นเขตน้ำท่วม เวลาผ่านไป ๆ ไม่รู้จะเอาไปเลี้ยง
ที่ไหนก็ส่งไปให้เรา มีทั้งจรจัดและมีเจ้าของ
พันธุ์กลางถนนจนถึงพันธุ์ราคาแพง ๆ คณะของ
ผมและคุณศิริลักษณ์อยากจะออกไปช่วยอย่าง
เป็นงานเป็นการก็ทำไม่ได้ ถ้าพึ่งช่วยคนยังไม่
ปัญญาเลย แล้วจะละเออะไปช่วยสุนัขช่วยแมว
ได้อย่างไร

จนถึงสุดท้ายของการส่งต้นฉบับ “**เราคิด
อะไร**” (วันสิ้นเดือนตุลาคม) ยังไม่รู้เลยว่าคราวนี้
น้ำท่วมหนัก ท่วมกรุงเทพฯ หนักที่สุดหรือยัง
หรือมีหนักกว่านี้อีก รัฐบาลแพ้น้ำอย่างราบคาบ
มาถึงกรุงเทพฯ เป็นจังหวัดสุดท้าย

ถ้ายังไม่มีการปฏิบัติ ปรับโครงสร้างประเทศ
ขนานใหญ่ ได้รัฐบาลจากพรรคการเมือง พรรค
รัฐบาลอย่างนี้หรือได้รัฐบาลจากพรรคฝ่ายค้าน
ขณะนี้ เป็นรัฐบาลต่อ ๆ ไป ก็เตรียมตัวไว้ได้
มหันตภัยครั้งนี้เป็นการ**เผาหลอก**ครั้งต่อ ๆ ไป
เผาจริง แน่นอน

เมื่อ ๖๙ ปีก่อน (ปี ๒๔๘๕) ท่วมหนักอยู่สอง
เดือนครึ่ง คราวนี้ใคร ๆ เดาไม่ถูกว่าจะนานเท่าไร
น้ำลดยากกว่าเมื่อก่อนหลายเท่า มีถนนขวางกัน
น้ำมาก คุณลองเดิมนักก็ถูกถมไปไม่รู้กี่แห่ง

ใครที่สนับสนุนประชาธิปไตยที่ถือเอาการ
เลือกตั้งเป็นสรณะ โดยไม่คำนึงว่าเลือกตั้งมา
อย่างไรเป็นตัวการที่ทำให้คนไทยต้องเดือดร้อน
ในขณะนี้ และเดือดร้อนต่อไปไม่สิ้นสุดถ้าไม่หัน
มาช่วยกันปฏิวัติอย่างถูกต้องเสียที **☞**

กำไร-ขาดทุนแห่งของอารยชน

(ต่อจากฉบับ ๒๕๕)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามาจมอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้นักจะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตใน ระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า มุมอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เราได้สาธยายเรื่อง“ที่พึง”มายาวนานมาก ได้โยงโยมาจนถึง“ทิวฐัมมิกัตถะประโยชน์” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน” ทั้งที่เป็นโลกีย์ประโยชน์ ไปกระทั่งถึงที่เป็น โลกุตระประโยชน์ ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า**“กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอารยชน”**นั้น เป็นอันใด และได้สาธยายมาถึงตอนท้ายแห่งทิวฐัมมิกัตถะประโยชน์ คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ **“สมวีริตา”** อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบร้อยราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นี้สำคัญขอความเป็น**“อารยชน”** กับ**“ปุถุชน”**หรือ**“กัลยาณชน”** ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นยำ ซัดๆ คมๆ

ในฉบับที่แล้วกำลังสาธยายถึง**“หลักคิด”**หรือ**“การคำนวณ”**ของ**“ปัญญาโลกียะ”** ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ**“ปัญญาโลกุตระ”** ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้พอรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ**“อารยบุคคล”**ที่ถูกต้องตาม**สังฆธรรมของศาสนาพุทธแล้ว** แม้จะแค่เป็นอารยบุคคลชั้น**“โสดาบัน”**ก็เห็นชัดแล้วว่าผู้บรรลุคุณสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง**“สัมมาทิฐิ”**นั้น ยิ่งบรรลุธรรม**“โลกุตระ”** ก็ยังเป็นคนขยันการงาน มี**“สัมมาอาชีพ”** ชนิดเป็น**“บุญนิยม”** สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ**“อารยบุคคล”**จะมี**“ปัญญาโลกุตระ”** เข้าใจทิศทางและเนื้อแท้ของสังฆธรรมที่เป็น**“กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน”** ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ**“บุญนิยม”** บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น**“บุญ”**จึงไม่เพียงเป็น**“บุญ”** แค**“โลกีย์ธรรม”**เท่านั้น ยังมี**“บุญ”**ที่เป็น**“โลกุตระธรรม”** ซึ่งมีคุณพิเศษของ**“โลกุตระสังฆะ”** อีกต่างหาก แต่ก็ได้หมายความว่า ใน**“โลกุตระธรรม”**จะไม่มี**“บุญ”**แบบ**โลกีย์ธรรม** **โลกุตระธรรม**นั้นมีทั้ง**“บุญ”**ที่เป็นคุณลักษณะของ**โลกุตระสังฆะ** และมีทั้ง**“บุญ”**แบบ**โลกีย์ธรรม**ด้วย มีทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอารย

บุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า**“โลกุตระธรรม”**จะต้องเป็น**“บุญ”**ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด**“โลกุตระสังฆะ”****ขึ้นไปด้วย** จึงจะนับเข้าระดับ**“บุญนิยม”**

เราได้รับฟังถึง**“ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม”**มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง**“แนวคิด”**เล่นๆ หรือเป็นแค่**“ตรรกะ”**อวดเหตุผลเชิง ชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปได้ คนทำได้แน่** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดียวนี้ หมู่กลุ่มที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า มันเป็นไปได้

ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น**“บุญนิยม”** ข้อ ๑ ต้องเป็น**โลกุตระธรรม** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง**“ความแตกต่าง”**ของ**“ทุนนิยม”**กับ**“บุญนิยม”** ในแนวกว้างแวกลึกเพิ่มเพื่อให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า**“ในการทวนกระแสนี้ชาวบุญนิยมทวนกระแสอย่างมีความสุข”** สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุธรรมจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง**“จวนใจ”** หรือเพราะ**“ไร้ทางออก”** หรือ**“สุดทุกข์สุดฝันทน”**แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมี ความฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นยอมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง**“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”**(ทุกขายะ อุตทานัง ปทหติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ **“กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”**ในประเด็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ที่หมายความว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”**นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พาไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน**“มัชฌิมาปฏิปทา”**นี้เป็น**“ประเด็นสำคัญมาก”**สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”**(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะชั้น**“หยาบที่สุด”**เท่านั้น

กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน

เท่านั้นว่า เป็น“ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง”

[ก่อนหน้านี้นี้ ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกข์”ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโต่ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“งาม”กับความเป็น“อัชฌา”ที่ไม่หยาบ ว่ามันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะนี้เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวนามยบัญญัติ”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติและในมรรคผลนั้นเอาตามกำลังนั้น“สัมมาสมาธิ”เน้น“ฉาน”แบบพุทธ ที่เจาะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” หรือ“ปรมาตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งเจาะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ”และจะไปถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื่อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุดได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ที่นำมาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเรายังอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(อุปปาตโยนิ) เรียกว่า บรรลุธรรมขั้นปรมาตถสังจะ ผู้โลกุตระตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้วพอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดต่อกันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]

เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน” กันให้มากกว่านี้ ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น ทานมี หรือไม่มี นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก ทานมี หรือไม่มี..?

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่มี..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน” ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมาตถธรรม”]

ที่พูดกันสอนกันว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างสัมมาทิฐิว่า “รู้เห็น..อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แค่ไหน อย่างไร ซึ่งไม่ใช่“เข้าใจทะเลอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดแจ่มแจ้งที่สุด ในความเป็น“ไตรลักษณ์”

และเห็นความจริงตามความเป็นจริงว่ามันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพชรฆาต เป็นของปราศจากความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัยปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา เป็นของมีโสกะ บริเวหาทุกข์โทมนัสและอุปายาส เป็นธรรมดา เป็นของมีความเศร้าหมองเป็นธรรมดา เป็นเหตุเกิดแห่งทุกข์ เป็นของดับไป เป็นของชวนให้แช่มชื่น(ซึ่งเป็นความหลงของโลกก็อย่างยอดเยี่ยมจริงๆ) เป็นอาที่หวัะ(โทษ,ผลร้าย,ความไม่ดี) เป็นนิสสรณะ(จิตรอดพ้นออกไปจากสิ่งเป็นโทษนั้นๆ,จิตละทิ้ง,จิตเลิกละ,จิตออกไปพ้น)

[เรากำลังอธิบาย“ปาฏิหาริย์ ๓” วิเคราะห์ให้เห็นชัดว่า “อนุสาสนีปาฏิหาริย์”เท่านั้นที่พระพุทธเจ้าให้ศึกษาและฝึกฝนเป็นประโยชน์มรรคผล ปาฏิหาริย์อื่นทรงปฏิเสธและบริภาษซ้ำ แม้ใครทำได้ก็ห้ามขาดอีกด้วย]

พระพุทธเจ้าได้ทรงสอนทฤษฎีใน“การทำใจในใจ”(มนสิการ)หรือ“การทำจิตในจิตให้แยกกาย ให้ถ่องแท้ให้ลงไปถึงที่เกิด”(โยนิโส มนสิการ)ให้เป็นไปตามที่ควรจะเป็น โดยเฉพาะให้“กำจัดเหตุอันคือกิเลสหรือที่มันทำให้ทุกข์”(กำจัดสมุทัยอริยสัง) ให้ถึง“แดนเกิดหรือแดนที่เกิดกิเลส”(สัมภาวะ)และทำให้ถึง“ความดับกิเลสสนิทจนไม่เกิดอีก” สำเร็จลง ณ ที่นั้นด้วย จึงจะชื่อว่าบรรลุ“นิพพาน”

[แล้วก็ได้ขยายถึง“ความไม่เที่ยง”ขั้นต้น และขั้นต่อไป]

ผู้มีผลสำเร็จจริงจึงมีความสามารถในการอนุโลม-ปฏิโลม ด้วย“พลังปัญญา”ที่มีทั้ง“สังจານุโลมิกญาณ”

(ญาณที่รู้จักการยึดหยุ่นผ่อนปรนได้) และทั้ง “สังขารูปกขาญาณ” (ญาณที่ไม่สุขไม่ทุกข์ต่อสิ่งปรุงแต่งอันเราสัมผัสอยู่) ของตน เป็นต้น ซึ่งที่จริงนั้นก็หมดทั้ง “ญาณ ๑๖” หรือ “ญาณ” อื่นๆอันพึงจะมีใน “ญาณ ๖๗” หรือ “ญาณ ๗๓” นั้นแหละ ตามบารมีของแต่ละท่าน

เมื่อเข้าไปทำงานร่วมกับผู้อื่นกับสังคมาเพื่อร่วมทำประโยชน์แก่ผู้อื่นที่เป็น “พหูชนหิตายะ-พหูชนสุขายะ-โลกานุกัมปายะ” ช่วยเหลือเกื้อกูลสังคมาเกื้อกูลโลก ซึ่งเราจะต้อง “อนุโลม” ต้องยอมยึดหยุ่นผ่อนปรนกับเขา กรรมกริยาหลายอย่างที่เรานุโลมได้ต้องทำเหมือนเขา “สังกัปปะ-วาจา-กัมมันตะ-อาชีวะ” จึงจะร่วมไปกับเขาได้

นี่คือ “การอนุโลม” ที่ยอมไปร่วมมือ ยอมลดตนไปทำเหมือนเขาทั้งๆที่เราไม่ต้องทำอย่างนั้นแล้วสำหรับเรา *ไม่ว่าจะด้วยการค้าดำเนินชีวิต ด้วยอาชีพ ด้วยพฤติกรรม สามัญเพื่อความเป็นอยู่ของเรา เราไม่ต้องทำอย่างเขาแล้ว*

“พฤติกรรม” เช่นนี้เองที่เรียกว่า “สูงสุดคืนสู่สามัญ” ซึ่งเป็น “สัจจะย่อนสภาพ” ภาษาวิชาการก็ว่า “**ปฏินิสสัคคะ**” ที่คนจะ “ดูเอาตามอาการ” ไม่ได้ เพราะอาการทางกายกรรม-ทางวจีกรรมของท่านแสดงออกเหมือนกับคนโลกีย์เท่านั้น แต่ “จิตใจ” ของท่านยังสงบคงที่ ไม่ใช่โลกียภูมิเลย

เพราะ “จิตใจ” ของท่านผู้บรรลุเป็นที่สุดได้สัมบูรณ์แล้วนั้นยังเป็น “ปกติ” ไม่หวั่นไหว (กัมปตือนนฺตยา) เป็นจิตบริสุทธิ์คงเดิม ความเป็น “พลังโลกีย์” ทำให้เกิดกิเลสในใจอีกไม่ได้แล้ว เพราะตั้งมั่นยั่งยืนแล้วนิรันดร์ แต่ความเป็น “มุกฺกุตฺตาทฺต” ของท่าน สามารถ “อนุโลม” ปรับตัวยึดหยุ่นไปตามเหมาะสมควรได้ โดยจิตยังสะอาดคงเดิม (บริยทาตา)

“จิต” เป็นได้แบบนี้จึงจะเป็น “ศีล” ที่แปลว่า “ปกติ” ซึ่งผู้ศึกษาพุทธต้องทำ **สัมมาทิฐิ** กับคำว่า “ศีล” ที่แปลกันว่า “ปกติ” ให้คมลึก แม่นประเด็นกันทีเดียว

ก็ขออธิบายย้าวนไปซ้ำซากเพิ่มเติมอีกสักหน่อยว่า นั่นก็หมายความว่า ถ้าผู้ที่ยังไม่ได้ปฏิบัติธรรมเลย หรือกำลังปฏิบัติอยู่ “ศีล” ข้อที่เราสมทานนั้นๆ ไม่ให้ละเมิด ให้ละ ให้เว้น ให้เว้นขาด เราก็ละก็เว้นยังไม่ได้ หากจะละจะเว้นพอได้ก็ต้องกดข่ม ต้องฝืน ยังต้อง **บังคับ “ใจตน”** ยังต้อง **ห้าม “ใจตน” อยู่** ใจยังมีกิเลส กิเลสยังมีฤทธิ์ ใจยังไม่สงบ เพราะกิเลสมันยังมีอำนาจ ใจมัน

ยังแข็งแรงไม่พอ ยังไม่มีกำลัง “วางเฉย” (อุเบกขา) ต่อสัมผัสนั้นๆ ยังมี “อาการ” ของกิเลส “สงบไม่สนิท” อยู่

เป็นต้นว่า ผู้สมทานศีล ๕ ก็ได้สังวรควบคุมกาย วาจาของตนไม่ให้ละเมิดตามที่จะต้อง “เว้น” ต้อง “ขาด” ต้อง “เว้นขาด” (เวรมณฺี) ให้ได้นั้น กายกรรม-วจีกรรม ภายนอกแม้จะ “ระงับ” ได้แล้ว “อธิปัญญาสิกขา” ของเราก็ต้องพิจารณาให้รู้ให้เกิด “ปัญญา” ทั้งที่เกี่ยวกับภายนอก และทั้ง **พิจารณาให้รู้เข้าไปถึง “อาการจิต” ภายในด้วย** ให้ รู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ถึง “ภายในกาย” คือ “ความประชุมของสังขารจิตของเรานั้น **“พันสีลัพพตปรามาส”** หรือยัง ?

โดยพิจารณาอ่าน “จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” ให้รู้จัก รู้แจ้งรู้จริง “เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม” จาก “ภายในกาย” นั้นแหละ ไม่ใช่ที่อื่นที่ใดเลย แล้วก็จะเกิด “ปัญญา” ด้วยการพิจารณาอ่าน “จิตวิญญาณ” นี้เอง

ความเจริญก้าวหน้าของ “ปัญญา” จาก “**นามรูปปริจเจตญาณ-ปัจฉยปริคคหญาณ**” แล้ว “อธิปัญญาสิกขา” ก็จะเจริญพัฒนาขึ้นเป็น “**สัมมสนญาณ**” แล้วจึงจะเจริญเข้าสู่ “**อุทฺทพฺพยานุปัสสนาญาณ-ภังคานุปัสสนาญาณ-ภยตฺตปฏิฐานญาณ-อาทินวานุปัสสนาญาณ-นิพพิทานุปัสสนาญาณ-มฺญฺจิตฺกมฺยตาญาณ**”

“อธิปัญญาสิกขา” ที่เจริญมาถึง “**มฺญฺจิตฺกมฺยตาญาณ**” นี้ เป็นการเจริญพัฒนาของ “ญาณปัญญา” ใหม่ๆ ที่เป็น “**โลกุตระปัญญา**” ชั้น “**อารยชน**” ที่เดียว

เพราะ “อธิปัญญาสิกขา” ที่เจริญพัฒนาขึ้นมาถึง “**มฺญฺจิตฺกมฺยตาญาณ**” นี้ จะมีประสิทธิภาพของ “จิต” ถึงขั้นสัมฤทธิ์ผล โดยเฉพาะของ “**พลังปัญญา**” ถึงขั้นมีอำนาจในตนสามารถ “**ปลด, เปลื้อง, ปลดปล่อย, ทิ้ง, สละ**”

กิเลสออกไปจาก “จิต” เป็น **การสละ, การหลุดพ้น** ใหม่ๆ ชั้นที่เป็น “**ผล**” ของ “**วิปัสสนาวิธิ**” กันทุกๆ เลยทีเดียว เมื่อผู้ปฏิบัติอย่าง **สัมมาทิฐิ** แล้ว “**อธิศีลสิกขา-อธิจิตสิกขา-อธิปัญญาสิกขา**” ก็ถึงขั้น “**วิมุตติ**” กันตรงนี้... ตรงนี้แหละ

คำว่า “**วิมุตติ**” นี้ คือ **ความหลุดพ้นจากการติดยึด “ความหลุดพ้น”** คืออะไร ?

คือ **ใจมีอาการเปลื้องปลดปล่อย, ใจทิ้ง, ใจสละกิเลส หรือใจสละความติดยึดนั้นๆ** ซึ่งเป็นอาการของ “**ใจ**” ที่เป็น “**อธิปัญญาสิกขา**” แบบพุทธดังที่ได้อธิบายมาเจริญขึ้นๆ

กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน

จากการปฏิบัติถึงขั้นเรียกว่า “พลังปัญญา” ที่สามารถเปลี่ยนแปลง (มฤจติ) ปลดปล่อย (มฤจติ) เป็นคำกิริยา ถ้าเป็นคำนามก็ “การเปลี่ยนแปลง, การปล่อย, การสละ” (มฤจน) อาการ “ใจ” มันเปลี่ยนแปลง มันปล่อย มันถึงขั้นที่มี “อาการ” ของ “การหลุดพ้น” ไปจากกัน ที่ภาษาบาลีว่า “วิมุตติ” ไม่ใช่ “อาการ” ในประเด็นของ “การดับ” ที่ภาษาบาลีว่า “นิโรธ”

๒ คำนี้มีนัยสำคัญต่างกันอยู่อย่างนี้

“นิโรธ” แปลว่า ดับสนิท

นิโรธที่ไม่ใช่แบบพุทธนั้น จิต “มันดับ” ขณะที่ “ดับ” จิตทั้งหมดไม่รู้อะไรเลย ไม่เห็นตัวมันเองด้วย

แต่ถ้านิโรธแบบพุทธ จิตไม่ดับ จิตยังมีปัญญาทำงานอยู่สมบูรณ์ยิ่งด้วยซ้ำ จึง “เห็น” ความดับในตนเอง (สังข) แจ่วชัดเจนครบถ้วนทั้งหมดในจิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน (ปรมาตถธรรม)

ต่างจาก “นิโรธ” ที่ไม่ใช่แบบพุทธ ซึ่งขณะนิโรธ จิตดำ (กิเลส ในทางธรรมะ-เลว-ชั่วร้าย หรือ นาลมรียา ชัมมา คือ ธรรมะที่ไม่แท้จริงไม่ประเสริฐ) เพราะดับไปหมด จึงไม่เห็นความดับในตนเอง เนื่องจากวิปฏิบัติไม่ทำให้รู้แจ้งละเอียดประณีตในปรมาตถธรรม จึงไม่แมนต่อสภาวะที่จะ “ดับ”

ส่วนแบบพุทธนั้น ที่ “ดับ” ก็ดับไป ที่ “มันหลุดพ้น” ออกจากกัน คือ “มันเปลี่ยนแปลง” ออกไป ก็ “หลุดพ้น” กันออกมา ปัญญา “เห็น” อาการทุกอย่างหลัดๆ ซัดๆ

แม้มี “ความดับ” มันก็ “เห็น” ความดับนั้นด้วย ปัญญา คือ “มันเห็นกิเลสดับสนิท” ไปแล้วในตนเอง นี่คือนิโรธ “นิโรธ” ในประเด็น “การดับสนิท” แบบพุทธ

นิโรธแบบพุทธ คือ กิเลส “ดับ” ลีนไปจากจิต

นิโรธที่ไม่ใช่แบบพุทธ คือ “ดับ” จิตไม่ให้อะไร

นิโรธจึงมี ๒ แบบ แบบพุทธ กับ แบบทั่วไป

ความหลุดพ้นเป็นเรื่องมีญาณหรือปัญญาด้วย

ส่วน “ความดับ” เป็นเรื่องมีแต่เจตหรือจิต

สำหรับคำว่า “นิพพาน” เป็นทั้ง ๒ อย่าง (ทั้งนิโรธและวิมุตติ) ซึ่งเป็น “ปริโยสาน” คือ ความหมายรวมชั้นปลายสุดแห่งที่สุด

“วิมุตติ-นิโรธ-นิพพาน” มีนัยประเด็นต่างกันจะนี้

ซึ่งทั้ง ๓ คำหมายถึง “ผลของการบรรลุตธรรม” เป็นไพบูลย์กัน คือ คำมีรูปต่างกัน แต่มีความหมายคล้ายกัน

สื่อแทนกันได้ (แม้มีวิธีทั่วไป/เขาก็ถือว่าเป็นผลการบรรลุแบบเขา)

ความเป็น “มฤจติกัมยตาญาณ” จึงเป็น “ผลของการบรรลุตธรรม” ชนิด “หลุดพ้น” ด้วยปัญญาหรือญาณ ซึ่งชื่อว่า วิปัสสนาวิธีแท้ๆ ที่เห็นด้วยญาณ จึงไม่ใช่สมถวิธี

เมื่อสามารถปฏิบัติได้ถึงขั้นนั้นแล้ว ก็ให้ปฏิบัติทวนซ้ำ “แบบนี้” ที่ทำให้เกิดผลสำเร็จอย่างนี้ๆ หละเอ้อๆๆๆ เรียกว่า อาเสวนา-ภาวนา-พหุลีกัมมัง (เป็นอนุรักษนาปธาน)

อาเสวนา คือ การทำซ้ำ, การสืบลำดับ, การเจริญรอย, การทำตามที่เคยทำได้เป็นผลแล้วนั้นอีกๆๆๆ

ภาวนา คือ การทำให้มีขึ้นเป็นขึ้น, การทำให้เจริญเป็นผล, การทำให้ปรากฏผลขึ้นมา (อย่างที่ได้เห็นและไปทำซ้ำ)

พหุลีกัมมัง คือ การทำให้มากๆๆๆ ทำมากเข้าไว้ รวมความก็คือ ทำได้แล้วก็ทำอีกอย่างที่ได้เห็นและ

ให้มากพอ ดังนั้น เมื่อทำให้เกิดผลสำเร็จขั้นนี้ได้ ก็ทำอีกให้ชำนาญ ให้ตั้งมั่น ให้มีในตนเองจนกระทั่งเต็มสภาพ

สัมบูรณ์ “เป็นปกติหรือเป็นเช่นนั้นเอง” (อัมมตา) ไม่เป็นอื่น เป็นได้อย่างชำนาญจนมันเป็นเอง เป็นอัตโนมัติ

ไม่ต้องช่วยทำมันก็ “เป็นเช่นนั้นเอง” เรียกว่า “ตถตา” หรือจนเที่ยงแท้, ยั่งยืน, ตลอดกาล... นิจจัง, ฐวัง, สัสสตั้ง, อวิปริณามชัมมัง, อสังหิรัง, อสังกุปปัง ดังที่เคยพูดย้ำซ้ำ

มาอยู่บ่อยๆ นั้นเอง

แล้วจะเกิด “ปฏิสังขานุปัสสนาญาณ” คือ ปัญญาที่เกิดเพราะการพิจารณาผลที่ได้ และจากได้ทบทวนทำซ้ำมากมายนั้นแล้วๆๆๆ เราจะวิวินิจฉัยว่าเป็นจริงบริบูรณ์เป็นที่สุดได้ ตามภาวะจริงที่ได้ปฏิบัติแล้วๆๆๆ นั้นเอง

การไตร่ตรองใคร่ครวญพิจารณา (ปฏิสังข) จากภาวะจริงที่ได้ ทำให้เกิดสิ่งสมเป็นความแข็งแรงตั้งมั่นของจิต

(สมาธิ) ซึ่ง “การตั้งมั่นของจิตแบบสัมมาสมาธิ” นี้ประกอบขึ้นด้วย “ศรัทธา-วิริยะ-สติ-สมาธิ-ปัญญา” ครบ อันเป็น

“อินทรีย์ ๕ พละ ๕” ตามลำดับ โดยเฉพาะพลังปัญญานั้น รู้แจ้งเห็นจริงและเป็นจริงยิ่งขึ้นๆ ทั้ง “ญาณ” ทั้ง “วิมุตติ”

เมื่อทำมากเข้าก็เจริญเป็น “สังขารูปกขาญาณ” ซึ่งหมายถึง พลังปัญญาที่มีประสิทธิภาพสามารถถึงขั้น “เป็นกลางหรือวางเฉย” ต่อสังขารได้

นั่นก็คือ “เนกขัมมสติดูเบกขา” ที่ได้หลอหลอมจาก

☞ [มีต่อฉบับหน้า]

บทนำ

ข้อมูลจาก กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย เมื่อวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๕๔ แจ้งว่าจังหวัดที่ได้รับผลกระทบอุทกภัยในภาคเหนือ ภาคอีสาน และภาคกลางมีถึง ๖๓ จังหวัด ๖๕๑ อำเภอ มีผู้เสียชีวิต ๓๘๑ ราย สูญหาย ๒ คน ประชาชนได้รับความเดือดร้อน ๓,๐๐๙,๐๑๒ครัวเรือน ๙,๙๐๓,๒๒๒ คน

น้ำท่วมคราวนี้เดือดร้อนทั่วประเทศเกือบ ๑๐ ล้านคน นับเป็นบทเรียนครั้งยิ่งใหญ่สำหรับภาครัฐและภาคประชาชนที่จะต้องใช้มหาวิกฤตินี้เป็นโอกาสหาทางออกร่วมกันเพื่อเปลี่ยนแปลงแก้ไขป้องกันบ้านเมือง ไม่ให้ตกอยู่ในภาวะเดือดร้อนดังที่ประสบกันในปัจจุบัน

มหาอุทกภัย ๒๕๕๔

● ภาพผู้จัดการ

▣ *ประสบการณ์ครั้งแรกจากคนบางใหญ่*

ตั้งแต่มีสถานการณ์ฝนตกหนัก มีน้ำท่วมในหลายพื้นที่ในภาคเหนือ จนกระทั่งเกิดน้ำท่วมทั้งจังหวัดนครสวรรค์

ช่วงนี้ เพื่อนผมที่ติดตามสถานการณ์น้ำท่วมและการตัดสินใจของคณะทำงาน อย่างใกล้ชิด ได้มาเล่าให้ผมฟัง ซึ่งใช้ชีวิตปกติอยู่ในบางใหญ่ ชิตี เพื่อเตือนภัย และให้เตรียมการอพยพ เป็นระยะ ๆ ว่า ให้วิเคราะห์และประเมินสถานการณ์ เพื่อตัดสินใจว่า น้ำจะท่วมพื้นที่ที่อาศัยไหม และได้ให้กรอบคิดหนึ่งไว้ว่า ให้อ่านความจริง เพื่อประเมินว่า พื้นที่ที่อยู่ น้ำจะท่วมไหม หากน้ำท่วม เราจะทำงานกันอย่างไร ก่อนจะเกิดน้ำท่วม ขณะเกิดน้ำท่วม และหลังจากเกิดน้ำท่วม จะทำงานกันอย่างไร

หากต้องอพยพ ย้ายออกจากพื้นที่ ก็เตรียมการให้พร้อม ตั้งองศาการอพยพให้สูงสุดเช่น การยกของขึ้นที่สูง ก็ให้ย้ายขึ้นชั้น ๒ แล้วออก

● น้ำท่วมบางใหญ่ซีดี ภาพบางกอกบิสนิวลส์

จากพื้นที่ หาด้าแห่งที่สามารถไปอยู่ได้ช่วง น้ำท่วม และให้สามารถทำงานต่อไปได้ด้วย

เพื่อนผมได้เตือนภัยนี้อยู่หลายครั้ง ผมก็ไม่เชื่อว่า น้ำจะท่วมจริง จนเมื่อน้ำท่วมขยายพื้นที่มาถึง นิคม ฯ นวนคร และคณะทำงาน การจัดการน้ำท่วม ไม่สามารถสร้างแนวกันน้ำได้แล้ว

ช่วงนั้น ได้ฟังการอ่านความจริงของเพื่อน อีกครั้ง คิดตาม ก็เห็นว่า น้ำจะเข้ามาท่วมในพื้นที่ บางใหญ่ซีดี จริง

จึงยกของขึ้นที่สูงบางส่วนยกไว้บนโต๊ะ ซึ่ง สูงจากพื้นในบ้านประมาณ ๗๐-๘๐ ซม. (ยังไม่ตั้ง อองศาการหนีภัยให้สูงสุด)

แต่ยังไม่ตัดสินใจออกจากพื้นที่ เพราะยังคิด อยู่ว่า น้ำคงท่วมไม่สูงหรอก ไม่น่าจะถึงขั้นต้อง อพยพ

ช่วงก่อนน้ำท่วม มีโอกาสได้คุยกับคนที่อาศัย

อยู่ในบางใหญ่ซีดี หลายคน เมื่อพูดถึงน้ำท่วม เขาก็บอกว่า

“น้ำไม่ท่วมหรอก เมื่อปี ๓๘ ที่ว่า น้ำท่วมหนักแล้ว บางใหญ่ซีดี ท่วมก็แค่นิดหน่อย ไม่ก็ ชม.เอง”

“ผมไม่กั้นกระสอบทราย ยังไงน้ำก็ไม่ท่วม”

“ไหนล่ะที่ว่าน้ำท่วม บนถนนไม่เห็นน้ำซึก หยอดเลย”

“ให้น้ำมาถึงก่อน เตียวค้อยย้ายของก็ยังทัน ยังไง ถ้าท่วมก็ท่วมหมู่บ้านมิตรประชาก่อน ยังไง ก็ทัน”

“ให้น้ำมาถึงก่อน เตียวค้อยย้ายของ ยังทัน น้ำมาไม่เร็วหรอก ยังมีเวลา”

เมื่อน้ำมาถึงบางบัวทอง แค่ข้ามถนน กาลุจนาริเชก ก็เข้าสู่โซนบางใหญ่ซีดี ได้แล้ว

ในวันที่ ๑๗ ต.ค.๕๔ จึงตัดสินใจหนีภัย ย้าย

ที่อยู่ ก่อนที่น้ำจะมาถึง จึงจัดการขนของจากที่
อยู่บนโต๊ะ ไปไว้ที่ชั้น ๒ และขนย้ายของที่ต้องใช้
เพื่อทำงานต่อไปได้ไปกับตัวด้วย

เมื่อขนของจากชั้นที่ ๑ ชั้นชั้น ๒ หมดแล้ว
ก็ปิดออฟฟิศให้แน่นหนา เรียบร้อย
แล้วย้ายไปอยู่ที่อื่น ตอนนั้น ย้ายไปยังตำแหน่งที่
สูงจากเดิม ในหมู่บ้านเฟื่องฟ้า ยังคงอยู่ในบาง
ใหญ่ซิดี้

และไปเซตพื้นที่การทำงานใหม่ที่ชั้น ๒ เพราะ
หากน้ำท่วมชั้น ๑ ยังสามารถทำงานต่อไปได้

แต่ยังไม่ได้คิดถึงสถานการณ์ที่น้ำท่วมสูง
ส่งผลให้ไม่สามารถทำงานที่ต้องออกไปจัดการ
ซื้อของ ส่งของที่ ปณ.ได้

จนเมื่อกลางวัน ของวันพฤหัสบดี ที่ ๒๐ ต.ค. ๕๔
น้ำเริ่มเข้ามาในพื้นที่หมู่บ้านบัวทอง ซึ่งเป็นหมู่บ้าน
แรกที่ได้รับน้ำ ก่อนที่น้ำจะมาถึง หมู่บ้าน
มิตรประชา และบางใหญ่ซิดี้ ตามลำดับ

ขณะนั้นที่ทราบข่าวช่วง ๑๓.๐๐น.-๑๔.๐๐น.
น้ำท่วมในหมู่บ้านบัวทอง สูง ๘๐ ซม.แล้ว

พอดตกค่าประมาณ ๑-๒ ทุ่ม น้ำท่วมหมู่บ้าน
มิตรประชา สูงถึงหน้าอก ประมาณ ๑.๕-๒ ม.
เป็นที่เรียบร้อยแล้ว

และน้ำเริ่มทะลักเข้ามาในพื้นที่ บางใหญ่ซิดี้
สูงประมาณ ๑-๒ ซม.แล้วในตำแหน่งใกล้แนว
กันน้ำ

คืนนั้น ผมต้องเดินทางไป ม.เกษตร เพื่อขน
ย้ายหนูซึ่งเป็นสัตว์เลี้ยงของทีมงานคนหนึ่งให้ไป
อยู่ในที่ที่ปลอดภัย

แต่เส้นทางปกติช่วงจากบางใหญ่ซิดี้ ผ่าน
แยกไปบางบัวทอง น้ำได้ท่วมจนถนนถูกตัดขาด
เรียบร้อยแล้ว

เราจึงต้องเดินทางอ้อมไปทางเส้นทางพระราม
๕ แทน ไปถึงที่หมายได้อย่างปลอดภัย และกลับ
มาถึง บางใหญ่ซิดี้ เวลาประมาณเที่ยงคืน จึงไป
ดูสถานการณ์น้ำอีกครั้ง พบว่ามีชาวบ้าน ทหาร
อาสา หน่วยกู้ภัย ช่วยกันสร้างแนวกันน้ำ
สามารถกันไว้ได้ ทำให้น้ำไม่ทะลักเร็วเกินไป

ค่อยๆ ซึมตามแนวกระสอบทราย ผมจึงกลับไป
พักผ่อนพรุ่งนี้ค่อยดูสถานการณ์อีกครั้งในตอนเช้า
รุ่งเช้า ตื่นขึ้นมาด้วยการปลุกของน้อง
ทีมงานอีกคนที่อยู่ด้วยกัน และคุณพ่อของเขา
บอกให้อพยพออกจากพื้นที่ เพราะตอนนี้ น้ำขึ้น
สูงเพิ่มขึ้นอีกประมาณ ๔-๕ ซม. จากเมื่อคืน และ
เริ่มมาถึงพื้นถนน หน้าบ้านแล้ว

ตอนนั้น ผมตัดสินใจหนีออกจากพื้นที่ โดยไป
แต่ตัว ไม่คิดจะไปเซตที่ทำงานใหม่แล้ว เรียกได้ว่า
ทิ้งงาน เอาแค่ให้ตัวเองรอด อยู่ที่ไหนก็ได้ ขอให้
ตัวเองรอด ไม่สนใจแม้งานที่ทำ เพื่อให้ทุกคน
รอดด้วยกัน

ตอนนั้น ก่อนจะออกไปจากพื้นที่บางใหญ่ซิดี้
ขับรถออกไปเช็คสถานการณ์เส้นทางในการ
เดินทางและสถานการณ์น้ำเป็นอย่างไร ตอนนั้น
ออกไปเพียงแค่ ๓๐ นาที กลับมาถึงที่บ้าน พบว่า
น้ำสูงขึ้นอีกประมาณ ๒ ซม. แล้วเริ่มเต็มถนน
หน้าบ้านแล้ว

ตอนนั้น ตกอยู่ในภาวะลนลาน ละทิ้งงาน
คิดแต่เอาตัวเองให้รอด ช่วงเวลานั้น เพื่อนคนที่
เตือนภัยเรื่องนี้มาตลอด โทรติดต่อมาบอกว่า
ทางทีมงานตัดสินใจ จะเข้ามาช่วยชีวิตและขน
ย้ายสิ่งของออกจากที่นั่นเพื่อให้ไปเซตที่ทำงานใหม่
ที่สามารถทำงานต่อไปได้ งานจะได้ไม่หยุดชะงัก

จึงได้กลับมาตั้งสติ และรีบขนย้ายสิ่งของ
เพื่อการทำงานต่อไปได้ และพาตัวเองออกจากบ้าน
ตอนที่เริ่มเคลื่อนที่ออกจากพื้นที่บางใหญ่ซิดี้

หลังจากวันนั้น ผมเริ่มเซตการทำงานใหม่ที่
นครปฐม และสามารถทำงานต่อไปได้ เมื่อโทรไป
สอบถามคนที่พื้นที่บางใหญ่ซิดี้ว่า เขาเป็นอย่างไร
และสถานการณ์ที่นั่นเป็นอย่างไร เขาบอกว่า ปิด
ร้าน แล้วใช้ชีวิตอยู่ชั้น ๓ น้ำที่ชั้น ๑ สูงเท่าเขา
ซึ่งพื้นบ้านสูงจากถนนประมาณ ๖๐-๗๐ ซม.

**ต้องหยุดร้าน ไม่มีรายได้ หากน้ำท่วมนับ
เดือน และไม่มีเงินสำรองเอาไว้ เมื่อน้ำลด จะ
ใช้ชีวิตกันต่อไปอย่างไร**

(<http://sbntown.com/forum/showthread.php?t=159584&p=453222>)

□ น้ำตาชานา

๒๓ ต.ค. ๒๕๕๔ เมื่อเวลา ๑๓.๓๐ น.ที่บริเวณ แนวกระสอบทรายกั้นน้ำมูลบนเส้นทางจาก หมู่บ้านช้างบ้านตากกลาง ต.กระโพ อ.ท่าตูม จ.สุรินทร์ ไปยังวังทะเลแม่ น้ำมูล ได้เอ่อท่วมเข้ามา แม้ว่าชาวบ้านหมู่บ้านช้างบ้านตากกลาง จะพยายามช่วยกันกรอกทรายลงกระสอบเพื่อวาง เป็นผนังกั้นน้ำระยะทางกว่า ๒ กิโลเมตร เพื่อ ไม่ให้น้ำมูลที่ท่วมนาข้าวกว่า ๓ พันไร่อีกฝั่ง ได้ ทะลักไหลเข้ามาท่วมนาข้าวหอมมะลิกว่า ๔ พันไร่ ซึ่งเหลืออยู่จุดสุดท้ายที่ชาวบ้านนำกระสอบ ทรายมากั้นเป็นผนังกั้นน้ำ เกิดพังทลายลงมา เป็นระยะทางกว่า ๔๐ เมตร และอีกหลายจุดก็ กำลังจะพังทลายลงเช่นกัน เนื่องจากไม่สามารถ ด้านแรงน้ำจากแม่น้ำมูลที่กำลังเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ทั้งจากน้ำในลำน้ำชีที่ไหลลงมาสมทบที่ บริเวณวังทะเล โดยน้ำได้ไหลเข้าสู่นาข้าวอย่างรวดเร็ว ทำให้ข้าวหอมมะลิที่กำลังออกรวงจมอยู่ ใต้น้ำ ชาวบ้านถึงกับร้องไห้ เพราะได้ต่อสู้กับ ปริมาณน้ำ จำนวนมากกว่า ๒๐ วัน แต่สุดท้าย ด้านไม่ไหว ทะลักเข้าท่วมนาข้าว

นายประทีป กลางพัฒนา ผู้ใหญ่บ้านตากกลาง ซึ่งนำชาวบ้าน พร้อม อบต.ในพื้นที่ช่วยกันทำ ผนังกั้นน้ำบอกว่า ชาวบ้านได้พร้อมใจกันทำมา ตั้งแต่วันที่ ๔ ต.ค. ที่ผ่านมา ทั้งแนวกันแม่น้ำมูล ฝั่งตะวันออกแต่ก็ไม่สามารถต้านแรงน้ำได้ น้ำ ไหลท่วมนาข้าวกว่า ๓ พันไร่ ต่อมาได้ช่วยกันทำ ผนังกระสอบทรายกั้นบนถนนไปวังทะเลระยะทาง กว่า ๒ กิโลเมตร เพื่อป้องกันไม่ให้น้ำเข้าท่วมนา ข้าวของชาวบ้านที่เหลือเพียงจุดเดียวจำนวน ๔ พันกว่าไร่ ฝั่งทิศตะวันตก แต่ก็ด้านไม่อยู่ ข้าวที่ กำลังออกรวงต้องเสียหาย สงสารชาวบ้าน เนื่องจากนาข้าวของชาวบ้านที่บริเวณดังกล่าว ถูกน้ำท่วมเสียหายมาติดต่อกัน เป็นปีที่ ๔ แล้ว

อย่างไรก็ตามยังคงมีชาวบ้านบางคนต้องลุย น้ำที่ท่วมถึงคอลงไปเกี่ยวข้าวในนา ที่น้ำท่วม แม้ จะยังไม่ถึงเวลาเก็บเกี่ยวแต่ต้องจำยอม หาก

● ลุยน้ำเกี่ยวข้าว ที่ยังไม่ถึงเวลาเก็บเกี่ยว

น้ำท่วมนานข้าวจะเสียหายทิ้ง

● ประเมินพิษน้ำท่วมนาข้าวเสียหาย ๑๕ ล้านไร่

นาข้าวเสียหายยับ สศก.ประเมินผลความเสียหายจากภัยน้ำท่วม คาดพื้นที่เกษตรกรรมได้รับผลกระทบแล้ว ๑๕ ล้านไร่ มูลค่ากว่า ๘๐,๐๐๐ ล้านบาท นายอภิชาติ จงสกุล เลขาธิการ สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร (สศก.) เปิดเผยว่า จากการติดตามสถานการณ์น้ำท่วมที่เกิดขึ้นในประเทศไทย เพื่อประเมินความเสียหายต่อภาค การเกษตร พบว่า มีพื้นที่ทางการเกษตรถูกน้ำท่วมทั้งสิ้นประมาณ ๑๕ ล้านไร่ ส่วนใหญ่เป็น พื้นที่ปลูกข้าวประมาณ ๑๓ ล้านไร่ ที่เหลือเป็น พื้นที่ปลูกพืชไร่และอื่น ๆ โดยคาดว่าจะมีมูลค่า ความเสียหายประมาณ ๘๐,๐๐๐ ล้านบาท อย่างไรก็ตาม สศก. คาดว่าเบื้องต้นจะมีการ ชดเชยความเสียหาย โดยแบ่งเป็น พื้นที่นา จะได้รับค่าชดเชย ๒,๒๒๒ บาทต่อไร่ พืชไร่ ๓,๓๕๐ บาทต่อไร่ และพืชสวนอื่น ๆ ๕,๐๙๘ บาทต่อไร่

รายงานข่าวจาก จ. สุโขทัย เมื่อวันที่ ๒๑ พ.ค. ว่า ที่บริเวณกลางทุ่งนา หมู่ ๘ ต.โกรนนอก อ.กงไกรลาศ เกษตรกรผู้ปลูกข้าวในพื้นที่ ต่างได้ เร่งขนกระสอบทราย และขอการสนับสนุนรถ แแบ็คโฮ จาก อบต.โกรนนอก และ อบต.บ้านใหม่-

สุขเกษม จำนวน ๒ คัน มาขุดดินทำแนวกันน้ำตามจุดเสี่ยงตลอดแนวคันคลอง หลังมีน้ำจากแม่น้ำยมไหลเข้าคลองสาขา และเอ่อล้นเข้าท่วมพื้นที่นาข้าว เสียหายแล้วกว่า ๕,๐๐๐ ไร่

นางทิพมาส แจ่มใสเกษตรกรในพื้นที่กล่าวว่า ตนเองทำนา ๒๒๐ ไร่ ต้นข้าวกำลังจะตั้งท้อง แต่ตอนนี้ถูกน้ำท่วมจมมิดตายหมดแล้ว ทำให้ต้องขาดทุนทันทีเกือบ ๙๐๐,๐๐๐ บาท เพราะลงทุนต่อไร่ประมาณ ๔,๐๐๐ บาท ทั้งค่าปุ๋ย หว่าน ยาฉีดพ่น พันธุ์ข้าวปลูก และค่าจ้างอื่น ๆ ตอนนี้ไหลไปกับน้ำหมดแล้ว ซึ่งนอกจากตนเองก็ยังมีชาวนาทั้งในพื้นที่ ต.โกรนอก ต.บ้านใหม่-สุขเกษม อ.กงไกรลาศ จ.สุโขทัย และ ต.ชุมแสง อ.บางระกำ กับชาวนา ต.บ้านกร่าง อ.เมือง จ.พิษณุโลก ซึ่งเป็นพื้นที่เขตติดต่อกัน ต่างก็เดือดร้อน และถูกน้ำท่วมนาข้าวเสียหาย รวมแล้วกว่า ๕,๐๐๐ ไร่

“หากทางเหนือมีฝนตกก็จะมีน้ำหนุนเข้ามาอีก และถ้าไม่เร่งระดมรถแบ็คโฮ เข้ามาช่วยทำแนวป้องกันน้ำ นาข้าวอีกนับหมื่นไร่ ก็จะได้รับ ความเสียหายเช่นกัน อย่างไรก็ตาม ถ้าจะแก้ปัญหา ระยะยาว จะต้องมีการขุดคลองเชื่อมกัน ระหว่าง คลองเกตุ ต.โกรนอก อ.กงไกรลาศ จ.สุโขทัย กับ คลองวังแร่ ต.บ้านกร่าง อ.เมือง จ.พิษณุโลก รวมระยะทางยาว ๔ กิโลเมตร เพื่อให้ น้ำไหลผ่าน ได้เร็วขึ้น” ชาวนาในพื้นที่ กล่าว

● น้ำท่วมปีนี้กระทบกระทือนจิตใจเกษตรกรอย่างมาก

ประธานหอการค้าจังหวัดพิษณุโลกกล่าวว่า “น้ำท่วมปีนี้กระทบกระทือนจิตใจพี่น้องเกษตรกรอย่างมาก ที่ต้องเห็นนาข้าวใกล้เก็บเกี่ยวจม น้ำหายไปโดยไม่สามารถทำอะไรได้ ภาคเกษตร เครียดมากจากการสูญเสีย หนี้สิน เป็นความเสียหายทางจิตใจที่ไม่สามารถประเมินออกมาเป็น ตัวเลขได้ แต่การชดเชยนาข้าวเสียหายไร่ละ ๖๐๖ บาทนั้นไม่เพียงพอแน่ ชาวนามีต้นทุนต่อไร่

ไม่ต่ำกว่า ๕,๐๐๐ บาท ในส่วนนี้รัฐบาลต้องเร่ง พิจารณาเพิ่มเงินชดเชยให้ภาคเกษตรมากกว่านี้ เร่งพิจารณาการลดหนี้ ลดดอกเบี้ยลูกค้ำ ธกส. ให้เป็นรูปธรรมโดยเร็ว”

● ท่วม ๑๐๐ % ที่ ต.ท่ามะเพือง อุดรดิตถ์

เมื่อวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๕๔ นายขาว เพือก เหลือง กำนันตำบลท่ามะเพือง อำเภอฟิชัย จังหวัดอุดรดิตถ์ พร้อมด้วยตัวแทนชาวนาที่ได้รับความ เดือดร้อนนั่งรถไถลุยเข้าไปยังที่นาของชาวบ้านหมู่ ๔ บ้านป่ากะพี และหมู่ ๙ บ้านหนองปากดง หมู่ ๑๐ ทุ่งสนวน ต.ท่ามะเพือง ตลอดระยะทางกว่า ๑๐ กิโลเมตร สองข้างถนนสายป่ากะพี-ทุ่งสนวน ซึ่ง เต็มไปด้วยน้ำที่ท่วมนาข้าวในระดับสูงจนมองไม่ เห็นต้นข้าว กลายเป็นทะเลน้ำจืดที่ส่งกลิ่นเหม็น ต้นข้าวเน่า ปลายลอยตายเกลื่อนที่นา

นายขาว ยืนยันพร้อมชี้ไปยังจุดน้ำท่วมนา มองเห็นระดับน้ำที่สูงสุดลูกหูกตา ว่า น้ำที่มอง เห็นเป็นสภาพน้ำท่วมนาข้าว ที่ออกทรงถึงเวลา เก็บเกี่ยว ต.ท่ามะเพือง กว่า ๒๐,๐๐๐ ไร่ที่เสียหาย ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ ชาวนาตำบลท่ามะเพืองมีอาชีพ เดียวคือทำนาชาวนาเฉลี่ยครอบครัวละ ๔๐ ไร่ ไร่ ไร่ เงินทั้งในและบอกระบบมาลงทุน น้ำท่วมนาน ๒ สัปดาห์ไม่มีที่ทำจะลด

ขณะเดียวกันฝนที่ตก จ.แพร่ และ จ.สุโขทัย เมื่อ ๒ วันที่ผ่านมา ทำให้น้ำระลอกใหม่จากน้ำ ยมผันลงแม่น้ำน่าน ทะลักเข้าท่วมที่นาเพิ่มสูงขึ้น อีก ความเสียหายเฉพาะนาข้าวประเมินค่าแล้วกว่า ๑๓๐ ล้านบาท กว่าระดับน้ำจะลดและชาวนา สามารถเริ่มทำนารอบใหม่ต้องรออีก ๒ เดือน ไม่มีรายได้ เกิดความเครียด ไม่มีเงินลงทุนไม่มีเงิน ใช้หนี้ อยู่ในอาการซึมเศร้า บางรายออกไปดูที่นา ถึงกับร้องไห้เฝ้าที่นาของตน เกรงจะมีลูกบ้าน คิดสั้น ได้แต่ปลอบใจซึ่งกันและกัน ขณะเดียวกัน น้ำท่วมยังส่งกลิ่นเหม็น กุ้ง หอย ปู ปลา ตาย เพราะน้ำสกปรก

(ข่าวจากพิษณุโลกออนไลน์และคมชัดลึกออนไลน์)

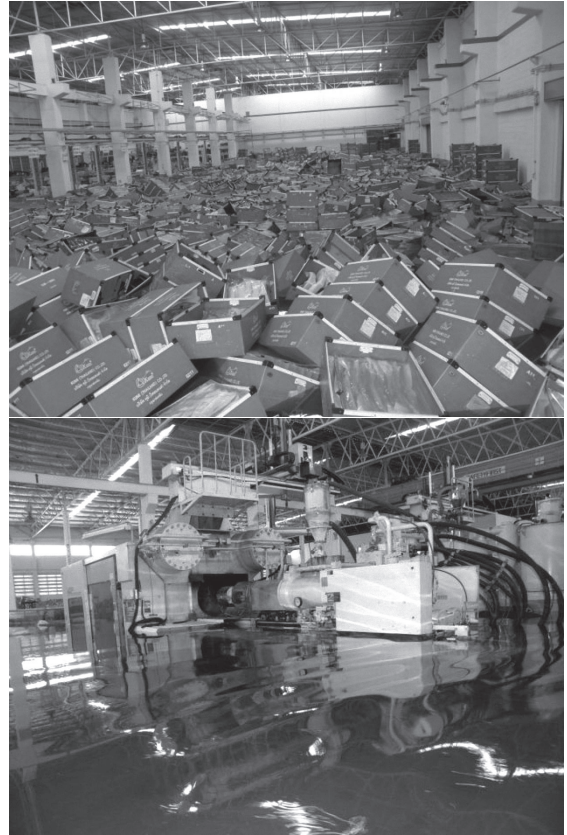
❑ ความเสียหายภาคอุตสาหกรรม

ช่วงดึกของวันที่ ๕ ตุลาคม ระดับน้ำใน จ.พระนครศรีอยุธยา ได้เพิ่มระดับอย่างรวดเร็ว และเข้าท่วมพื้นที่นิคมอุตสาหกรรมสหรัตนนคร อ.นครหลวง ส่งผลให้โรงงานอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ในนิคม ๓ จำนวน ๔๙ แห่ง มูลค่าการลงทุน ประมาณ ๙,๔๓๒ ล้านบาท บนพื้นที่โครงการรวม ๒,๐๕๐ ไร่ จมน้ำในพริบตา มูลค่าความเสียหาย ในพื้นที่ประมาณ ๓๐,๐๐๐ ล้านบาท

ตัวเลขดังกล่าวคำนวณจากระยะเวลาเสียหายและฟื้นฟูเบื้องต้นใช้เวลาประมาณ ๓ เดือน แบ่งเป็น ๖ รายการ คือ ๑.ความเสียหายจากคำสั่งซื้อและสูญเสียรายได้ ๒๔,๕๐๐ ล้านบาท ๒.ความเสียหายอาคารโรงงานและเครื่องจักร ๑,๙๖๐ ล้านบาท ๓.วัตถุดิบเสียหาย ๔๙๐ ล้านบาท ๔.แรงงานทั้งสิ้น ๑๔,๖๙๖ คนขาดรายได้ช่วง ๓ เดือน ๓๖๐ ล้านบาท ๕.ความเสียหายของบริการที่เกี่ยวข้อง เช่น หอพัก รถรับส่งคนงาน ๑๕๐ ล้านบาท และ ๖.ผลิตภัณฑ์ของโรงงานเสียหาย ๙๘๐ ล้านบาท

ความเสียหายนี้ นักลงทุนญี่ปุ่นได้รับผลกระทบมากที่สุด เพราะมีส่วนการลงทุนมากถึง ๗๐% รองลงมาคือไทย ๒๐% และอื่นๆ ๑๐% ประเภทอุตสาหกรรม คือ เครื่องใช้ไฟฟ้า อิเล็กทรอนิกส์ เครื่องมือวิทยาศาสตร์ อุตสาหกรรมยาง พลาสติก เครื่องหนัง เครื่องแต่งกาย เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีโรงงานขนาดเล็กราว ๑๒๐ โรง จากทั้งหมด ๑,๕๐๐ โรง ส่วนใหญ่ตั้งอยู่ริมแม่น้ำหรืออยู่ในที่ลุ่ม เสียหายรวม ๑๕๐ ล้านบาท

ระยะเวลาผ่านไปปริมาณน้ำยังไม่มีท่าทีจะลดตรงกันข้ามกลับเพิ่มสูงอย่างรวดเร็ว จากการระบายน้ำของเขื่อนภูมิพล เขื่อนสิริกิติ์ ร่วมกับปริมาณน้ำฝนกำลังเคลื่อนพาดผ่านจังหวัดต่างๆ ทั้งจากพระนครศรีอยุธยา ปทุมธานี นนทบุรี ทำให้ผู้ประกอบการเริ่มคำนวณเวลาเสียหายเพิ่มขึ้นไปถึง ๕ เดือน มูลค่าในส่วนของคำสั่งซื้อแรงงาน จึงมีสิทธิทวีคูณทีเดียว

● น้ำท่วมนิคมอุตสาหกรรมสหรัตนนคร สูงเกือบ ๒ เมตร พนักงานชายหญิงกว่า ๑ หมื่นคนต้องรีบอพยพด้วยความยากลำบาก เนื่องจากกระแสน้ำเชี่ยวกราก

(ภาพจาก benzowner.net)

ทุกฝ่ายประเมินว่าหากน้ำท่วมเบ็ดเสร็จจะสร้างความเสียหายหลายแสนล้านบาท นั่นคือนิคมอุตสาหกรรมไฮเทค และเขตประกอบการอุตสาหกรรมโรจนะ เพราะประเมินจากมูลค่าลงทุนมูลค่าสินค้า และความเสียหายจะตามมาหากโรงงานได้ความเสียหาย

เพราะนิคมอุตสาหกรรม จ.พระนครศรีอยุธยา และปทุมธานี เปรียบเป็นแขนขาของอุตสาหกรรมใน จ.ระยอง จ.ฉะเชิงเทรา และต่างประเทศ รับหน้าที่ผลิตชิ้นส่วนเพื่อป้อนให้โรงงานจังหวัดต่าง ๆ นำไปประกอบเป็นหลัก คิดเป็นมูลค่ามากถึง ๕๐๐,๐๐๐ ล้านบาทต่อปี หรือคิดเป็น ๕% ของจีดีพีประเทศทีเดียว

ถึงเวลานี้ภาพความเสียหายของโรงงาน

อุตสาหกรรมผลิตสินค้า ส่งออกสร้างรายได้ให้ประเทศคิดเป็นสัดส่วนสูง จากทั้งหมด ๓๐% ของรายได้รวมต่อปี ได้เริ่มขยายวงกว้างออกไปเรื่อย ๆ จากการประเมินของหลายฝ่ายที่เกี่ยวข้องทั้งทางตรงและทางอ้อมก่อนหน้านี้

ที่ผ่านมา นายประสาร ไตรรัตน์วรกุล ผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทย (ธปท.) ออกมาระบุว่า เบื้องต้นน้ำท่วมในหลายจังหวัดทั่วประเทศส่งผลกระทบต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมของประเทศ (จีดีพี) ไม่มากนัก ประเมินความเสียหาย คาดว่า จะอยู่ที่ประมาณ ๒๐,๐๐๐ ล้านบาท

แต่ก็เป็นเพียงการประเมินในระยะเริ่มต้น โดยยังไม่เห็นภาพของความเสียหายที่จะเกิดขึ้นในส่วนต่อมา เพราะผู้ว่าแบงก์ชาติกล่าวย่ำว่า หากเดือนตุลาคม-พฤศจิกายนสถานการณ์ไม่คลี่คลายและรุนแรงมากขึ้นจะกระทบจีดีพีมากกว่า ๒๐,๐๐๐ ล้านบาทอย่างแน่นอน

อย่างไรก็ตาม ผลกระทบจากสถานการณ์น้ำท่วมครั้งนี้ ยังไม่นับรวมความเสียหายที่กำลังจะตามมาอีกมหาศาล ไม่ว่าจะเป็นด้านขนส่ง การท่องเที่ยว โดยเฉพาะหากไม่สามารถป้องกันพื้นที่ในกรุงเทพมหานคร ศูนย์รวมเศรษฐกิจของประเทศเอาไว้ได้

ถือเป็นโจทย์สำคัญที่รัฐบาลจะต้องเร่งหาทางแก้ไข ท่ามกลางสภาวะเศรษฐกิจโลกผันผวน รัฐบาลยิ่งลักษณ์หวังพึ่งพิงกำลังซื้อในประเทศ แต่เมื่อต้องมาเจอกับสถานการณ์น้ำท่วมหนักเช่นนี้ ยิ่งทำให้ทุกอย่างยากขึ้นเป็นทวีคูณ

(ทีมข่าวเศรษฐกิจ มติชนออนไลน์)

□ น้ำใจไทย ไนยามวิกฤติ

● กระสอบบรรจุทราย ๒๐๐,๒๐๐ ถุง จากชลบุรีจะทยอยส่งไปช่วยเหลือพี่น้องอยุธยา และนนทบุรี พรุ่งนี้เช้าครับ

คาดว่า ๕ วัน น่าจะครบตามจำนวน

เมื่อเช้าถุงยังชีพจากชมรมกำนันผู้ใหญ่บ้านอำเภอบ้านบึง ชลบุรี ๘๕๐ ถุง นำไปแจกจ่ายให้

พี่น้องชาวกรุงเก่าแล้ว พอดีฟ้าฝนไม่เป็นใจ เทกระหน้าซ้ำเติม พนักงาน ลูกจ้าง เทศบาล อบต. ทหาร กู้ภัย ชาวบ้านที่มาช่วยบรรจุถุงทราย เบียดบ่อนกันตั้งแต่บ่ายยันค่ำ ๓ วันแล้ว แต่ไม่มีใครถอย ทำตั้งแต่ ๙ โมงเช้ายัน ๒ ทุ่มกันทุกวัน พี่วินมอเตอร์ไซค์ อยากร่วม แต่ต้องทำมาหากินก็ลงขันกันช่วยกันผิดมาใส่ใส่กล่องมาบริการ ๒๐๐ กล่อง บ้างก็เอาอาหาร น้ำ มาช่วย

เห็นแล้ว.....

นี่แหละคนไทย

ที่น้ำท่วมที่สุด เมื่อวานมีชายกลางคน มาดแล้แก่ขับรถผ่านมา เห็นคนทำงานเลยจอดรถถาม พอรู้ว่าจะนำไปช่วยน้ำท่วม กระโดดลงจากรถมาช่วยบรรจุ เบียดบ่อนเลอะเทอะไปด้วยกัน

พอวันนี้พาลูกน้อง ๓๐ กว่าชีวิตจากชานกรุงเก่า ซ้อพลั่วมาด้วย ช่วยตั้งแต่บ่าย ยันมืดค่ำ ขอขอบคุณเจ้าแก้งทั้ง ๒ ท่าน เจ้าของ “ศักดิ์สิทธิ์อัลลอยด์” และพนักงาน มา ณ โอกาสนี้ ส่งทรายเปล่าไปกรุงเทพฯ วันละ ๑๐๐ คันรถพ่วง ยังไม่รู้ว่าจะพอช่วยชาวกรุงเทพฯ และชานเมืองหรือไม่

ยอดขอกระสอบทรายเพิ่มมาเป็นสามแสน

พรุ่งนี้ชาวบ้านบึงจากทุกชุมชน จะรวมตัวกันมาช่วยบรรจุ และส่งกำลังใจไปให้ผู้ประสบภัย

ท่านแทบลิ้นเนื้อประดาตัว

เราแค่เบียด แค่เหนื่อยล้า....

(โพสโตโดย “นกเมืองชล” benzowner.net)

● เรื่องเล่าดี ๆ เป็นกำลังใจให้คนไทยสู้

น้ำท่วม
ขอให้สู้ นะครับ ขอเป็นกำลังใจให้
วันเสาร์ที่ ๒๙ ตุลาคม ไปแจกเครื่องดื่มชูกำลัง นม ผ้าเย็น กาแฟกระป๋อง และอุปกรณ์สำนักงาน ให้พี่ทหารหาญที่กำลังช่วยประเทศจัดการภาวะน้ำท่วมมาครับ

เราไปที่สนามกีฬากองทัพบก โรงพยาบาลศิริราช กรมทหารแถวราชวัตร (จำชื่อไม่ได้ขออภัยครับ)

ผมเป็นเดือนหนึ่งเดียวที่ถูกล้อมรอบด้วยสาว ๆ อีก ๖ คน... วั้ ตะบั้งตะบันตากแดดตากลม หลังรถกระบะกันไปเสมือนหนึ่งกำลังจะไปเล่นน้ำสงกรานต์กันเลยทีเดียว

ทุกที่ที่ไปทหารทำงานกันตลอดเวลา
ทุกที่ที่ไปทหารยังมีรอยยิ้มตอบกลับมาเมื่อเราหยิบยื่นน้ำใจไปให้
ทุกที่ที่ไปเราจะเห็นอาสาสมัคร ทุกเพศทุกวัย กำลังช่วยกันอย่างเต็มที่
และทหารก็เดินทางมาจากทุก ๆ ที่ทั่วประเทศ เพื่อช่วยประเทศของเรา
เราได้รับเบาะแสจาก FB ว่าทหารที่เดินทางมาพักอยู่ที่กรมทหารแถวราชวัตร (จำชื่อไม่ได้ขออภัยครับ) จึงเดินทางไปมอบเครื่องดื่มให้
พบว่า...พวกเขาจะต้องทำงานกัน ๘ ชั่วโมง สลับกลับมาพัก ๘ ชั่วโมง แล้วออกไปทำงานต่อเนื่องตลอด ๒๔ ชั่วโมง
พบว่า...พวกเขาจะต้องเตรียมอาหารและเครื่องดื่มไปยังจุดที่จะทำงานเอง เพราะส่วนใหญ่สถานที่ทำงาน จะน้ำท่วมแล้ว ทางกองทัพจึงไม่สามารถอำนวยความสะดวกเรื่องอาหาร และน้ำได้
พบว่า...พวกเขาต้องนอนเบียดเสียดในเต็นท์ที่กางอยู่ในอาคารร้อน ๆ อีกที่
พบว่า...พวกเขาต้องเดินทางมากทม.กะทันหันมาก มากขนาดที่ไม่สามารถเตรียมหลายๆอย่าง

มาได้ทัน เช่นกระดาษเอสี่เป็นต้น ทั้ง ๆ ที่พวกเขาต้องส่งรายงานให้ผู้บังคับบัญชาทุกวัน
ทหารไทยหล่อมากครับนาที่นี้ ...เรามาช่วยสนับสนุนพวกเขากันนะครับ

สมชาย ลีลารักษ์สกุล (จากเฟซบุ๊ก)

● พนักงานเก็บสตาจค์บนรถเมล์สาย ๒ มีน้ำใจ ให้ตั้งคค์คุณยายที่บ้านโดนน้ำท่วม บนรถเมล์
เมื่อเช้านี้นั่งรถเมล์มาทำงาน รอรถนาน รถขาดระยะพอสมควรก็เข้าใจดีว่าสถานการณ์แบบนี้ คนไม่ค่อยมีกะจิตกะใจทำงานกันเท่าไร๋ แม้ว่าถนนสุขุมวิทจะโล่งก็ตาม

พอดีรถเมล์สาย ๒ คันแรกมา คนยืนกันเยอะก็เลยรอดคันหลัง ในที่สุตรรถเมล์สาย ๒ ก็มา เลขข้างรถ ๓-๔๐๒๓๙ รถเสียตั้งคค์มาก็ต้องไป ไม่มีเวลาละ

พอขึ้นมาจ่ายตั้งคค์เสร็จก็นั่งไปเรื่อย ๆ ถึงป้ายตรงหน้าโรงหนังวอชิงตันเก่า มีคุณยายอายุประมาณ ๖๐ กว่า ๆ ขึ้นมากับหลาน จะนั่งรถไปลงแถวกองสลากต่อรถกลับไปบางบัวทอง ยายจ่ายตั้งคค์เสร็จก็คุยกับกระเป๋ายายบอกอาศัยอยู่แถวบัวทองธานี น้ำท่วมมิดหัว เกิดมาอายุปุ่นนี้ยังไม่เคยเจอแบบนี้เลย ตอนออกมาอาศัยนั่งรถทหารออกมาอยู่กับญาติแถวสุขุมวิท วันนี้จะกลับไปเอาของที่บ้าน พอดีให้หลานที่มาด้วยกันช่วยถือของบอกทางด้วย เพราะยายแก่แทบไม่เคยเข้ามาในกลางเมืองเลย กลัวกลับไม่ถูก

ฟังยายเล่ากระเป๋าก็เลยเห็นใจ คนโดนน้ำท่วมลำบาก เราตอนนี้ยังไม่โดนน้ำท่วมยังทำงานได้ เลยควักตั้งคค์ให้ ๑๐๐ บาทให้ยายไว้ใช้ตอนกลับบ้าน คุณยายแกก็ขอบคุณใหญ่

เห็นแล้วก็น่าชื่นชม ว่าน้ำใจคนไทยนั้นมิให้เห็นกันทุกที่ ไม่ว่าจะที่ไหนก็ตาม ซึ่งวีรรถเที่ยว นั้นเปอร์เซ็นต์หน้าตัวอาจจะได้ไม่ถึงร้อยนึ่งเลยด้วยซ้ำไป (ขสมก. ให้ % ตัวรถใบละ ๕ สต.) แต่กระเป๋าก็มีน้ำใจ ให้ตั้งคค์ยายไว้ติดตัวใช้ลุยน้ำท่วมกลับบ้านครับ **👍**

(จากคุณ MR.Runabout pantip.com)

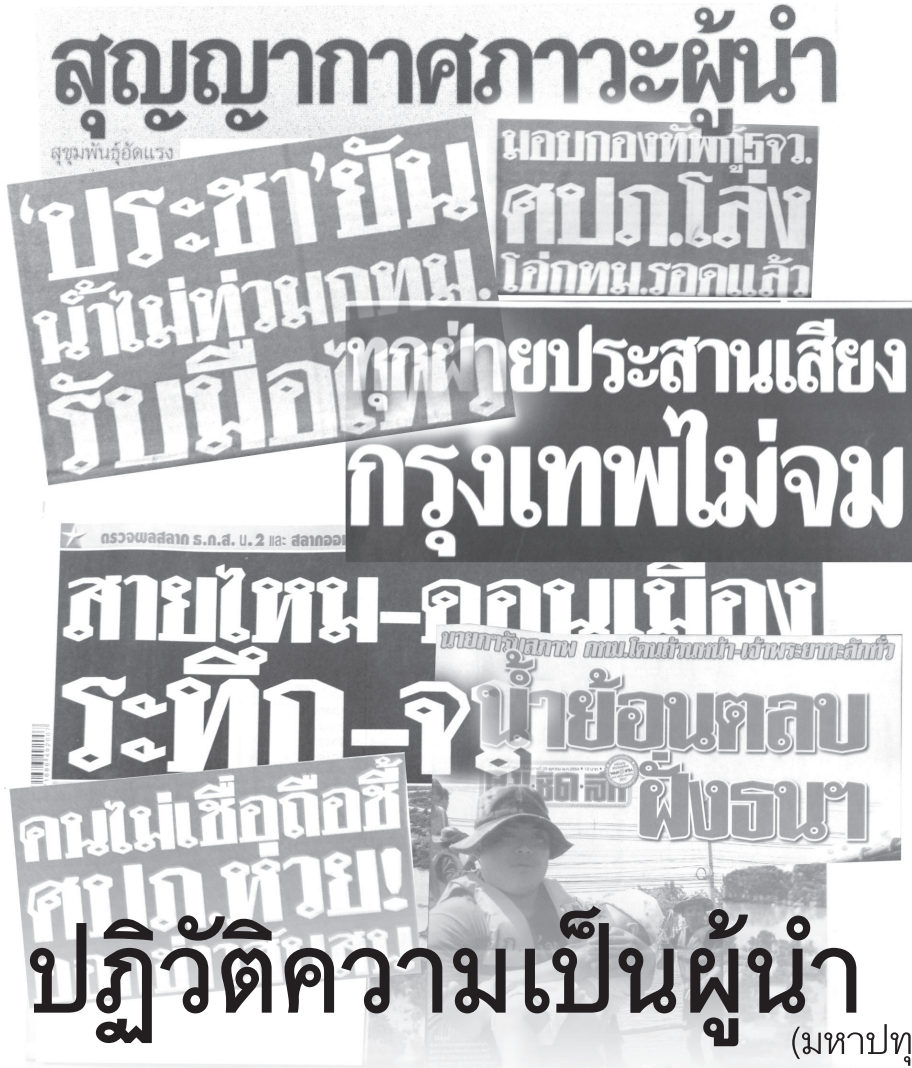

๑ ปฏิบัติผู้นำก่อน

ทูลถือนฟังทุกฝ่าย

พิจารณาอย่างแยบคาย

ตัดสินใจไม่ลำเอียง ๒

ปฏิบัติความเป็นผู้นำ

(มหาปทุมชาติก)

พระพุทธเจ้าอุบัติแล้วในโลก ทรงแสดงธรรมสั่งสอนหมู่มหาชน ให้หยั่งลงสู่อาริยภูมิ (ชั้นอาริยชน) คุณของพระศาสดาแผ่ออกไปทั่ว ลากลัทธิการะได้เกิดขึ้นแก่พระองค์มากมาย แต่พวก **เดียรถีย์** (นักบวชนอกพุทธศาสนา) กลับเลื่อมลากลัทธิการะลงอย่างยิ่ง รวากับแสงที่ห้อยจางหาย ยามต้องแสงตะวัน ฉะนั้น

บรรดาเดียรถีย์จึงกล่าวหลอกลวงยกตน เพื่อ

หวังลาภสักการะ และออกอุบายใช้นาง **จิณฺจวมานวิกา** ให้สร้างทำที่ว้างตั้งครุฑกับพระผู้มีพระภาคเจ้า เพื่อทำลายลาภสักการะของพระผู้มีพระภาคเจ้า

แต่เมื่อความจริงเปิดเผย นาง **จิณฺจวมานวิกา** ก็จมลงสู่นรกอเวจี ได้รับทุกข์ทรมานใหญ่หลวง ชาติใช้วิบากกรรมชั่ว ที่กล่าวตู่ใส่ร้ายต่อพระศาสดา และลาภสักการะของพวกเดียรถีย์ก็ยิ่งเลื่อม แต่ลาภสักการะของพระผู้มีพระภาคเจ้ายิ่ง

เจริญขึ้น

จากเหตุการณ์นี้ เหล่าภิกษุพากันสนทนาในธรรมสภา

“ดูก่อนท่านทั้งหลาย นางจิณฺฆมาณวิกา โภกหกลอกลวงกล่าวต่อพระศาสดาด้วยเรื่องไม่จริง ได้ถึงความพินาศใหญ่ไปแล้ว”

พอดีพระศาสดาเสด็จมา เมื่อทรงรับรู้เรื่องราวที่พวกภิกษุสนทนากันแล้ว ได้ตรัสว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย มิใช่แต่ในบัดนี้เท่านั้น ที่นางจิณฺฆมาณวิกา กล่าวต่อเราด้วยเรื่องไม่จริง แล้วถึงความพินาศใหญ่ แม้ในกาลก่อน นางก็เคยกล่าวต่อเรา ได้ถึงความพินาศมาแล้วเหมือนกัน”

ทรงนำเรื่องราวเก่าก่อนนั้นมาตรัสเล่า

.....

ในอดีตกาล ณ กรุงพาราณสี มี**พระเจ้าพรหมทัต**ครองราชย์สมบัติ **พระอัครมเหลสีมีพระโอรส**พระนามว่า **ปทุมกุมาร** เพราะมีพระพักตร์แลดูเหมือนดอกบัวบาน

ครั้นเมื่อปทุมกุมารไปศึกษาศิลปวิทยาแล้ว กระทั่งเรียนจบสำเร็จวิชาทั้งปวง กลับคืนสู่กรุงพาราณสี ในเวลานั้นเอง พระราชมารดาของพระองค์ก็ทรงสิ้นพระชนม์

ดังนั้น พระราชาจึงทรงแต่งตั้ง**พระอัครมเหลสีองค์ใหม่** แล้วพระราชทานตำแหน่ง**อุปราช**แก่ปทุมกุมาร

ต่อมา เกิดเหตุไม่สงบที่ชายเขตแดน พระราชาจึงยกทัพไปปราบหัวเมืองชายแดนที่กำลังก่อกบฏขึ้น แล้วรับสั่งกับพระอัครมเหลสี

“น้องรัก เธอจงอยู่รอคอยในที่นี้ ฉันจะไปปราบพวกศัตรูที่ชายแดน”

“หม่อมฉันไม่อยากอยู่รอคอยในที่นี้ หม่อมฉันขอตามเสด็จไปด้วย”

ด้วยความรัก พระราชาไม่ทรงอนุญาต ได้ตรัสถึงโทษภัยในสนามรบให้พระนางฟัง แล้วทรงปลอบพระทัย

“เธอจงอยู่ให้เป็นสุข อย่าได้กระวนกระวายเลย รอจนกว่าฉันจะกลับมาเถิด **ฉันจะสั่งปทุมกุมารคอยมาดูแล ไม่ให้ลี้ภัยที่ควรกระทำแก่เธอ**”

จากนั้น พระราชาก็เสด็จไปรับสั่งปทุมกุมารไว้ แล้วทรงยกทัพออกขับไล่ศัตรู ทำหัวเมืองชายแดนให้สงบราบคาบ จึงค่อยยกทัพเดินทางกลับมา ตั้งค่ายพักอยู่ที่นอกพระนครก่อน ยังไม่ได้เสด็จเข้าพระนครในทันที

ปทุมกุมารได้ทราบข่าวว่า พระราชบิดาเสด็จกลับมาแล้ว ตั้งค่ายอยู่นอกพระนคร จึงให้ประดับพระนคร ตกแต่งพระราชมณเฑียร (เรือนหลวง) คอยต้อนรับ รีบเสด็จไปเพียงลำพังเข้าเฝ้าพระอัครมเหลสีทูลแจ้งข่าวนั้น แล้วตรัสถาม

“ข้าแต่พระแม่เจ้า พระแม่เจ้าประสงค์สิ่งใดหรือไม่ หม่อมฉันจะจัดถวาย”

พระนางทรงสทบบอย่างนั้น **แต่เพราะพึงพอใจความมีรูปงามของปทุมกุมาร เกิดจิตปฏิพัทธ์รักใคร่ยิ่งนัก** ถึงกับเสด็จลุกขึ้นจูบมือของปทุมกุมาร แล้วทรงออกอ้อน

“เธออย่าเรียกฉันว่าแม่เลย เธอจงขึ้นบนพระที่นั่ง (ที่นอน) เถิด”

ได้ยินอย่างนั้น ด้วยความสงสยปทุมกุมารทูลถามว่า

“เพื่ออะไรกัน”

“เพื่อเราสองจะได้รื่นรมย์กัน ด้วยความยินดีในกาม ช่วงก่อนเวลาที่พระราชายังมิได้เสด็จมา”

“ข้าแต่พระแม่เจ้า เสด็จแม่เป็นทั้งแม่ของหม่อมฉัน ทั้งยังมีพระสวามีอยู่ด้วย ขึ้นชื่อว่าหญิงที่มีผู้หวงแหนอยู่ หม่อมฉันไม่เคยแลดูด้วยอำนาจกิเลสกามเลย ฉะนั้น หม่อมฉันจะกระทำความชั่วช้า อันน่าเศร้าหมองถึงเพียงนี้ได้อย่างไร”

แม้ปทุมกุมารจะปฏิเสธ แต่พระนางก็ยังคงตรัสรบเร้าถึง ๓ ครั้ง ครั้นเห็นว่าปทุมกุมารไม่ปรารถนาจริง ๆ พระนางจึงตรัสเสียดแข็งขึ้นมาทันที

“เจ้าจะไม่ยอมทำตามคำของเราหรือ”

“ข้าแต่พระแม่เจ้า หม่อมฉันทำไม่ได้”

“ถ้าเช่นนั้น เราจะกราบทูลพระราชินี ให้ตัด ศีรษะของเจ้าเสีย”

“ทรงทำตามพระประสงค์ของพระแม่เจ้าเถิด” แล้วปทุมกุมารก็เสด็จจากไป ทำให้พระอัศวินเสด็จเสด็จหวาดกลัวอยู่ในพระทัย

“ถ้ากุมารนี้ไปกราบทูลพระราชินีก่อนเรา เห็นทีเราคงไม่รอดชีวิต ฉะนั้นเราต้องกราบทูลเสียก่อน”

ทรงดำริเช่นนั้นแล้ว ก็แสร้งทำรอยฟกช้ำ ไว้ที่ศีรษะของพระนาง แล้วทำทีว่าป่วยเป็นไข้บรรทมอยู่

ครั้นพระราชินีทรงกระทำประทักษิณ (แสดงความเคารพโดยการเวียนขวา) พระนครแล้ว ก็เสด็จมาหาพระอัศวินถึงที่บรรทม ตรัสถามพระอาการด้วยความเป็นห่วง

“น้องรัก เธอไม่สบายหรือ”

พระนางแสร้งนั่งเสีย พระราชินีต้องตรัสถึง ๓ ครั้ง พระนางจึงทูลว่า

“ในบรรดาหญิงที่มีสามีแล้ว คงไม่มีใครเป็นเหมือนหม่อมฉันเป็นแน่”

“มีใครเบียดเบียนเธอหรือ บอกพี่มาเถิด พี่จะลงโทษตัดหัวมันเสีย”

“ก่อนเสด็จไปชายแดน พระองค์ทรงตั้งใครรักษาพระนครนี้เล่า”

“ปทุมกุมารโอรสของพวกเรา”

“ก็ปทุมกุมารนั้นแหละ มายังที่บรรทมของหม่อมฉันด้วยอำนาจกิเลสกาโม แม้หม่อมฉันจะห้ามปรามว่า เจ้าอย่าทำอย่างนี้ ฉันเป็นแม่ของเจ้า แต่ปทุมกุมารกลับประกาศว่า นอกจากเราแล้ว ใครอื่นชื่อว่าเป็นพระราชินีไม่มี เราจะให้พระนางรื่นรมย์กัน ด้วยความยินดีในกิเลสกาโม หม่อมฉันไม่ยอมทำตาม ปทุมกุมารก็จิกผมของหม่อมฉันทิ้งไปมา แล้วทุบตีทำร้ายร่างกาย สมใจแล้ว จึงผลัดจากไป”

พระราชินีทรงสลดอย่างนั้น ไม่ทรงพิจารณา ก่อนให้แยกค่าย ก็ทรงพระพิโรธรุนแรง รับสั่งด้วยโทสะกับพวกราชบุรุษในทันที

“พวกเจ้าจงไปจับตัวปทุมกุมารมาในบัดนี้”

พวกราชบุรุษพากันไปจับกุมตัวปทุมกุมารในทันที มัดมือโพล่หลัง เอาโซ่คล้องคอ กระทำราวกับนักโทษประหาร ระหว่างทางที่ถูกนำตัวไปเข้าเฝ้า ปทุมกุมารได้แต่พ่นว่า

“นี่เป็นการกระทำของพระอัศวิน เราไม่ได้ประทุษร้ายใคร ๆ เลย เราไม่มีความผิด”

พวกชาวบ้านชาวเมืองที่ได้ยินอย่างนั้น ต่างก็เล่าลือกันขรมว่า

“พระราชินีทรงเชื่อคำผู้หญิง ได้รับสั่งให้ประหารพระมหาปทุมกุมารเสียแล้ว”

จึงพากันเศร้าโศก ร้องไห้รำพันด้วยเสียงดัง

“ข้าแต่พระลูกเจ้า กรรมนี้ไม่สมควรแก่ท่านเลย”

ครั้นพวกราชบุรุษนำปทุมกุมารเข้าเฝ้าแล้ว พระราชินีทอดพระเนตรเห็น ก็ยิ่งพระพิโรธใหญ่ ทรงทูลว่า

“กุมารนี้ไม่ใช่พระราชินี แต่ทำที่เป็นพระราชินี เป็นโอรสของเรา แต่ทำผิดต่อพระอัศวิน ฉะนั้นจงนำตัวไปทิ้งเหว อันเป็นเหตุที่ถึงใจ ให้ตกตายไปเสีย”

ปทุมกุมารได้วิงวอนพระราชินีว่า

“ข้าแต่เสด็จพ่อ หม่อมฉันไม่ได้กระทำความผิดดังที่ถูกกล่าวหาานั้น เสด็จพ่ออย่าได้ทรงเชื่อคำของผู้หญิง ทำให้หม่อมฉันพินาศเลย”

พระราชินีไม่ทรงเชื่อคำของปทุมกุมาร บรรดานางในทั้งหลายจึงพากันร้องไห้แข็งแรงแสวนพวกอำมาตย์และข้าราชการในราชสำนัก ต่างช่วยกันกราบทูลทักท้วงพระราชินีว่า

“ข้าแต่พระองค์ พระกุมารนี้ปกติเป็นผู้สมบุรณ์ ด้วยศีลาจารวัตร (การรักษาศีลและจรรยา มารยาท) และเป็นทั้งรัชทายาทสืบสันตติวงศ์ ดังนั้นขอพระองค์อย่าทรงเชื่อคำของผู้หญิง โดยไม่ทรงพิจารณา ก่อน แล้วทำให้พระกุมารถึงแก่ความพินาศเลย

เพราะพระราชินีเป็นผู้ใหญ่ในแผ่นดิน หากยังไม่เห็นโทษน้อยหรือมากของผู้อื่น ยังไม่ได้

พิจารณาด้วยพระองค์เองก่อนแล้ว ไม่ฟังลง
อาชญา (ลงโทษ)

**กษัตริย์พระองค์ใด ยังไม่ทันพิจารณา แล้วทรง
ลงพระราชอาชญา กษัตริย์พระองค์นั้นชื่อว่า ย่อม
กลืนกินพระกระยาหารพร้อมด้วยหนาม เหมือนคน
ตาบอดกลืนกินอาหารพร้อมด้วยแมลงวัน**

กษัตริย์พระองค์ใด ทรงลงพระราชอาชญา
ต่อผู้ไม่ควรลงพระราชอาชญา ไม่ทรงลงพระ
ราชอาชญาต่อผู้ที่ควรลงพระราชอาชญา
กษัตริย์พระองค์นั้น เป็นเหมือนคนเดินอยู่บน
ทางขรุขระ แต่ไม่รู้ว่าจะทางนั้นเรียบหรือขรุขระ

กษัตริย์พระองค์ใด ทรงเห็นเหตุที่ควรลงพระ
ราชอาชญา และที่ไม่ควรลงพระราชอาชญา ทรง
เห็นเหตุนั้นเป็นอย่างดีแล้วทรงปกครองบ้านเมือง
กษัตริย์พระองค์นั้น สมควรปกครองราชสมบัติ

กษัตริย์ผู้มีพระทัยอ่อนโยนโดยส่วนเดียว
หรือมีพระทัยกล้าแข็งโดยส่วนเดียว ก็ไม่อาจ
ดำรงพระองค์อยู่ในอิสริยยศที่ยิ่งใหญ่ได้ เพราะ
กษัตริย์ไม่เพียงมีพระทัยอ่อนโยนเกินไป หรือ
กล้าแข็งเกินไป

**กษัตริย์ที่อ่อนโยนเกินไป ก็ถูกราษฎรดูหมิ่น
กษัตริย์ที่กล้าแข็งเกินไป ก็มักมีเวร (ศัตรูบอง
ร้าย) กษัตริย์จึงควรทราบเหตุทั้ง ๒ แล้ว
ประพฤติกให้เหมาะสมเป็นกลาง ๆ**

ข้าแต่พระราชอาชญาผู้เป็นใหญ่ ยามที่คนมีราคะ
ย่อมพูดมาก ยามที่คนมีโทสะก็พูดมาก พระองค์
จึงยังไม่ควรปลงพระชนม์พระราชโอรส เพราะ
เหตุแห่งหญิงเลย”

แม้ข้าราชการบริพารทั้งหลายทูลทักท้วงอย่างไร
แต่พระราชาก็ไม่ทรงเชื่อ ยังทรงมีโทสะแรงกล้า
ตรัสเข้าข้างพระอัครมเหสีด้วยความลำเอียงยิ่ง

“เหตุใดกัน พวกท่านทั้งหมดจึงร่วมกันเป็น
พวกพ้องของปทุมกุมาร ส่วนพระอัครมเหสี
พระองค์เดียวเท่านั้น ไม่มีพวกพ้องเลย เพราะ
ฉะนั้นเราจะเชื่อถือปฏิบัติตามคำของพระมเหสีนี้
พวกท่านจงเอาตัวปทุมกุมารไปทิ้งเหวเสียบัดนี้”

แล้วพระราชาก็เสด็จไปพร้อมบริวาร ทรง

ควบคุมให้ราชบุรุษโยนปทุมกุมารลงไปในเหว
เสร็จแล้วจึงเสด็จกลับพระราชวัง ท่ามกลาง
เสียงคร่ำครวญร่ำไห้ของมหาชน

ณ ข้างภูเขาของเทวทิงโจรนั่นเอง มี**พญานาค**
ตัวหนึ่ง ซึ่งมีพลังกำลังกล้าแข็งอาศัยจำศีลอยู่

ครั้น**เทวดา** (ผู้มีจิตใจสูง) ที่สิงสถิตอยู่ที่ภูเขานั้น
เห็นร่างของปทุมกุมารร่วงหล่นลงมา จึงขอ
ให้พญานาคใช้ขนดหาง รับร่างของปทุมกุมาร
เอาไว้ ช่วยให้ปทุมกุมารรอดพ้นความตายได้

จากนั้นปทุมกุมารจึงไปสู่ป่าหิมพานต์ แล้ว
บวชเป็น**ฤๅษี** (ผู้บำเพ็ญพรตแสวงธรรมหาความ
สงบ) กระทำฌาน (อาการจิตแน่วแน่สงบจาก
กิเลส) และอภิญญา (ความรู้ยิ่งในคุณวิเศษ) ให้
บังเกิด อาศัยพืชผลไม้เป็นอาหารในป่านั้น

ต่อมามี**นายพรานชาวเมืองพาราณสีคนหนึ่ง**
เข้าป่าหิมพานต์ ได้พบกับพระปทุมฤๅษี แล้ว
จดจำได้ว่าเป็น ปทุมกุมาร

ครั้นออกจากป่าหิมพานต์แล้ว นายพรานนั้น
ได้ไปเข้าเฝ้าพระราชอาชญา กราบทูลให้ทรงทราบ
พระราชอาชญาทรงดีพระทัยด้วยบัดนี้ทรงหายกริ้ว
โกรธแล้ว จึงเสด็จไปสู่ป่าหิมพานต์พร้อมด้วย
บริวารแวดล้อม

ถึงแล้ว ได้พบพระปทุมฤๅษีนั่งอยู่ที่ประตู
บรรณศาลา (ศาลามุงด้วยใบไม้กิ่งไม้) แลดูงาม
ผ่องใสดุจรูปทองคำ ทรงถวายนมัสการแล้ว
ประทับนั่งในที่ควร ตรัสถามว่า

“ท่านถูกโยนลงในเหวลึกตั้งนรก ยากที่จะขึ้น
มาได้ ไฉนจึงรอดตายจากเหวนั้นได้เล่า”

“ดูก่อนมหาบพิตร พญานาคผู้มีกำลังมาก
จำศีลอยู่ที่เหวนั้นช่วยรับเอาตมภาพไว้ด้วยขนดหาง
เพราะเหตุนี้รอดมาภาพจึงมิได้ตายในที่นี่”

“ดีเหลือเกิน ถ้าเช่นนั้นมาเถิด **เราจะนำท่าน
กลับคืนสู่พระราชวัง จะให้ท่านได้ครองราชย์
สมบัติ** ขอความเจริญจงมีแก่ท่านเถิด ท่านอย่า
อยู่ในป่านี้เลย”

“มหาบพิตร โปรดทรงสดับ หากมีบุรุษกลืน
กินเบ็ดเข้าไปภายในปาก แล้วสามารถปลดเบ็ด

เป็อนโลหิตออกมาได้ ก็พึงมีความสุขยิ่ง ฉันใด
บัดนี้อาตมภาพก็มองเห็นตนเอง พึงมีความสุขยิ่ง
ฉันนั้น”

“เราขอถามท่านว่า อะไรเป็นเบ็ด อะไรเป็น
เบ็ดเป็อนโลหิต อะไรคือการปลดออกได้”

“**กามคุณ** อาตมมากล่าวว่า **เป็นเบ็ด**

โพธิ์พลราชสมบัติ อาตมมากล่าวว่า **เป็นเบ็ด**
เป็อนโลหิต

การสละออกได้ อาตมมากล่าวว่า **เป็นการปลด**
ออกได้

ข้าแต่มหาบพิตร กิจด้วยราชสมบัติมิได้มีแก่
อาตมภาพแล้ว ขอให้พระองค์ทรงตั้งอยู่ใน
ทศพิธราชธรรม อย่าได้ลุแก่อำนาจอคติเลย
ทรงครองราชย์โดยธรรมเถิด”

พระราชาทรงสดับอย่างนั้นแล้ว ก็ทรงกันแสง
เสด็จกลับด้วยความเสียพระทัย ระหว่างทางได้
ตรัสถามพวกอำมาตย์ ถึงสาเหตุของเรื่องนี้

“**ที่เราต้องพลัดพรากจากบุตร ซึ่งสมบุญ**
ด้วยความประพฤติดีงามเห็นปานนี้ เพราะใครกัน”

พวกอำมาตย์พากันกราบทูลโดยพร้อมเพรียง
กันว่า

“**เพราะพระอัศรมเหสี พระเจ้าข้า**”

พระราชาทรงพิจารณาแล้ว ก็ยอมรับความ
จริงตามนั้น จึงรับสั่งให้จับพระอัศรมเหสี เอาไป
โยนลงในเหวทั้งโจร ต่อจากนั้นมาก็ทรงปกครอง
โดยธรรม ตลอดพระชนม์ชีพของพระองค์

.....

พระศาสดาตรัสขาดกนี้จบแล้ว ทรงเฉลยว่า

“**พระราชมารดา (แม่เลี้ยง) ของเราก็คือ นาง**
ฉัญจมาณวิกา พระราชบิดาของเราก็คือ พระ
เทวทัต พญานาคก็คือ พระอานนท์ เทวดาก็ คือ
พระสารีบุตร ปทุมกุมารก็คือเราตถาคต”

☐

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๑๖๙๘
อรรถกถาแปลเล่ม ๖๐ หน้า ๑๘๖)

วาทะเด็ด

ไบเสรีจฝังรัฐบาล (มิไบเสรีจก็คิดบัญชีง่ายขึ้น)

“**ฉลอง เรี่ยวแรง**” ส.ส.นนทบุรี พรรคเพื่อ
ไทย ที่รับภาระดูแลผู้ประสบภัยเขตบางบัวทอง
ซึ่งเสียหายจมน้ำ ๑๐๐ % ออกมาอารมณ์ระเบิด
ใส่ ศปภ. ว่า สองมาตรฐาน แจกให้แต่พวกเสื้อแดง
ทั้งที่เป็นสิ่งของที่มาจากการบริหารของประชาชน

“นี่เป็นพรรคเพื่อไทยหรือเป็นพรรคเสื้อแดง
กันแน่ ผมไปที่ ศปภ. เพื่อขอร้องยังชีพให้กับชาว
บ้านทั้งหมด ๒,๐๐๐ ชุด แต่ปรากฏว่าได้มาเพียง
แค่ ๕๐๐ ชุด ซึ่งไม่พอ จึงคืนไป ขอแล้วได้เท่านี้
ลู้เอาเงินไปซื้อเองดีกว่า ต่างจากพวกเสื้อแดงที่
ไปขอร้องยังชีพ มีรถเอาไปส่งให้ถึงที่ แถมยังได้
มากกว่าจำนวนที่ขอไปอีกด้วย ผมจะไปฉะให้
หมดในที่ประชุม ส.ส.พรรค

“เวลา ส.ส.ไปขอของ แต่กลับบอกให้เอารถ
ไปขนเอง มีครั้งหนึ่งเคยไปขอตอเตียง แต่ได้
ของมาตอสองท่อม ต่างจากพวกนายจตุพร
พรหมพันธุ์ หรือ เจ้ง ดอกจิก (เลขาธิการ
รมช.มหาดไทย) ที่มีรถขนของไปส่งให้ถึงที่ จัดรถ
ให้ถึง ๕ คัน นี่ผมขอฟุดในนาม ส.ส.นนทบุรี อีก ๓
คนด้วย”

ของจากจากประชาชนที่บริจาคให้แก่ ศปภ.
นับพันล้านบาท เพื่อกระจายให้แก่ประชาชนที่
เดือดร้อนจากน้ำท่วม เพราะน้ำท่วมไม่เลือกสี
แต่ปรากฏว่าใครมีเส้นสายกับแกนนำเสื้อแดง
หรือบ็กรัฐบาล ก็สามารถนำของออกไปได้ง่าย ๆ
แถมแปะชื่อของตัวเองเสรีจสรรพว่าเป็นผู้บริจาค
อีกทั้งมีการฮุบของบริจาคโดยไม่มีการตรวจสอบ
ซึ่งทำร้ายความรู้สึกของคนไทยผู้ตั้งใจเสียสละ
บริจาคอย่างยิ่ง ถ้ารัฐบาลไม่สามารถทำความเข้าใจ
ให้กระจ่าง ก็จะถูกแฉเบื้องลึกเบื้องหลังออก
มาเรื่อย ๆ ผู้นำถ้าไม่มีวุฒิภาวะผู้นำ ประชาชน
จะไม่ยอมรับ รัฐบาลไปเร็วแน่นอน ●

ใหญ่ๆ โตๆ ที่อันตราย

ข. เนื้อน้ำใจ เพราะเตรียมพร้อมไว้ให้ไว้กว่านี้!

๑. มวลก้อนน้ำใจใหญ่

๒. มวลหนักก้อนน้ำใจใหญ่

๓. โทณทำใจ ทำใจใหม่

๔. มวลน้ำใจ ก้อนใหญ่

กำปั้นทุบดิน

● ดังนั้น วิมุตตินันตะ

สถานการณ์เสียหายหลายแสนล้าน
ตกรานกว่า ๒ แสนคน
ตั้งแต่ต้นรัฐบาลไม่ยอมประกาศภาวะฉุกเฉิน
เพื่อแก้ปัญหาทันที
มีแผนเอกภาพ กลับทำแบบสะเปะสะปะ

เตือนภัยน้ำอีกคพภ.แก้วน-3เหล่าทัพสู้สู่น้ำท่วมเหว
บิบใช้'จนเงิน'

มีคนบางปะอินจน
สู้ไม่ไหว
ต้องลอยคอหนีตาย

สงครามมหาพิบัติต่อทุกภัย ...จุดไฟปฎิวัติปาฎิหาริย์ !!

ฟ้าดินลงทัณฑ์ ธรรมชาติจัดให้

ไม่เชื่ออย่าลบหลู่ผู้คนกับธรรมชาติ มันมาด้วยกัน ไปด้วยกัน เข้าทำนอง
โลกไม่มีอะไรสำคัญเท่าคน คนไม่มีอะไรสำคัญเท่าใจ

แม้พระพุทธภษิตยังมีรับรองว่ามโนปุพพังคมาธัมมา คือ จิตวิมุตตญาณ
เป็นประธานสิ่งทั้งปวง

โลกของสสารกับพลังงาน จึงเกี่ยวเนื่องติดยึดอยู่เป็นคู่ ชีวิตก็มีทั้ง
สังขารร่างกาย และพลังงานจิตวิมุตตญาณ

นี่เพียงยกข้อสังเกตปรากฏการณ์ธรรมชาติ
มีอาจมองข้ามพฤติกรรมสังคม โดยนัยเชื่อถือ
กันมาแต่ไหนแต่ไร คือ

ยามบ้านเมืองสงบราบรื่นปกติสุข ด้วยผู้คน
สามัคคีอยู่ในศีลธรรม มีน้ำใจเมตตาแบ่งปัน
ช่วยเหลือกัน สำคัญที่ผู้ปกครองตั้งตนอยู่ในศีลสัตย์
เป็นตัวอย่างครีทรานำพาราษฎรปฏิบัติตาม
เป็นมวลชนใหญ่ พร้อมกันนั้น ฝนฟ้าตกต้องตาม
ฤดูกาล พืชผลธัญญาหารเพาะปลูกเก็บเกี่ยวได้
อุดมสมบูรณ์ ธรรมชาติฟ้าดินเป็นใจเหมือน
เข้าข้างคนดี

ครั้นเกิดยุคเข็ญ เป็นตรงข้ามกับข้างต้น
แผ่นดินลุกเป็นไฟ เตือดร้อนทุกหย่อมหญ้า เริ่ม
จากเจ้าเมืองขุนนางใช้อำนาจเบียดเบียนกดขี่
ราษฎร มั่นมักเกิดอาเพศ ฤดูกาลวิปริต พืชพันธุ์
ข้าวหญ้าแห้งน้ำหรือนาล่ม เกิดโรคทำข้าวยาก
หมากแพงทุพพิกขภัย โจรก่อการร้ายชุกชุม
รุมกระหน่ำทั้งภัยสังคมและภัยธรรมชาติ

ประวัติศาสตร์เกิดซ้ำรอยเห็นได้เรื่อยมา
อนิจจัง เมืองไทยวันนี้ นิสัยคนไทยเปลี่ยนไปอย่าง
แรง น้ำใจกล้าให้หายไป กลายเป็นขี้โลก ตะกละ
กล้าเอา หน้าหนา ทั้งขี้ฉ้อต่อแหล โดยเฉพา
นักการเมืองน้ำเน่าเฉาฉุย

ยิ่งคนรุ่นใหม่ ส่วนใหญ่ชักรวิปริต เห็นกงจักร
เป็นดอกบัว กลัวดอกบัวเป็นกงจักร คือ กล้า
ก้มหัวให้รัฐบาลโจรกดคอ ขอตัวเองมีเอี่ยว
แบ่งผลผลลาญบ้านโงมเมืองบ้างด้วยคน เป็นเสีย
อย่างนั้น เด็กไทยอนาคตของชาติ...

ถึงไม่ประหลาดเมื่อเพื่อไทยใช้ลัทธิประชานิยม
เป็นเหยื่อซื้อเสียงประชาธิปไตยสามานย์สำเร็จ
เกินคาด สามารถเผด็จการรัฐสภา กินรวบ
ประเทศไทยเหมือนปฏิวัติเจียบด้วยเงินจ้างผี
ไม่แบ่งได้

จริงอยู่จู่ ๆ คุณปู ยิ่งลักษณ์ จากสาวออฟฟิศ
นักธุรกิจชินวัตรหน้าอ่อน ๆ ก้าวกระโดดขึ้นแทน
นายกรัฐมนตรีหญิงคนแรก ตามใบสั่งทักษิณจัด
ใหญ่ให้ รู้แสร้งว่าคุณหนูไม่เป็นประสา เพียง

ยิ้มใช้เป็นหุ่นเชิดชั่วคราว ประชาธิปไตยเมือง
สารขัณฑ์มันน่าขันพินหัก ห้ามเลียนแบบ เว้น
พวกนิติราษฎร์เขารับได้เต็ม ๆ

เคราะห์กรรมพิลึกประเทศนี้ หาผู้นำทำยา
ยากแท้ ได้นายก ๆ ซึ่งแก่สรยุทธ์ กลับเป็นชิงเนา
ไม่กล้าเอาความจริงให้คนรู้ทันทักษิณ มาถึง
นายก ๆ หนุ่มหล่ออภิสิทธิ์ ชี้ตลาดเกินคาด
อ่อนหัดไม่พอ ต่อแหลเป็นไฟ ตี้อตาใสอีกต่างหาก
พวกดันส่งขึ้นประกวดยังไม่คิดบ้างไป ๆ หมด
ทำตกม้าตายเองทั้งหมด

ส่วนนายก ๆ หน้าหวาน ผลงานแจ้งประจักษ์
โทนโท ไม่รู้จะทุชี้ไปอีกกี่น้ำ เมื่อคว้าน้ำเหลว
หมดทำไม่ว่าทำไหน นิคมอุตสาหกรรมตั้ง ๗ แห่ง
ทยอยจมน้ำตามลำดับ ด้วยสูตรตั้งรับแบบเดียวกัน
สร้างคันกันน้ำสูงขึ้น เจอน้ำก้อนใหญ่ทะลักเกิน
ต้านก็พัง พวกเขาไม่รู้เลยว่าอะไรกำลังเกิดขึ้น
และอะไรคือข้อมูลที่ถูกต้อง !

บัดนี้สถานการณ์เสียหายหลายแสนล้าน
ตกงานกว่า ๖ แสนคน ตั้งแต่ต้นรัฐบาลไม่ยอม
ประกาศภาวะฉุกเฉิน เพื่อแก้ปัญหาทันท่วงที
มีแผนเอกภาพกลับทำแบบสะเปะสะปะ ทะแรก
คุยไม้ เอาอยู่ค่า ๆ .. ไม่ทันไรกันไม่ไหว ได้แต่
แก้ตัวทำเต็มที่แล้วค่า.. เสียใจด้วยค่า !! ผู้นำเรา
รับผิดชอบด้วยน้ำลายง่าย ๆ ถูก ๆ เท่านั้นเอง !

น้ำท่วมขอลทางโยขวางหมด

วัยเด็กผู้เขียนอยู่บ้านริมคลองท้องทุ่งนาแถบ
นั้น น้ำท่วมบ่อย ท่วมพื้นล่างก็ขึ้นชั้นบน ไม่เห็น
จะเป็นปัญหาตรงไหน นอกจากชาวนาที่ลุ่มจะแย
หน่อย ในปีที่ทำมมานานจนลุ่มหมด

เราทิ้งชีวิตอยู่อย่างไทย ที่ปลูกบ้านใต้ถุนสูง
มีเรือพายหน้าน้ำหลาก พอน้ำท่วมหน่อยเลย
เตือดร้อนทั่วไทย ตรงข้ามกับบ้านราชเมืองเรือ
ราชธานีอโศก อยู่ริมแม่มูล ชาวบ้านราชฯ อยู่
อย่างสบาย แบบเศรษฐกิจพอเพียง ในระบบ
สาธารณโภคีอีกต่างหาก

น้ำท่วมก็ท่วมไป ใว์น้ำลดค่อยปลูกหวานใหม่

ถ้าอยู่ให้เหมาะกับภูมิประเทศ ดอนก็ดีลุ่มก็ได้ แต่เพราะใจแคบ อดทน จะเอาชนะธรรมชาติ เกินไป ท้องทุ่งนาอยุธยา เคยเห็นกว้างไกลสุด ลูกหูลูกตา น้ำท่าท่วมประจำปี ผ่าทำโรงงานขึ้น เลยมีดินทุนสูงหน่อย

หรือกรณีทำเขื่อนยักษ์ แทนที่จะแก้ปัญหา น้ำท่วมกลับเป็นตัวเพิ่มภัยพิบัติ เมื่อกักน้ำไว้สูงสุด จนกลั้วล้นเขื่อนแตก ค่อยลนลานปล่อยน้ำทะเลัก ฟังพินาศใหญ่ท่วมพื้นที่นับสิบจังหวัดภาคกลาง มันเกิดอะไรขึ้น ถึงปล่อยน้ำล่าช้ากว่าทุกปี หรือ มีแผนแอบแฝง

แม้แค่เปิดประตูคลองระบายน้ำ ยังมี อุปสรรคใช้จะทำได้ง่าย บ้างขัดขวางเพราะกลัว จะท่วมหมู่บ้าน ผู้นำไม่กล้าทำอะไร ได้แต่อ้าง ชาวบ้านแตกแยก เช่นนี้สะท้อนให้เห็นภาวะผู้นำ ไม่น่าศรัทธาพอที่ชาวบ้านเขาจะยินดีเสียสละ อะไรเพื่อส่วนรวมบ้าง ทั้งเรื่องเล็กเรื่องใหญ่ ดูติดขัดไปหมด เกี่ยวโยงไปถึงการเมือง คณะเสี่ยงละแวกนั้น ๆ ด้วย

ลำพังปัญหาระบายน้ำจากปากน้ำโพเป็น ตัวอย่าง ให้กระจายซ้ำๆ ของเจ้าพระยา กระทั่งพาทออกทะเล ฟังดูมีเหตุผลช่วยธรรมชาติได้ ดี จะลำบากตรงที่ใครจะทำจริงเพื่อประโยชน์ มหาชนแท้ขนาดไหน หากได้น้ำใสใจจริงผู้คนหนุน นำศรัทธามากพอจะต้อนรับขับสู้น้ำท่าไหน ๆ ไซ้ จะยากเย็นเกินภูมิปัญญา

๕๐ ปีแห่งพัฒนาการเศรษฐกิจ ถึงวันนี้ยังไม่ทันจะก้าวหน้าอุตสาหกรรมทันใครเขาเลย เพียงโดนน้ำท่วมใหญ่ไม่มากไปกว่าปี ๓๔ หรือ แม้ ๒๔๘๕ ยังสะดุด ต้องหนีน้ำอุตุลุดปาน บ้านแตกสาแหรกขาดยามสงครามโลก

วิกฤติเศรษฐกิจล้งคม อันกำลังเกิดขึ้นถัดจากนี้ต่อไป ทำให้นึกถึงพระราชดำรัส ในหลวง ทรงเตือนไว้หากเราเป็นประเทศก้าวหน้าอย่างมากเราจะถอยหลังอย่างน่ากลัว...

ฉะนั้น การเดินหน้าพัฒนาเศรษฐกิจ เช่น อุตสาหกรรมเพื่อการส่งออก โดยออกห่าง

เศรษฐกิจพอเพียงพึ่งตนเองไปไกลเท่าไร นับว่า เสี่ยงอันตรายมากเท่านั้น เหมือนยืมจมูกเขาหายใจ ใครอยากเป็นทาสเขาตลอดไปก็แล้วแต่

น้ำท่วมให้คุณ กอบกู้น้ำใจ

แต่ก่อนร้อนชะไร เราทำแต่นาไร่ มีชีวิตสมถะ ไม่ค่อยสะสมเครื่องใช้ ชยะยังไม่ล้นโลก เกิด น้ำท่วมประจำปี ไม่เห็นเดือดร้อนถึงไหนเลย น้ำ ทำให้อาบล้างสบาย

เดี๋ยวนี้ น้ำท่วมที่ดูรุนแรงไปหมด เคราะห์ดีที่ เมืองไทยไม่ค่อยเกิดภัยธรรมชาติร้ายแรงเหมือน แห่งอื่น พื้นเพคนไทยใจดีไม่น้อยอยู่แล้ว ครั้นเกิด วิกฤติขณะนี้เราก็ก็น้ำใจหลังไหล หลายหมู่คณะ ประชาชนรวมตัวอาสาทำงาน ด้านทหารแข่งขัน นำชมชื่น

ธรรมชาติชีวิต ต้องเผชิญหน้าทุกข์ตามวิสัย เพื่อเห็นทุกข์พร้อมแก้ต้นเหตุ ถึงตัวกิเลสตัณหา หลายคนติดกังวล น้ำจะท่วมถึงไหน กลัวเสียหาย ข้าวของบ้านช่อง

ทางคล้ายเครียด เช่น ประมาณไปเลยว่า ชิดหายนะสูงสุดจะร้ายแรงเท่าใด เพื่อไม่ต้องไป หวาดกลัวเกินกว่านั้น คือเรื่องเล็กแค่บรรจของ คงไม่ต้องเป็นทุกข์เท่าเรื่องยักษ์ ๆ หรือแค่บาดแผล กระฉิริด ใส่ยาหนสองหนคงหาย คงไม่หลง เดือดเนื้อร้อนใจเท่ากับคอขาดบาดตาย ดังนี้เป็นต้น

ทางบรรเทาอื่นอีก คือ เปรียบเทียบถึงคน ทรมาณสาหัสกว่า เราจะม่ีกำลังใจดีขึ้นเป็นกอง

การปฏิบัติธรรมคงเป็นคำตอบเดียวที่ ครอบคลุม เพื่อฝึกฝนลดละการกินดื่มเสพ เช่น หลงติดอันใด เลิกห่างอันนั้นออกมาทีละอย่าง สองอย่างดังนี้ เป็นต้น

ผลแห่งการเอาชนะใจตนเองในแต่ละเรื่อง เท่ากับยกระดับจิตสูงขึ้น กล้าแกร่งตั้งมั่นเป็น สมารถตัวจริงแข็งแรงไปเรื่อย ๆ คำตอบจบลง ตรงสร้างตัวกำลังภายใน ได้อินทรีย์พละแก่กล้า ทั้งห้า มี ศรัทธา วิริยะ สติ สมาธิและปัญญา เหมือนคนแรงดีพร้อมลุยแบกหามงานหนักตาม

กำลังสามารถได้สำเร็จ

เศรษฐกิจล่มสลาย ได้เวลาปฏิวัติ

กว่า ๕๐ ปี ที่เราหลงทางพัฒนากระตุ้นตุ้นหา
บริโภคนิยม จมปลักทุนนิยม บูชาเงินเป็นสรณะ
งานคือเงิน เงินคืองาน บันดาลสุข มันช่างตรงข้าม
คนละทิศกับเศรษฐกิจพอเพียง มันต้องผิตข้าง
ถูกข้าง ทางใดทางหนึ่งเป็นแน่แท้

กาละนี้ ประเทศทุนนิยมสามัญ เช่น อเมริกา
กำลังล้มเหลวสิ้นดี ไม่มีหวังรอดพ้นหนี้สิน
ท่วมทับสาหัส นอกจากซื้อเวลาไปเรื่อย ๆ กระทั่ง
วอลล์สตรีท ศูนย์กลางตลาดหุ้น ตลาดทุน และ
ตลาดเงิน กลางมหานครนิวยอร์ก ก็เกิดขบวนการ
ประท้วงพายืดครองวอลล์สตรีทเพื่อให้
เปลี่ยนแปลงโทษฐานทำป่วนก่อทุกข์เข็ญ
ทรมาณชีวิตนับไม่ถ้วนทั่วโลก

ณ ขณะนี้ ทันทิที่เพื่อไทยขึ้นเป็นรัฐบาล
เศรษฐกิจยิ่งเลวร้ายด้วยนโยบายประชานิยม
ผลาญแทรก จะขึ้นเงินเดือน ค่าแรง ต้นราคาข้าว
บ้านหลังแรก รถคันแรก แจกแท็บเล็ตเด็ก
ทั้งหมดล้วนกระทบเกิดข้าวยากหมากแพงตามมา
ไม่ช้า

ยังมีพันที่รัฐบาลยิ่งลักษณ์จะกระตุ้นเศรษฐกิจ
แบบทุนนิยมสามัญบานเบิกถึงไหน ๆ ฟาดิน
ราวกับเกรงเลวร้ายเข้าไป ส่งโจทก์เคราะห์กรรม
ให้ซัดใช้หนี้วิบาก ธรรมชาติจัดหนักทำฝนล้นหลาม
เพียงรู้ทันระบายน้ำถูกกาลเทศะ มันก็พอรอดตั้ง
เคย หนนี้โยประมาทพลาดท่า

ส่วนตัวคิดตามปัญญาทางอ้อม จึงใคร่เพื่อฝันว่า
น้ำท่วมมันก็ดีกว่าฝนแล้ง แค่เปิดทางรองรับ
สมมุติจากปากน้ำโพ ขุดคลองลงได้อีกหลาย ๆ
สาย น่าจะแบ่งเบา

เอาละ น้ำท่วมพังกินาคาคาไม่ถึง จากนี้ยัง
ไม่รู้อะไรจะเกิดต่อ ขณะที่มวลน้ำก้อนใหญ่หมื่น
กว่าล้าน ลบ.ม. กำลังถาโถมทะลักเข้ากรุงเทพฯ
ชาวกรุงเริ่มอพยพหลาย ๆ พื้นที่ คนมีเงินจนต่าง
ต้องปรับตัวรับสถานการณ์เต็ม ๆ

ด้านเศรษฐกิจหนีไม่พ้นวิกฤติแน่นอน ภาวะ
ตกงาน คนจนหนักมากขึ้น สภาพเช่นนี้เอื้อให้คน
เห็นทุกข้ง่าย จำเป็นต้องประหยัดเพื่ออยู่รอด
เศรษฐกิจพอเพียงจะอยู่ในสายตาคρανี้แหละ
เมื่อหมดทางเลือกพึงเพื่อในยามคับขัน

สันตุฎฐี ปรมมัง ธนัง สันโดษเป็นทรัพย์ยอดเยี่ยม

ปฏิวัตินี้ มีปาฏิหาริย์

ปรากฏการณ์นี้ยักษ์กำลังโถมท่วมกรุงเทพ ฯ
ปรากฏการสุดท้ายก่อนลงอ่าวไทย จนแล้วจนรอด
รัฐบาลต้องจอดจนมุม เอาไม่อยู่ตามเคย

วิกฤติมหาพิบัติครานี้ น่าจะซัด เราพัฒนา
มาหลงทาง อย่างปี ๒๔๔๕ น้ำท่วมใหญ่ลาน
พระรูปทรงม้า เข้าประชุมสภา ฯ ต้องนั่งเรือพายไป
ชาวกรุงบางกอกอยู่ได้สบายสมัยนั้น

ครั้นเทียบกับกรุงเทพฯ ตอนนี้จึงเหมือนนรก
กับสวรรค์ โทษของการไม่ยอมอยู่อย่างสอดคล้อง
ภูมิประเทศและอ่อนน้อมกลมกลืนต่อธรรมชาติ
ฟ้าดิน เป็นกรรมวิบากที่คนไทยต้องรับพร้อม
สำนึกดีมีปัญญาแจ้งประจักษ์

บรรพบุรุษสร้างชาติมาด้วยชีวิตเรียบง่าย
สมถะมักน้อยตามมีตามได้ โดยภูมิปัญญาพุทธ
เป็นหลัก เราจึงอยู่บ้านสองชั้นหรือใต้ถุนสูง มี
เรือพายหน้าน้ำ ทำนามิยังเก็บข้าวไว้ตำซ้อมมี

นั่นคือเคยอยู่ดีไม่ว่าดี พากันทิ้งไร่นา บำปริญญญา
เห่ออุตสาหกรรม ทำแต่ถนน คลองไม่สน รถไฟ
ช่างมัน ฯลฯ

วันนี้ เราถึงเห็นกรุงเทพฯ โตใหญ่ไร้ระเบียบ
ชุมชนแออัดเต็มเมือง ตึกสูงผุดขึ้นเป็นดอกเห็ด
จราจรมั่วเกินแก้ ผังเมืองล้นสน พุงนาลุ่มท้องน้ำ
เจ้าพระยากลายเป็นนิคมเมืองโรงงานไฮเทค
สนามบินใหม่โผล่กลางหนอง อันเดิมอยู่ที่ดอน
ย้ายออกเฉยเลย

ห้าสิบปีที่พัฒนา กรุงเทพเมืองฟ้าอมร มหานคร
กำลังเป็นมหานครเมืองน้ำเน่า ท่าจะเข้าที่ดังเพลง
เก่าเขมรร้อง บางกอกเมืองดอกโสน ชักเห็น
เช่นทำนาย อย่าล้อเล่นเชียวน

แล้วพัฒนาสังคมการศึกษาอีท่าไหน คนไทย
เมาเหล้าติดอันดับโลก พัทยาชายเช็กส์ ดูดทอง
เที่ยวอินเตอร์ เด็กปริญญาตกงานนับแสน ๆ ช่าง
เทคนิคขาดแคลน แถมแรงงานหายไปไหนหมด
ไม่พอใช้ต้องจ้างต่างชาติ

ด้านประชาธิปไตย คนอ่านออกเขียนได้
แค่ให้ลงคะแนน เงินไม่มากไม่เป็น เลือกตั้งที่ใช้
นับหมื่นล้าน กกต.ผ่านจัดให้ได้ ส.ส.ตามกติกา
แต่คุณภาพชวนสาปส่ง คนหมดศรัทธาลิ้นดี

**เลือกตั้งประชาธิปไตยสามานย์ ตามใบสั่ง
ทุนใหญ่ ทักซิณคิด เพื่อไทยทำ ก็ได้ผู้นำทุนเชิด
ยิ้งลักษณะ ช่างหาญกล้าเกินคาดจากคุณหนู
โนเนมไม่ติดดิน ไม่เคยแตะงานใหญ่สักหน่อย
ลู ๆ มาเจองานยักษ์ สงครามน้ำท่วมมทิวา เกิด
ปัญหาเพราะกักไว้เอง เสร็จแล้วตั้งรับท่าอย่าง
เดียวคุยโม้อาอยู่ ๆ สุดท้ายจบเห่ จะพินาศเพียง
ใดไม่แจ้ง แล้วแต่บุญกรรม คนคำนวณหรือจะ
กรรมลิขิต ฎทำไว้เองทั้งเก่าใหม่ก่อนหน้าแม้วันนี้**

วิกฤติปัญหาไหน ๆ หนีไม่พ้นต้นเหตุเป็นแน่แท้
ทุกซ์เกิดจากต้นเหตุพาทาหาเรื่องสารพัด ไม่สนใจ
แก้ต้นตอก็มีดบอดต่ออย่างที่มีคนปากกล้า ขอฟุด
ตรงอย่างแรง ๆ ลักครึ่งในชีวิตว่า

*น้ำท่วมไม่กลัว กลัวผู้นำโง่ เพราะพวกเรา
พากันตายหมด...*

อย่างไรก็ดี ปัญหาทำให้เกิดปัญหา เมื่อผู้นำ
โง่เกินคาด ดังที่มีคาดไม่ถึงซ้ำซากไม่รู้ก็หนามาแล้ว
เพราะได้แต่มือใหม่อ่อนหัดอยู่เรื่อย มัวแต่โทษ
คนนั้นคนนี้มีหวังตายก่อน น้ำจะท่วมจมมิดบ้าน
มันต้องพึ่งตัวเองก่อนอื่น เราจึงเห็นคนชนลูก
หอบของหนีน้ำจ้ำละหวั่นไม่มีเรือก็ฉวยกะละมัง
ถัง อ่าง บ้างได้ไม้ทำแพลอยคอพายไปตายเอา
ข้างหน้า

วิกฤติกลับเป็นโอกาสพิเศษ พี่นน้ำใจสามัคคี
ช่วยกันฉันทันเอง แบ่งกันกินใช้ข้าวน้ำยามยาก
รกราค้ายเข้าออกได้ไม่ต้องรู้จัก

เป็นอันว่า น้ำท่วมไม่กลัว เมื่ออยู่อย่างไทย
ไม่หันหลังให้ภูมิปัญญาบรรพชน เราเคยอยู่เป็น

สุขสบายแต่โบราณยามน้ำท่วมตามธรรมชาติ
เมืองนอกหน้าหนาว หิมะตก คนก็อยู่สงบในบ้าน
เมืองเราหน้าน้ำ น้ำท่วมก็ตีเหลือ ช่วยกวาดขยะ
ลงทะเลหมด ล้างพิษหมักหมมเหลือจางลงบ้าง
ใครชอบกักตุนสมบัติเป็นได้เห็นทุกข์อนิจจัง ต้อง
เจอพิบัติหัดปล่อยวาง ไม่มีทางเลือก

การปลูกสร้างต่าง ๆ ตั้งหมู่บ้านตัดถนนจำเป็น
ต้องเกรงใจน้ำท่าธรรมชาติฟ้าดินบ้าง ดีแต่สร้าง
เขื่อนยักษ์ใช้ปั่นไฟทำเงินเพลิน แต่ไม่เข้าใจชุด
คลองหนองบึงบ่อรองรับชลประทานบริหาร
น้ำไหลออกให้สมส่วน

ทั้งนี้ทั้งนั้นเพราะไม่มีปัญญาเพียงพอ เท้าทัน
เศรษฐกิจพอเพียง เลยเกิดปัญหาจนเต็มหมดท่า
เพราะหลงใหลตามผู้นำมาไม่รู้ก็ลืบปีแล้ว

ตื่นเถิดชาวไทย อย่ามัวแต่หลับไหล ปล่อย
ให้ผู้นำทำผิดจการตามอำเภอใจพรรคพวก
ทุกคนเมื่อไม่ขาดสำนึกดี ไม่แล้งน้ำใจ ย่อม
สามารถเป็นผู้นำทำชีวิตตัวเองเป็นตัวอย่าง
ตั้งแต่ในบ้าน ที่ทำงาน จนกล้ารับใช้หมู่ชน เมื่อ
ทุกวินาทีเป็นวินาทีแห่งบุญดั่งคำสอน ทุกชีวิต
จำเป็นต้องปฏิวัติตัวเอง เพื่อแก้กลับให้ดีขึ้นเสมอ

พลังปฏิวัติชีวิตเมื่อพิชิตตั้งแต่ตนเองจน
ขยายผลสู่เพื่อนพ้องน้องพี่ อาจมีฤทธิ์ขับเคลื่อน
เหมือนมवलน้ำหลากจากฟ้าฝน

เพียงรวมพลพาพวกหมู่กอบกู้ผู้คนพลิกฟื้น
แผ่นดินกลับคืนโดยพลังด้วยน้ำพักน้ำแรงร่วมใจ
คนละไม้คนละมือ ย่อมสัมฤทธิ์ส่งผลไม่มากนักน้อย
ไม่ช้าก็เร็ว

บทเรียนน้ำท่วมตุลา ได้เวลารวมน้ำใจรวม
พลังหันหลังจากบริโศคนิยม จมกิเลสตัณหา มา
พึ่งพากันอยู่อย่างไทย ใช้ภูมิปัญญาวิถีพุทธ ตั้ง
หลักปักทำใหม่ได้ฤกษ์

*ไชโยปฏิวัติประเทศไทย โดยชูธงเศรษฐกิจพอ
เพียง..โอมเพียง สาธุ !*

๒

ธรรมชาติป่วนก็อันตราย
 อสุรพาลก็อันตราย
 เทวดาเพลिनก็อันตราย
 คนไร้ธรรมก็อันตราย

อันตรายของฝน

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสกับเหล่าภิกษุว่า
 “ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย **อันตรายของฝน** (ฝน แปรปรวน ฝนแล้ง ฝนชุก ฝนผิดฤดู) ซึ่งพวกหมอดู (นักพยากรณ์) รู้ไม่ได้ สายตาของพวกหมอดูหยั่งไม่ถึงมี ๕ ประการนี้คือ

๑. **เตโชธาตุ (ความร้อน) เบื้องบนอากาศกำเริบ** เมฆที่เกิดขึ้นย่อมกระจายไป เพราะอากาศร้อนบนนั้นกำเริบ นี่เป็นอันตรายของฝนที่หมอดูรู้ไม่ได้ หยั่งไม่ถึง
๒. **วาโยธาตุ (ลมพัด) เบื้องบนอากาศกำเริบ** เมฆที่เกิดขึ้นย่อมกระจายไป เพราะลมบนพัดกำเริบ นี่เป็นอันตรายของฝนที่หมอดูรู้ไม่ได้ หยั่งไม่ถึง

๓. **อสุรินทรานู (จอมอสุรแห่งความชั่วร้าย) เอาฝ่ามือรับน้ำแล้วทิ้งลงในมหาสมุทร** นี่เป็นอันตรายของฝนที่หมอดูรู้ไม่ได้ หยั่งไม่ถึง
  ๔. **วัสสลาหกเทพบุตร (เทวดาผู้บันดาลเมฆฝน) มัวประมาทเสีย (มัวเพลิดเพลินเรื่องอื่นอยู่)** นี่เป็นอันตรายของฝนที่หมอดูรู้ไม่ได้ หยั่งไม่ถึง
  ๕. **พวกมนุษย์ไม่ตั้งอยู่ในธรรม** นี่เป็นอันตรายของฝนที่หมอดูรู้ไม่ได้ หยั่งไม่ถึง
- ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย **อันตรายของฝน ๕ ประการนี้แหละ** ที่พวกหมอดูรู้ไม่ได้ สายตาของพวกหมอดูหยั่งไม่ถึงได้เลย” **๒**
 (พระไตรปิฎกเล่ม ๒๒ “วัสสสูตร” ข้อ ๑๙๗)

“พวกเราใช้ดุลยพินิจเต็มทีล้นปรี่
เราดกลงกันแล้ว จะหยุดคดี ไม่ขอฎีกา !”
“ดุลยพินิจ” นี่แหละที่ประชาชนอยากได้
แปลไทยเป็นไทย คือ หัดใช้สมองบ้าง
ปี พ.ศ.๒๕๕๔ ข้าพเจ้าจึงตั้งใจที่
หน่วยงานราชการไทยเริ่มมีหัวคิดกันแล้ว
รู้จักใช้ดุลยพินิจ
ข้าพเจ้ารู้สึกดีใจ
แต่ก็ชนลูกชอบกล !

**เพื่อไทยยื่นญัตติ
ขานรับมติราษฏร**
เพื่อไทยเสนอตั้ง กมธ.ศึกษาล้างผลพวง
รัฐประหาร ชงเร่งรัดเยียวยาเหยื่อสลาย
ชุมนุม “ไฟจิต” เล็ง ★ มีต่อหน้า 16

ชง'เพรียวพันธ์'ฉบับ.ตร.

กรม.ตั้ง“สุชาติ”คุมราชทัณฑ์
ฎีกา'แม่'ต้องจบ
“พลีษฐ์”มือคลิปปยุบปชป.ได้ดี

**สิ่งมหัศจรรย์เกิดขึ้นแล้ว
ในรัฐบาลเพื่อไทย**

เรื่องที่ ๑ : เมื่อขึ้นตอนแพ้ดุลยพินิจ

นิทานเรื่องแรก หลังจากจันทโครพ
จำเรียนวิชาจากพระฤๅษีจบ จึงขอกลับเมือง
พระฤๅษีให้ผอบเป็นที่ระลึก แต่ย้ำว่าอย่าเปิด
ระหว่างทางนะจ๊ะ

จันทโครพอดใจไม่ไหว แอบเปิดจนได้เรื่อง
พอหญิงสาวสวยโผล่ขึ้นมา ก็ดึงเรื่องเลวร้าย
รอบตัว อุบัติ โจรป่า จะมาแย่งก็สู้กัน แต่
หญิงสาวกลับเชียร์โจรป่า

การต่อสู้จึงกลายเป็น ๒ ต่อ ๑ เดาได้เลยว่า
ใครแพ้ !

นิทานเรื่องที่ ๒ กาลครั้งหนึ่งนาน
มาแล้ว เด็กหญิงคนหนึ่งจำต้องอยู่กับ
แม่เลี้ยงลูกติด ๑ คน วัลไล์เลี้ยงกัน พ่อ
ไม่รู้เรื่องหรือกว่า เมียพ่อร้ายกาจขนาดไหน
ตอนที่พ่อไม่อยู่ เธอจะถูกใช้งานหนัก
ตลอด วันหนึ่งเด็กหญิงถูกบังคับให้ออกไป
หาฟันในป่าใหญ่ ๑๒.๐๐ นาฬิกาได้เวลา
ลันซ์ เด็กหญิงเปิดห่อข้าว

“ขอข้าวให้ยายเถอะ ยายทิว!” อยู่
ติ ๆ หญิงชราที่โผล่ออกมา ขอกินข้าวตื้อ ๆ
ห่อเดียว ๒ คนไม่พอ ตึกตอก ๆ ๆ ๆ
คิดไม่นานเด็กหญิงตัดใจ ยกข้าวห่อให้
หญิงชรา

หญิงชราขบใจด้วยเพชรนิลจินดา
๑ ถุง พอกลับบ้าน แม่เลี้ยงเกิดโอตื้อ
กระฉูด ให้ลูกสาวตัวเองไปแทนน่าจะ
ดีกว่า

แต่ยัยลูกสาวใจร้ายไม่ให้ห่อข้าว แถม
ยังด่าอีก ยายแก่ให้ถุงมาเหมือนกัน แต่
เป็นแมลงน่าเกลียด แถมมีพิษ เรื่องก็เอวัง

นิทาน ๒ เรื่อง สอนให้รู้ว่า ถ้าทำ
ตามขั้นตอน ชีวิตย่อมปลอดภัย !

ขั้นตอนเขามีให้ จงเคร่งครัด มิฉะนั้น
ภัยจะถึงตัวในไม่ช้า !

รัฐบาลยุคเพื่อไทย มีสิ่งมหัศจรรย์
เกิดขึ้นหลากหลาย

ข้าราชการเปลี่ยนไปอย่างไรไม่น่าเชื่อ

จากเถรตรง เอาตัวรอดเก่ง กลับ
แฉนอกรับผิดชอบอย่างกล้าหาญ

ภาษาไทยวันละคำ วันนี้เราจึงได้
“ดุลยพินิจ”

จะส่งศาลฟ้องไม่ฟ้อง ไม่ลักแต่ว่ามี
หน้าที่ส่ง ๆ ไป แพ้ชนะไม่สนใจ

“พวกเราใช้ดุลยพินิจเต็มที่ล้นปรี เรา
ตกลงกันแล้ว จะหยุดคดี ไม่ขอฎีกา !”

“ดุลยพินิจ” นี้แหละที่ประชาชนเขา
อยากได้มานาน รู้จักใช้สมองบ้าง แต่
ข้าราชการก็เถรตรงเป็นสากกะเบือมา
ตลอด!

“ปฏิบัติตามขั้นตอน” แม้เสียหาย
ขนาดไหน ก็ไม่สนใจ ถือว่า “ไม่ผิดกฎ
ระเบียบ” หรือ “พ้นผิด” ก็พอใจ

อดีตที่ผ่านมา เรื่องเยอะแยะ แก
ไม่ยอมใช้ดุลยพินิจ แต่ละหน่วยมุ่งมัน กฎ
ระเบียบ ไม่มียึดหยุ่น ไม่มียกเว้น

แต่ในดึกก็มีเสีย ในเสียก็มีดี
หลายคดีที่ไม่ปฏิบัติตามขั้นตอน ถูก
ลงโทษมาแล้วก็มีจริง

ไปปฏิบัติตามขั้นตอน ผิดวินัย
ประมาทเลินเล่อ ผิดแผน ๆ
อดีตของเราจึงเป็นฝันร้ายของเด็กใน
บ้านผีสิง

เมื่อไหร่หนอข้าราชการไทยจะหาญกล้า
รับผิดชอบในสิ่งที่ตัวเองทำ

รู้จักใช้สมอง ใช้ปัญญาในการทำงาน
แปลไทยเป็นไทยก็คือ “รู้จักใช้หัวคิด
ชะบ้าง”

ปี พ.ศ.๒๕๕๔ ข้าพเจ้าจึงดีใจที่หน่วยงาน
ราชการไทยเขาเริ่มมีหัวคิดกันแล้ว

รู้จักใช้ดุลยพินิจ
ข้าพเจ้ารู้สึกดีใจ แต่ก็ขนลุกขอบกล !

๒

>>ต่อจากฉบับที่ ๒๕๕<<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

ข้อ ๔ ของ “มัจฉาวณิชชา ๕” คือ “การค้าขายสิ่งมอมเมา” (มัจฉาวณิชชา) อย่าค้าอย่าขาย อย่าทำมาหากินด้วยของมีนเมาเช่น เหล้า บุหรี่ เป็นต้น ตามลัจจะที่สูงขึ้นก็คือ สิ่งมอมเมาอื่นๆ ที่หลงรื่นเริง หันบันเทิง ทั้งเครื่องประเทืองโฉม ทั้งอาหารการกิน ทั้งการละเล่นแข่งขัน ทั้งพินัน อีกรสพัดที่เสกสรรปั้นแต่งขึ้นมามอมเมากัน นับไม่ถ้วน

ใ

ฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า “**ลูกพระรัตนตรัย**” ๑๘ ม.๑๐ ต.เขาชัยสน อ.เขาชัยสน จ.พัทลุง ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่อาตมาตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้งเกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้รู้แจ้งกัน เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น “**ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ**” มานานแสนนานแล้ว อาตมาพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย

ดังนั้น แค่คำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร?** เท่านั้น การตอบจึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และยังคงได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็จะนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ “**ลูกพระรัตนตรัย**” ก็ดี ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

[สำหรับปัญหาของ “**ลูกพระรัตนตรัย**” นอกจากข้อ ๑ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ต่อไปด้วย กระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะต้องตอบจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๙. มีว่าขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยก
ชั้นนักรการเมืองที่ควรจะเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรง
เกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก
ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่อาตมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ
มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า นักรการเมือง ก็คือ
“ผู้ที่จะเข้าไปเสียสละ” ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ
ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข
เป็นอันขาด

นักรการเมือง คือ คนที่อยู่ใน “ฐานะนักบริหาร”
อันเป็น “ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒” ของสังคม (ขั้นที่ ๑
คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรี ได้รับการเคารพ
นับถือเทียบเท่า “อารยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมี
คุณภาพเพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ

“นักรการเมือง” ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา
“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข” จากงานการเมืองอยู่ จึง
ไม่ใช่ นักรการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการ
เมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ,
โลภียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ มากขึ้นๆ เท่าใด
ผู้นั้น ก็คือ ผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักรการเมือง
และยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆ ด้วย เท่านั้น

ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงาน
การเมืองแสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข” ด้วยโลภะ
ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มี
เลย ได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็น
นักรการเมือง และยอมทำลายการเมือง
น้อยลงๆ ด้วย เท่านั้น หรือคือผู้เป็น
นักรการเมือง ที่แท้จริงยิ่งขั้นเท่านั้น

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ” นั้น จะเป็นสังคมที่มี
ความเข้าใจใน “ฐานะแห่งบุคคล” เป็นอย่างดี ก็เพราะประชากร
มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมใน ความระลึกถึงกัน-ความรักกัน
-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาท
กัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสาราณียธรรม) นี้แล จึงเป็น
สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา
และปัญญาที่เข้าใจในสัจจะ ว่า “ฐานะแห่งบุคคล” ที่มี
ความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน “สมมุติสัจจะ”
และทั้งในด้าน “ปรมาตถสัจจะ”

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑. ฐานะนักบวช
๒. ฐานะนักบริหาร ๓. ฐานะนักบริการ ๔. ฐานะนักผลิต
๑. ผู้มี “ฐานะนักบวช” ฐานะนี้ถือว่า เป็น “ฐานะ” ที่
สูงสุดของสังคม ผู้ที่อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบ
ไหว้บูชาทันทีเดี๋ยวนั้น เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มี
ความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเทิดทูน เป็น
หลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคม
แท้ เพราะเป็น “สโรณะ” หนึ่งในของ **พระไตรรัตน์** อันเป็น
“ที่พึ่ง” สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด
บรรลุนิพพานนามธรรมกันได้ถึงขั้น “อรหนต์” จริง ก็ยิ่ง
เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง
ดังนั้น “ฐานะ” นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดไน
ประดา “ฐานะแห่งบุคคล” ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้องมีความ “สิ่งที่เป็นจริง
อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด”
ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า “ปรมาตถสัจจะ”

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย “ฐานะนักบวช” ยังไม่จบ ได้ขยาย
ให้เห็นคุณลักษณะแท้ของความเป็น “นักบวช” ซึ่งประกอบไปด้วย
“วรรณะ ๙” เพิ่งอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปลักษณะที่ ๘
“การไม่สะสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง “มัจฉาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ”
อันเป็นจุดสำคัญของ “การจะได้เกิดสู่ ‘ปรโลก’ เป็นอารยบุคคล”
ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระพุทธรเจ้าตรัสหลักการของ “ความเป็นมัจฉา
ทิฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐” ไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา
หลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี “สัมมาทิฎฐิ” ที่
จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น “อารยชน” หรือไม่มีประธาน
ที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่ “โลกุตระภูมิ” ได้นั้น
“มัจฉาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้

๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล (อัตถิ ทินนัง) หมายความว่า ผู้นั้นต้องมีความเห็นหรือความเชื่อถือ (ทิฏฐิ) ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ “มีผลแน่” โดยเฉพาะ “ผล” ที่เป็น “โลกุตระธรรม” ส่วนผู้ที่มีความเห็นหรือความเชื่อถือ (ทิฏฐิ) ว่า “ทาน” ที่ให้แล้ว ไม่มีผล (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน” ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรรอกผู้นั้นก็คือ “มิจฉาทิฏฐิ” ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะมีความเห็นหรือความเชื่อถือ ว่า “ทาน” ที่ให้แล้ว มีผล ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น “มิจฉาผล” ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควรทำ ทำทานอย่างนี้เป็น “สัมมาผล” ได้บุญ หรือผลดี สมควรทำ ไห่ยัง เป็นต้น โดยเฉพาะ “ทำทาน” ใดๆ จึงจะเป็น “ผล” สุนิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มีความเชื่อถือหรือความเห็น (ทิฏฐิ) ที่ถูกต้องดีงาม

[แล้วอาตมาก็ได้อธิบาย “ทาน” ที่เป็นบาป และ “ทาน” ที่เป็นบุญ ไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษาให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ “ทำทาน” กันได้ “บาป” ตลอดกาลนาน

เรื่อง “ทาน” นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง “สัมมาทิฏฐิ” ก็จะมีใจอย่างถ่องแท้ว่า “ทาน” หรือ “การเสียสละแก่กันและกัน” นี้แหละคือ พฤติกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคมนตรี เพราะเป็นทั้ง “ประโยชน์” แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง “มรรคผล” สุนิพพานจริงๆ ส่วน “ทาน” ที่ทำกันอยู่ในสังคมนตรี “ทุนนิยม” นั้น จะต่างกับ “ทาน” ในสังคมนตรี “บุญนิยม” เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น “โลกุตระ” ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก “ประโยชน์” ขั้นสูงขั้น คือ “สัมปรายิกัตถะ” ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพียงไปเป็นแบบ “เทวนิยม” เพราะเข้าใจเรื่อง “ศรัทธาและศีล” ไม่สัมมาทิฏฐิ ซึ่งอาตมาก็กำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น “อเทวนิยม” โดยเฉพาะเรื่อง “ศีล” ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิด และปฏิบัติยัง “ไม่สัมมา” เพราะแยก “ศีล” แยก “สมาธิ” แยก “ปัญญา” เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มีมรรคผลเข้าถึง “ไตรลักษณ์” อย่างเป็น “ปรมัตถธรรม”

การปฏิบัติที่ไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “มิจฉาทิฏฐิสสูตร - ลักกายทิฏฐิสสูตร - อัตตทานทิฏฐิสสูตร” ซึ่งต้องมี “สัมผัส” เป็นปัจจัย และต้องมี “องค์รวม” ของทวาร ๖ - อายตนะนอกและใน ทั้ง ๑๒ -

วิญญาณ ๖ - สัมผัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง “เวทนาในเวทนา” ละเอียดทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ “โดยความเป็นอนัตตา” (อนัตตโต) ชนิดที่มี “ความไม่มีตัวตนของกิเลส” อันเรียกว่า “อนัตตา” นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ “รู้” (ซาหติ) “เห็น” (ปัสสตี) อย่างสัมผัสอยู่หลายๆ เป็นปัจจุบันนั้นทีเดียว

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ “ศีล” จนกระทั่งนำพาให้เกิด “สัมมาสมาธิ” และเกิด “ปัญญา” ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง “ศีล-สมาธิ-ปัญญา” อย่างเป็น “องค์รวม” ไปแล้ว และเมื่อมีผลของการปฏิบัติ “ศีล” ก็ย่อมเกิด “ศรัทธา” และ “ศรัทธา” ก็มีความเจริญตามองค์ธรรมอื่นๆ บริบูรณ์ด้วย “องค์ธรรม” นั้นๆ เป็นลำดับๆ ถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาตมาได้อธิบายถึงผู้มี “วิชา ๙” ที่สามารถรู้ “ปรโลก” หรือ “โลกหน้า” แบบพุทธ เชิญอ่านต่อได้]

“ประโยชน์” (อัตถะ) ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลส ได้อย่างถูกต้องถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น “สุข” ก็เป็น “สุขพิเศษ” (อุปสมสุข) ถ้าเป็น “กุศล” ก็เป็น “โลกุตระกุศล” ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการสิ้น “ทุกข์ขาริยสัง” เป็น “บรมประโยชน์” ขั้นสุดตมัตถะ” หรือ “ประโยชน์” ชั้นบรมสุนิพพาน เป็น “อรหัต” จึงจะเป็นผู้มี “สุขชนิดบรมสุข” (ปรมสุข)

[เราได้อธิบายกันมาเรื่องจนถึง “อริชา ๘” และกำลังจะได้สาธยายถึง “ปฏิจจสมุปบาท ๑๒” อันมีสาเหตุต้นตอมาจาก “อริชา” ซึ่งเราจะได้ลึกซึ้งความซับซ้อนของมันสู่ขั้นต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุจริง และยืนยันจาก ผู้บรรลุจริง จึงก่อความเสียหายร้ายแรง

[เรากำลังพูดถึงความเป็น “ปรโลก” อันก็คือ “สัมปรายภพ” ซึ่งตามทิฏฐิ “เทวนิยม” นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่ปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เผลอ ยังเข้าใจ “ปรโลก” เหมือนที่เทวนิยม เขายึดถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิฏฐิ “อเทวนิยม” นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด “ไม่สัมมาทิฏฐิ” (มิจฉาทิฏฐิ) แต่เรื่อง “ปรโลก” เรื่องเตียวนี้ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด “สัมปรายิกัตถะประโยชน์” ย่อมผิดไป ไม่มีมรรคผลเด็ดขาด]

ขอยืนยันว่า พุทธนั้นเป็นศาสนาที่พระพุทธเจ้าทรงนิยามความเป็น “อาริยะ” จะต้องมีคุณธรรมเข้าขั้น **โลกุตระสังจะ** จึงจะเป็น **มรรคผล** ของศาสนาพุทธ **ไม่ใช่เอาแค่โลกียะเป็นมรรคผล** และมรรคผลนั้นก็เกิดจากการปฏิบัติ

ที่ถึงพร้อมด้วยวิชาและจรณะ

ถึงพร้อมอย่างไร “จรณะ”ที่เกิด“วิชา”นั้นเป็นอย่างไร ก็มีหลักฐานที่ยืนยันความจริงเหล่านี้ ดังเช่นในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๖๒ ก็ชัดเจนยิ่ง อาตมาว่าใครๆก็น่าจะลองอ่านคำตรัสของพระพุทธเจ้าเต็มๆครบๆดูบ้าง แม้จะยาวหน่อย ก็พยายามอ่านดูบ้างก็แล้วกัน จะได้เห็นกันกระจ่างแจ่มแจ้ง ว่า อะไรเป็นอย่างไรกันแท้

จากคำตรัสนี้เอง ย่อมเป็นการไขแจ้งให้รู้แน่สำคัญอย่างหนึ่งของวิถีแห่งพุทธ พระพุทธเจ้าทรงมีบุพเพนิวาสานุสติญาณอันเยี่ยมยอด(เรื่องราวชีวิตในชาติก่อนๆของพระองค์) จึงทรงรำลึกถึงบุรพกรรมของพระองค์ได้เป็นอันมาก เมื่อพระองค์ทรงนำมาเล่าให้ฟัง เราก็ได้เข้าใจกรรมและวิบากกรรม และพลอยได้เข้าใจในแง่ และนัยสำคัญของอะไรต่ออะไรได้อีกมากมาย

เพราะพระองค์ทรงนั่งรำลึกบุพเพนิวาสานุสติญาณได้ตั้งโพธิ์ ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ นั้นแล (วันวิสาขบูชา) พระองค์ก็จึงแจ้งชัดว่า “มรรคองค์ ๘” ปฏิบัติอย่างไร และมีอะไรต่ออะไรอีกมากมาย ที่เป็น **คุณธรรม-คุณวิเศษ-คุณลักษณะแห่ง“ความเป็นศาสนาพุทธ”**

[ผู้ที่เป็น“พหูสูต”นี้ คือ“ผู้มีภูมิรู้ที่รู้จักแจ้งในธรรม อันเป็นอุดมบรมสุขสธรรมของคน” เพราะตนได้บรรลุธรรม ซึ่งเป็น“คุณวิเศษ”(อุตตริมกุสสุธรรม)นั้นๆจริง]

คำว่า ธรรม นี้ หมายถึง ทุกสิ่งทุกอย่าง อะไรๆที่เป็น“ธรรมะ”ทั้งนั้น ชั้นแรกที่เราควรรู้ ก็คือ

ธรรม หมายถึง **ดี** **อธรรม** หมายถึง **ไม่ดี**

ธรรม หมายถึง **ถูก** **อธรรม** หมายถึง **ผิด**

ธรรม หมายถึง **แท้** **อธรรม** หมายถึง **ไม่แท้**

เป็นต้น

จริงๆนั้น อะไรที่คนสามารถ“ตามไปรู้ได้”หรือ“เรียนรู้อุ้ได้” คือ **ธรรม** ทั้งนั้น แม้แต่ความเป็น“สุญญตธรรม”คือ **ว่างเปล่าแท้ๆ ไม่มีอะไรแท้ๆ** เราก็ยังเรียกว่า **ธรรมะ** หรือนอกโลกที่ไกลแสนไกลที่“ตามไปเรียนรู้อุ้ได้” เช่น ดิน น้ำ ไฟ ลม อากาศ อวกาศ ดวงดาว ดวงอาทิตย์ เนบิวลา แก๊สลัดซี สารพัด ก็คือ **ธรรม** ซึ่งจัดอยู่ในหมู่“**รูปธรรม**”

และภาวะที่สามารถ“ตามไปรู้ได้”หรือ“เรียนรู้อุ้ได้” แม้

จะเป็น**ธรรมะ**ที่จัดอยู่ในหมู่“**นามธรรม**” เช่น จิต เจตสิก รูป นิพพาน ซึ่ง“ตามไปรู้ได้”ถึงภาวะที่**ทำให้เกิดขั้นที่ต้นอันเป็นความจริงที่เรียกว่า“นิพพาน”** ก็คือ **ธรรมะ**

และ**“นิพพาน”**นี้เองคือ**“ธรรม”สูงสุด**ของศาสนาพุทธ **วิชา** คือ ความรู้ที่จะเรียนรู้อุ้**“ธรรม”** จนกระทั่ง“เห็นชนิดรู้แจ้ง”(สัจฉิ) **นิพพาน** เป็นที่สุด จึงจะเป็นผู้บรรลุถึง**“ธรรม”**ที่สูงสุดด้วย**“วิชา”**

นั่นคือ **ไม่มี“อวิชา”แล้ว จบสุดแล้วในความเป็นมนุษย์ คือ เป็นคนที่ม่“ใจ”สูงสุดแล้ว**(มนุษย์ คือ ผู้มีใจสูง)

“วิชา”สามารถเรียนรู้อุ้ทุกสิ่งทุกอย่างที่**ควรเรียน** ซึ่งรวมทั้งความรู้ที่เรียกว่า**“วิชา”**ด้วย แม้แต่**“วิชา”การเมือง** เพราะสำคัญกับสังคมแห่งความเป็นมนุษย์อย่างยิ่ง

ส่วน**“วิชา”**นั้นเป็นที่รู้กันทั่วไปอยู่แล้วว่า หมายถึง**“ความรู้”**ที่เรียนกันไม่ใช่เพื่อบรรลุ**นิพพาน** เป็น**“ความรู้”**ที่นำไปประกอบอาชีพเลี้ยงชีวิต**เป็นหลัก** แม้แต่**“ความรู้”**ทางธรรมทุกลัทธิ หาก**“มีจกาทิฎฐิ”**ก็**ไม่มีสิทธิพบนิพพาน** ขอยืนยันว่า คนเข้าใจผิดกันไปเอง เพราะสอนมาผิดกันนั่นเองว่า คนที่เรียนรู้อุ้**“วิชา”** ต้องไม่ยุ่งกับ**“วิชา”**ที่ไม่สามารถเรียน**“ความรู้”**ที่เป็น**“วิชา”** หรือยึ่งนำ**“ความรู้”**ที่เป็น**“วิชา”**นี้แหละไปใช้กับสังคม ไปช่วยสังคม ก็ไม่ได้

[แต่ที่น่าสังเกตอย่างมีนัยสำคัญก็คือ คน**“วิชา”**นั้นแหละยังบิดเบือนจาก“สังคม”เลี้ยงชีพตนอยู่นะ หรือเอาทุกอย่างทุกอย่างทางวัตถุจาก“สังคม”ตลอด ดีไม่ดีหลอกเอาอะไรต่ออะไรจากสังคมเขาด้วย แต่ไม่ช่วยสังคม ไม่ทำงานที่ควรช่วยสังคม คิดดูเถิด ออกตัญญูใหม่]

ที่ถูกต้องแท้จริงนั้น คน**“วิชา”** มีใช้ว่ามี**“วิชา”**ไม่ได้ ซึ่ง“คน”ก็ต้องทำงานที่เป็น**“วิชา”** ถ้า**“สัมมาทิฎฐิ”**ในความเป็นพุทธศาสนาจริง ไม่ว่าจะบวชหรือไม่นบวช

เพียงแต่ว่า “นักบวช”นั้นมี**“วินัย”**หรือมีหลักเกณฑ์ที่ต้องอยู่ในกรอบ ต้องละเว้น**“วิชา”**บางอย่างบ้าง มิใช่จะไปทำอะไรไปเสียทุกอย่าง เหมือนฆราวาสไปเสียหมด เพราะ**“นักบวช”**คือ ผู้ไม่ต้องสะสม ไม่ต้องมีสมบัติวัตถุ ทั้งวัตถุสมบัติหมดแล้ว(โภคคณธบายะ) ไม่ควรทำอย่าง

ดังนั้น นักบวชแม้จะสอนเรื่องเกี่ยวกับ**“วิชา”**แก่ฆราวาส ก็ได้ เท่าที่ตนสามารถรู้ ถึงขั้นรู้อุ้ดังก็ตาม แต่ก็ไม่ต้องไปมีส่วนได้เสียกับฆราวาส“เขา”

“วิชา”คือ ความรู้ความสามารถที่จะทำงานได้รับลาภ ได้ผลผลิต ได้สิ่งแลกเปลี่ยนที่จะนำมาเลี้ยงชีพสำหรับผู้ยังต้องอยู่ใน“อาชีพ”ที่ยังไม่พ้น“ลาภาน ลาภัง นิหิตังสนตา” (เลี้ยงตนด้วยลาภแลกลาภ) แต่สำหรับ“นักบวช”มีวินัยหลายข้อ ทำงานมี“ลาภแลกลาภ”ไม่ได้(ลาภาน ลาภัง นิหิตังสนตา ซึ่งเป็นมัจฉาอาชีพข้อ ๕ ที่นักบวชทำไม่ได้) ไม่สะสมเงินทองเข้าของที่มีค่าทางโลกเขาแล้ว(ชาตรูปชตปฏิกคหหา เวรมณิ)

แต่สำหรับ“คน”ทุกคน ไม่ว่าจะนักบวชหรือฆราวาส เมื่อยังเป็นคนก็ต้องมี“วิชา”เพราะเป็นความรู้เพื่อทำอยู่ทำกิน น้อยหรือมากก็ตาม “วิชา”จะเรียนจากไหนก็ตามในโลก คนทุกคนก็ต้องมีความรู้ความสามารถ ที่จะนำมาทำงานเพื่อเลี้ยงชีพในความเป็นชีวิตคน ซึ่งผู้เป็น“นักบวช”ก็ต้องมีเช่นกัน แต่ทำได้ตามวินัยที่มี จะทำงานที่“ควรทำ”เท่านั้น นั่นคืองานนั้นก็ต้องเป็นงาน“อนวัชชะ”(งานที่ไม่เป็นโทษ งานที่ปราศภัยตำหนิไม่ได้)

ผู้จะเข้าใจและมีความรู้ว่างานใดเป็น“อนวัชชะ”นั้น ต้องมี“วิปชา”จึงจะรู้งานที่มีโทษภัยได้ดี ยิ่งกว่าคนมี“วิชา” เพราะมี“พลังปัญญา”ที่รู้แจ้งในความเป็น“อบาย”ของโลก

อีกอย่าง ที่เข้าใจผิดกันมากก็คือ เชื่อว่า นักบวชหรือผู้ศึกษา“วิปชา”จะเรียน“วิชา”ไม่ได้ มีความรู้ใน“วิชา”ที่ควรรู้ควรเรียนด้วยไม่ได้ จะทำงานที่เป็น“วิชา”ก็ไม่ได้

ที่ถุกนั้นผู้ศึกษา“วิปชา”ก็เรียนรู้ฝึกฝน“วิชา”ได้ด้วย เพียงแต่มีข้อแม้คือ “วิชา”ที่ควรเรียนควรรู้ และต้องเป็น “วิชา”ที่นำไปทำงาน“อนวัชชะ”(งานที่ไม่เป็นโทษ) เท่านั้นด้วย

“วิชา”ที่ไม่ควรเรียน เป็นต้นว่า เตรีจจานวิชา วิชาที่ขวางทางนิพพาน หรือไสยศาสตร์ วิชาที่เมื่อเรียนแล้วพาดนหมกมุ่นมัวเมาหลงมกมายไปกบคความเพลิดเพลินทางกามทางอบาย วิชาที่เป็นข้อห้ามไว้ในจุฬศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล

“ความรู้”หรือ“วิชา”อันควรแก่ชีวิตที่ดีของมนุษย์ซึ่งเป็นคุณค่าแม้จะไม่ใช้ความรู้พาไปนิพพานโดยตรง แต่เป็น “ความรู้”ที่มี“ประโยชน์”สำคัญต่อชีวิตคน ที่ต้องอาศัยอย่างจำเป็น ก็สมควรเรียนทั้งนั้นแหละ เพราะเป็น“ประโยชน์”ไม่แก่“ตน”ก็แก่“ท่าน” ทุกคนจึงต้องสำคัญที่“ประโยชน์”

พุทธไม่ใช่ศาสนาที่เห็นแก่“ประโยชน์ตน”ถ่ายเดียวเท่านั้น ประเด็นนี้สำคัญอย่างยิ่ง เพราะศาสนาพุทธทุกวันนี้

หลงผิดไปมาก จนสุดโต่งไปเห็นว่าผู้มุ่งนิพพานจะต้องปฏิบัติแบบอยู่แต่ผู้เดียว หนีคนให้ไกล อย่าคิดถึงใครทั้งสิ้น ลืมอะไรให้หมด ลืมแม้แต่พระอนุสาสนีที่สำคัญ คือ“สาราณียธรรม”ไปแล้ว ไม่เห็นแก่ประโยชน์ท่านเลย เห็นแต่ประโยชน์ตนถ่ายเดียวสุดโต่ง เหมือนศาสนาหลายศาสนา

ตามความเป็นจริงของชีวิตต้อง“อาศัย”กันและกัน เช่น เป็นภิกษุ ไม่สะสมอะไรแล้ว ก็ต้องบิณฑบาต ฟังสังคมาอยู่นะ ต้อง“อาศัย”งานที่จำเป็นและสมควรสำหรับชีวิตที่เป็นอยู่อันควรยิ่ง จึงควรเรียนทั้งนั้นไม่ว่า“วิชา”หรือ“วิปชา”

แม้แต่ผู้มี“วิชา”ก็เรียน“วิปชา”ได้ด้วย และควรเรียนยิ่ง ตามความเป็นพุทธนั้น ศึกษาไปพร้อมกันได้เลย

แต่เพราะสอนกันมาผิด ชาวพุทธได้มัจฉาทิฎฐิ์ไปมาก ไปยึดเอาทฤษฎีของลัทธิอื่นศาสนาอื่นกันมา แล้วหลงว่าเป็นของพุทธ เช่น หลงยึด“สมาธิ”แบบทั่วไปว่าเป็น“สัมมาสมาธิ” หรือหลงยึดว่า จะปฏิบัติเพื่อไปนิพพาน เพื่อลดกิเลส นั้นต้องไปนั่งหลับตา ปฏิบัติ“สมาธิ”แบบที่ต้องแยกตัวออกไปนั่งเฉยๆ ทำอะไรไม่ได้ ต้องหลับตาสะกดจิตเข้าไปในภวังค์ ว่า นี่คือ “สัมมาสมาธิ” เป็นต้น

จึงเป็นการเข้าใจผิด หลงผิด สับสน จนเข้าใจยาก เพราะศึกษาพุทธ“มัจฉาทิฎฐิ์”นี้เอง “วิชา”กับ“วิปชา” จึงถูกแยกกันอย่างมีนัยสำคัญ

และเข้าใจผิดไปไกลว่า “วิปชา”เป็นความรู้ที่จะมีความรู้แบบ“วิชา”เขามิเขาเก่งกันนั้นไม่ได้เลย

ซึ่งเป็นการเข้าใจผิดไปไกลมากอย่างยิ่ง

ความจริงนั้น ผู้ที่จะมี“วิปชา”นั้นจะมี“วิชา”ได้ด้วย และจะมีอย่างดี คือ“วิชา”ตามที่โลกเขามิทั้งหมด ในความรู้ที่เป็น“วิปชา”จะสามารถรู้ว่า “วิชา”อะไรไม่ควรมี “วิชา”อะไรไม่ควรเรียน ก็ไม่เรียน ไม่ต้องมี

โดยเฉพาะ“วิชา”ทางโลกนั้น คือความรู้ที่ไม่สามารถกำจัด“กิเลส”ได้อย่าง“สัมมาทิฎฐิ์”(ถูกต้องถูกแท้ถูกถ้วน)จนกระทั่งหมดสิ้นเกลี้ยงได้สัมบูรณ์ และหมดจริงสนิทนานถึงขั้นเที่ยงแท้(นิจจัง) ยิ่งยืน(ฐวัง) ตลอดกาลนรันดร์(ัสสตัง) ไม่เปลี่ยนแปลงเป็นอื่นไปอีก(อบริตถมธัมมัง) ไม่มีอะไรหักล้างได้(อสังหรัง) ไม่กลับกำเริบ(อสังขบง)ได้เลยสัก“วิชา”เดียว เพราะไม่มี“วิชา”ใดจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กิเลส”

หยาบ-กลาง-ละเอียดได้จริง จนถึงขั้น“อนุสัยหรืออาสวะ” เหมือนศาสนาพุทธ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดว่า ศาสนาที่ไม่มี “มรรค อันมีองค์ ๘” จะไม่สามารถมีภูมิอาริยะที่เป็นโลกุตระ ต้องเรียน“วิชชา”ของพระพุทธศาสนา และต้อง **สัมมาทิฏฐิ**ด้วย จึงจะสามารถกำจัด“กิเลส”ได้จริง จนสิ้นเกลี้ยงสนิทจริง และยั่งยืนถาวรสัมบูรณ์ได้สูงสุดแท้

และผู้ศึกษาพุทธศาสนาที่บรรลุธรรมได้อย่างแท้จริง นั้น **“พลังปัญญา”**พร้อมกับ**“พลังอีก ๓”** ได้แก่ **พลังวิริยะ-พลังอนวัชชะ-พลังสังคหะ** (ครบความเป็นผู้มี“พลัง ๔”ของหมวดธรรมนี้) ซึ่งจะมีประสิทธิภาพพิเศษยิ่งกว่าสามัญ

“จิต”ก็เป็น**“โลกุตระจิต”** คือ จิตมี**“สัมมาสมาธิ”**

“สัมมาสมาธิ”ของพุทธนั้น คือ**“จิต”**ที่พร้อมพรุ่งไปด้วย**“สัมมาญาณ”**กับ**“สัมมาวิมุตติ”** เพราะได้พัฒนาเป็น อาริยธรรม-โลกุตระธรรมสั่งสมมาตลอดสายของการปฏิบัติ ซึ่งตกผลึกลงไปเป็น**“จิตที่มีความตั้งมั่น”**(สมาธิ)ไปตามลำดับ

“ไตรสิกขา”เมื่อได้ศึกษาฝึกฝนจนเจริญเป็น**“จิต”**ที่สัมบูรณ์แล้ว ถึงขั้นมี**“ความตั้งมั่นแข็งแรงยั่งยืนอย่างยิ่งตลอดกาล”**(นิจจัง,ฐวัง,ัสสตัง ฯลฯ) อำนาจของความเป็นโลกีย์ทำอะไรผู้บรรลุธรรมหรือมี**“สัมมาสมาธิ”**สัมบูรณ์แบบพุทธนี้ไม่ได้ แม้จะทำให้ตกต่ำเป็น**ทาส**โลกีย์ก็ไม่ได้อีกแล้ว

เพราะจิต**“อยู่เหนือ”**(อุตตระ)ความเป็นโลกีย์สัมบูรณ์นิรันดร์แล้วจริง

นี่คือ**“สัมมาสมาธิ”**ที่เป็น**“โลกุตระจิต”**ของ**อาริยชน** ส่วน**“ปัญญา”**ก็เป็น**“โลกวิทู”**คือ รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็นโลก ที่หมุนวนอยู่กับ**“ความสุข-ความทุกข์-ความไม่สุขไม่ทุกข์”** และ**“ความเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป”**ของโลก ที่เป็น**“โลกอบาย-โลกกามคุณ ๕-โลกธรรม ๘-โลกอัตตา ๓”**หรือ**โลกโอบปาติกะ**ที่เป็น**สัตว์เทวดามารพรหม** และได้ปฏิบัติจน**“หลุดพ้นความเป็นสัตว์โอบปาติกะ”**ทั้งหลาย(วิสังโยค,พันธังโยชน)ไปตามลำดับกระทั่งที่สุดสัมบูรณ์

โดยมี**“พลังปัญญา”**สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น**“เทวนิยม”**บริบูรณ์ แล้วปฏิบัติกระทั่ง**“ดับความเป็นสัตว์เทวดามารพรหม”**ในความเป็น**“สัตว์โอบปาติกะ”**ได้สำเร็จเป็นวิทยาศาสตร์ เพราะมี**“วิชชา ๘”ตามพระอนุสาสนี** เป็น**“อนุสาสนีปาฏิหาริย์”** สัมบูรณ์ด้วย**“สัมมาญาณ-สัมมา**

วิมุตติ”สั่งสมลงเป็น**“สัมมาสมาธิ”** จึงหลุดพ้น**“ความเป็นสัตว์เทวดามารพรหม”**ได้**สัมบูรณ์**

การรู้จักรู้แจ้งรู้จริง**“สัตว์โอบปาติกะ”**ได้อย่างจริงแท้ สัมผัส**ของจริง**ทั้ง**“ความเกิด-ตั้งอยู่-ดับไป”**อย่างบริบูรณ์ ฉะนั้นเอง จึงชื่อว่า **วิทยาศาสตร์ทางจิตวิญญาณ**

อีกทั้งรู้จักสังคมโลก รู้จักความเป็นโลกีย์ คือ **ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุข**ที่คนโลกีย์ตกเป็น**ทาส**หนักหนาสาหัส ซึ่ง**“จิตวิญญาณ”****“ตัวที่มันติดยึดโลกีย์ทั้งหลาย อาริยบุคคล**ของพุทธก็ได้ปฏิบัติกำจัด**ตัวนั้นจนดับสนิท**ได้จริงสัมบูรณ์ จึงพ้น**“อวิชชา”**ในความเป็น**“เทวนิยม”**แท้จริง

“วิชชา”ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้จึงเป็น**“ความรู้พิเศษ”**ของมนุษย์ในโลก ที่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในเรื่องซึ่งมนุษย์รู้จักได้ยากยิ่งเหลือเกิน ก็คือ **รู้จักความเป็น“จิตวิญญาณ”** ชนิดรู้แจ้งเห็นจริง **ของจริง-ภาวะจริง**ที่**“จิตวิญญาณ”**จะเป็นจะมีจะอยู่ใน**ภาวะทุกภาวะ ตามอาการของจิตวิญญาณทุกอาการ** ว่า**“เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป”** และ**อาการของจิตวิญญาณ** ที่**“มันเป็นอยู่-เคลื่อนไป-สัมพันธ์กัน-ปฏิสัมพันธ์-ปฏิสังเคราะห์กัน”**อย่างไร กระทั่งละเอียดลออจนครบถ้วนดุจละอองทั้งหมดทั้งมวลบริบูรณ์ด้วยความรู้และความสามารถเป็น**“พลังปัญญา”**สัมบูรณ์

จึงรู้แจ้งรู้จริงถ้วนรอบในความเป็น**โลกีย์ธรรม-โลกุตระธรรม** ว่า

“โลกีย์ธรรม”คือ การทรงไว้ซึ่ง**“ความไม่รู้”**ที่เรียกว่า**“อวิชชา”**ใน**ความเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป**อันเป็น**ไตรลักษณ์** หรือ**สามัญญลักษณ์ของจิตวิญญาณ**

“ไม่มีความรู้”ใน**“อทิปปัจจยตาทางจิตวิญญาณ”** จิตวิญญาณจึงหมุนเวียนอยู่ในลักษณะ ๓ นั้นนิรันดร์

ไม่สามารถ**ทำความเข้าใจ**ได้สนิทเด็ดขาด
ไม่สามารถ**ดับ**ความหมุนเวียนได้จริงสัมบูรณ์
โดยเฉพาะ**“ความดับ”ของจิตวิญญาณที่สนิทถาวร**ที่เรียกว่า**“นิพพาน”**หรือ**“นิโรธ”**หรือ**“วิมุตติ”** ส่วน**“โลกุตระธรรม”**คือ การทรงไว้ซึ่ง**“ความรู้”**ที่เรียกว่า**“วิชชา”**ใน**ความเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป**

ที่เป็น**ไตรลักษณ์** หรือ**สามัญญลักษณ์**ของ**จิตวิญญาณ**

มีความรู้ใน**“อทัปปัจจยตาทางจิตวิญญาณ”**

จึงสามารถรู้แจ้งความหม่นเวียนของ**จิตวิญญาณ**ใน**ลักษณะ ๓** นั้น ที่เป็น**“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”**

และสามารถ**ทำความเข้าใจ**ได้สนิทเด็ดขาด

ทั้งสามารถ**ดับ**ความหม่นเวียนได้จริงสัมบูรณ์

โดยเฉพาะ**“ความดับ”ของจิตวิญญาณที่สนิทถาวรที่เรียกว่า“นิพพาน”หรือ“นิโรธ”หรือ“วิมุตติ”**

จากความแตกต่างของ**โลกียธรรม**กับ**โลกุตระธรรม**ดังกล่าว มีนัยสำคัญที่พอจะชี้ให้เห็นรายละเอียดได้ว่า

เพราะ**โลกียธรรม**ไม่มี**“พลังปัญญา”**ที่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงถึงขั้น**“ปรมัตถสังจะ”**

โลกียธรรมสามารถรู้ได้แค่**“ความเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป”**ของ**“สมมุติสังจะ”**เท่านั้น

แต่**“ความเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป”**ของ**“ปรมัตถสังจะ”**นั้น คือ **“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”**ของ**จิตวิญญาณ**

ซึ่งผู้มีภูมิขั้น**“โลกุตระธรรม”**อย่างสัมมาทิฐิเท่านั้นจริง จึงจะสามารถเข้าถึงได้จริง

อนิจจัง คือ ความเป็นของไม่เที่ยง(ของจิตวิญญาณ)

ทุกขัง คือ ความเป็นทุกข์(ซึ่งเป็นภาวะทางจิตวิญญาณ)

อนัตตา คือ ความเป็นไม่มีตัวตน(ของจิตวิญญาณ)

เพราะ**จิตวิญญาณ**ที่เป็น**ไตรลักษณ์(เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป)**นั้น **ไม่ใช่“สามัญญ”** คือ **ไม่ใช่ความเป็นไปโดยทั่วไปที่ใครก็รู้ได้ปกติธรรมดา** ไม่ใช่สามัญญนั่นเอง

แต่เป็นความเป็นไปของ**“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”**ซึ่ง**วิเศษกว่า“ความเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป”ปกติธรรมดา**

ความรู้นี้ จึงเป็น**“ความรู้ขั้นพิเศษ”**ที่ไม่ใช่สามัญของคนทั่วไปที่จะรู้ได้เป็นสาธารณะ

เพราะมันคือ ความเป็นไปของ**“ความไม่เที่ยง(อนิจจัง)-ความทุกข์(ทุกขัง)-ความไม่มีตัวตน(อนัตตา)ของจิตวิญญาณ”**ที่**เดียว** ซึ่งถ้าจะเป็น**“สามัญญลักษณ์”**ก็เป็น

สามัญญลักษณ์ของคนพิเศษ ที่มี**“ความรู้ขั้นคุณวิเศษ”**(อุตตริมนุสสธรรม)อันเป็น**ปรมัตถธรรม** ภูมิรู้ขั้นนี้จึงเป็น

ภูมิระดับ**“สมณะ”**คือ **ผู้มีภูมิบรรลุ อริยธรรม**

ซึ่งสามารถมี**“พลังปัญญา”**หยั่งรู้**“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”**ได้จริงกระทั่งถึง**ที่สุดสัมบูรณ์** เป็น**อรหันต์**

ผู้มี**“พลังปัญญา”**หยั่งรู้**“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”**ได้จริง จึงต้องเป็นผู้**“มีภูมิระดับพิเศษ”**ในความเป็น

“สามัญญลักษณ์ระดับ“ไตรลักษณ์”ที่สูงส่งขั้น**อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”** คนผู้นี้จึงชื่อว่า**“อาริยบุคคล”** หรือผู้มี

“ความเป็นสมณะ”แท้ๆ**โน้นที่เดียว** ด้วยประการฉะนี้

คงจะเห็นความแตกต่างของความเป็น**“โลกียธรรม”**กับ**“โลกุตระธรรม”** ที่หมายถึง การทรงไว้ซึ่ง**“ความรู้”**ที่เรียกว่า **“วิชชา”**ใน**“ความเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป”**

อันเป็น**ไตรลักษณ์** หรือ**สามัญญลักษณ์**ของ**จิตวิญญาณ** และ**มีความรู้**ใน**“อทัปปัจจยตาทางจิตวิญญาณ”**

ชัดเจนแจ้งกระจ่างตลอดสายของ**“ปฏิจจสมุปบาท”**จึงสามารถรู้ถ้วนความหม่นเวียนของ**จิตวิญญาณ**ใน**ลักษณะ ๓** นั้น ที่เป็น**“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”**

และสามารถ**ทำความเข้าใจ**ได้สนิทเด็ดขาด ทั้งสามารถ**ดับ**ความหม่นเวียนได้จริงสัมบูรณ์

โดยเฉพาะ**“ความดับ”ของจิตวิญญาณที่สนิทถาวรที่เรียกว่า“นิพพาน”หรือ“นิโรธ”หรือ“วิมุตติ”**

ได้ชัดเจนละเอียดขั้นพอสมควร

ชาวโลกยะทั้งหลายยังล้วนเป็น**“เทวนิยม”** แม้แต่**ชาวพุทธ**ที่ยัง**ไม่สัมมาทิฐิสัมบูรณ์**ก็ด้วย คงยังมีภูมิอยู่

เป็นสาธารณะมาแต่ไหนแต่ไรคือ ยังเป็น**“เทวนิยม”**

“เทวนิยม”คือ ภาวะที่คนทั่วไปไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง**“จิตวิญญาณ”**ตัวที่**“มันดียึดโลกีย์”**ดังกล่าวนี้

“อาริยชน”ของ**พุทธ**สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น**“จิตวิญญาณ”**ที่เป็น**“เทวดามารพรหมหรือเทพเจ้าอาตมันปรมาตมัน”**ทั้งที่**“เกิดขึ้น”** ทั้งที่**“ตั้งอยู่”** ทั้งที่**“ทำให้ดับไป”**

ได้ด้วยความรู้ความสามารถ อย่างแท้จริงได้สาธยายมา

จึงชื่อว่า **“อเทวนิยม”**(ผู้ไม่เหลืออิทธิพลสำหรับความเป็น**เทเว,มาร,พรหม,โอบปาติกะ**นั่นเองได้จริง) เพราะ**พ้น“อวิชชา”แล้ว**สัมบูรณ์ในความเป็น**“เทวดามารพรหม”**แบบ**“เทวนิยม”**

นี่คือ **“พลังปัญญา”**ที่เป็น**“โลกวิทู”**ของ**อาริยชนพุทธ** และ**“การดำเนินชีวิตอยู่”**ของ**อาริยชน** ผู้ที่มี**“สัมมาสมาธิ”**นี่ก็เป็น**“โลกานุกัมปา”**อยู่ในชีวิตเป็นปกติอีกด้วย

โลกนุกัมปา หมายความว่า การอนุเคราะห์ต่อโลกมนุษย์, ความเอ็นดูต่อสัตว์โลก, การช่วยเหลือชาวโลก

อารยชนแบบพุทธจึงคือผู้มี“โลกุตรจิต” ซึ่งเป็นจิตที่อยู่เหนือโลกีย์ได้จริง ไม่เป็นทาส“โลภธรรม” คือ “อยู่เหนือหรืออิสระจากอำนาจลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข”ไปตามฐานะ

อารยชนแบบพุทธจึงคือผู้มี“โลกวิทู” ซึ่งเป็นผู้รู้รอบในการอยู่กับโลภธรรม อย่างไม่เป็น“ทาส” ยิ่งกว่าเอกราชใดๆทั้งปวง ตั้งแต่มีคุณธรรมขั้นโสดาบันเป็นต้นไปทีเดียว

อารยชนแบบพุทธจึงคือผู้มี“โลกกานุกัมปา” ซึ่งเป็นผู้อนุเคราะห์ต่อโลกมนุษย์, ผู้เอ็นดูต่อสัตว์โลก, ผู้ช่วยเหลือชาวโลก เป็นผู้เสียสละแท้บริสุทธิ์ใจตามฐานะแห่งความเป็นอารยชน เมื่อสูงสุดเป็นอรหัตต์ก็เป็นผู้เสียสละบริสุทธิ์สุดยอด นั่นคือ คนมี“วิชชา”มีแต่พยายามเสียสละช่วยสังคม

ด้วยจิตที่บรรลุดุริยธรรมจริง เป็น“จิตพรหมวิหาร ๔”แท้จริง จึงเมตตาทายกรรม-เมตตาวจีกรรม-เมตตาตามโนกรรม แล้วก็กรุณา-มูทิตา-อุเบกขาอยู่ เป็นหลักประกันของคนของสังคม ส่วนคนมีแต่“วิชชา”ไม่มี“วิชชา”อย่างสัมมาทิฐิ นั้นพยายามเอาเปรียบสังคมด้วยความรู้ความสามารถที่มีเหนือกว่าเขาเสมอ ยิ่งมี“วิชชา”มากก็ยิ่งเอาเปรียบมาก เพราะกิเลสมันเห็นแก่ตัวจริง ได้เปรียบมากเท่าไรก็ไม่มีวันพอ ไม่มีขอบเขต ไม่มีสิ้นสุด ไม่หยุดมี-หยุดเอา-หยุดโลก

ยิ่งมี“วิชชา”มากจึงยิ่งเป็นภัยแก่ผู้ต่อยกกว่ายิ่งขึ้นๆ

คนที่เรียนรู้แต่“วิชชา”นั้นต่างหาก ส่วนมากส่วนใหญ่ไม่สนใจ“วิชชา” มีบ้างที่ทำที่ว่าสนใจก็ด้วยไหวพริบสามัญทุกคนก็ล้วนรู้ว่า คนลดกิเลสได้นั้นมันดีแน่ จึงต้องทำที่สนใจ“วิชชา” จึงทำที่ว่าตนก็สนใจธรรมะที่ลดกิเลสเพื่อสร้างภาพให้แก่ชีวิตบ้าง แต่จริงๆนั้นศึกษาไปก็สัมมาทิฐิหรือได้ผลของ“วิชชา”น้อยมากถึงขั้นแทบจะไม่มีเอาเลย

โดยปกติแล้วคนแทบทุกคนรู้ว่า“วิชชา” หรือบรรลุดุริยธรรมนั้นดีแน่ คนสนใจธรรมะนั้น เถียงไม่ได้หรอกว่ามันเป็นเรื่องดี แต่ก็ยังมีคนสนใจธรรมะน้อยกว่าคนที่ไม่สนใจธรรมะอย่างเทียบกันไม่ได้เลยนั่นเอง

ผู้สนใจ“วิชชา”เรียนรู้ฝึกฝนจนกระทั่งบรรลุดุริยธรรมเป็นอารยบุคคล จึงมีน้อยกว่าคนที่“วิชชา”อย่างเทียบไม่ได้ อย่าลืมนะ อย่าเห็นแค่ต้นๆ พยายามทำความเข้าใจให้

คมลึก แม่นประเด็นให้ดีๆ อย่าเข้าใจแค่ง่ายๆ หยาบๆ มิฉะนั้นจะหลงผิดไปหมิ่นหมายหรือจบบ้างเอาอริยบุคคลเข้า จะเป็นบาปแถมทน ปล่อยไปก่อนน่าจะด้วย“อริยชา”

ผู้มีความรู้ที่เป็น“วิชชา” จึงไม่ใช่“วิชชา” อย่างมีนัยสำคัญ ชัดเจนแล้ว ใช่ไหม..?

ดังนั้น ผู้ที่มีความรู้ที่เป็น“วิชชา” จึงไม่ใช่ความรู้ที่จะมีหลักประกันว่า จะซื่อสัตย์ มีความโลภ-โกรธ-หลง น้อยหรือไม่มีเลย มีแต่จะ“รู้มาก”(วิชา) มีความสามารถมาก และมีแต่จะเอาเปรียบมากอย่างไม่หยุด ไม่พัก ไม่พอ ไม่จบ

•••

ที่นี้ ก็เป็นปัญหาของ คุณ“ลูกพระรัตนตรัย” ข้อ ๑ ที่ถามว่า “ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยอะไร? และก็ได้ตอบไปแล้วว่า

๑. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย รูป กับ นาม
๒. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย กาย กับ ใจ
๓. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
๔. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิตวิญญาณ

๕. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ชั้น ๕ กับ อริยชา หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ ฝ่าย“รูป”ได้แก่ กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชั้น ๑ ส่วน“นาม”ได้แก่ ใจ, จิตวิญญาณ, ชั้น ๔, อริยชา “ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล

จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้ คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยิ่งหมายถึง“ชีวิตนี้” แต่ถาม

เต็มออกไปว่า เป็นอยู่อย่างไร? ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วๆพอสมควรว่า “ชีวิตนี้” เป็นอยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่ อย่างพัฒนาสร้างสรรค์กันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอดประสานสัมพันธ์กันขัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขารกันอยู่ ทั้งด้วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กลศาสตร์-ชีววิทยา อีกทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น เมื่อนิยามออกมาเป็น“อตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ” ก็จะเห็นได้ว่า“ชีวิตนี้”เป็นอยู่ ทั้งที่เกี่ยวกับ“อตุ” เกี่ยวกับ

“พีชะ” เกี่ยวกับ “จิต” และจะเกี่ยวกับ “กรรม” เกี่ยวกับ “ธรรมะ” อย่างไร? ทั้งที่แบ่งขีด “ความเป็น” (ภาวะ) ของแต่ละ นิยามกัน แยกไหน? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัย ละเอียด ลึกซึ้งอย่างสำคัญทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้ [และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม” คืออะไร?

กรรม คือ **บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน** ซึ่ง เรียกเป็นภาษาไทยว่า **การกระทำของคน** อันมีได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม” หรือ “การกระทำ” ที่เกิดขึ้นของ “เจ้าของชีวิต” ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งสมลงเป็น “**ทรัพย์ของตนๆ**” (กัมมัตสกะ) แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจ บันดาลบันดาล “ชีวิต” ของผู้นั้นๆ ไป ตราบ “ปรินิพพาน” ที่เดียว เพราะ “**กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ ขาตาน**” แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดุจเดียวกันกับ วิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ “กรรม” กับ “ผลของกรรมที่ได้ส่งสมมาทุกๆชาติ” (วิบาก) นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชะตาเดินไป ใครจะประสบ กับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก “กรรม” หรือ “การกระทำ” ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้สั่งสม “กรรม” ไม่ว่าจะเชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆ มาจริง มี “**วิบาก**” (ผลแห่งกรรม) มาก จนกระทั่งเป็น “**พลัง หรือฤทธิ์พิเศษ**” ก็เป็น “**บารมี**” จริงของผู้นั้นไม่ใช่เรื่องแปลก หรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาด พิสดารจนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็ **เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี “บุญ บารมี” ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ** [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาบ ก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาบ]

“**อำนาจพิเศษ**” ตามนัยดังกล่าวนี้ **นี่เองที่มนุษย์นับถือ ว่า เป็น “สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ” หรือ “เป็นอำนาจของพระเจ้า”** หรือ แม้แต่ “**อำนาจของขาตาน**” ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับ ผู้มี บารมีแห่ง “**กรรมวิบาก**” อย่างใดๆ ถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้ไม่มี “**ผลบุญ**” ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี “**อำนาจ พิเศษ**” หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ หรือไม่มี “**พระเจ้า**” ที่จะบันดาล บันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก “**พระเจ้า**” อย่างสุดร้อง สุดขอปานใดๆ ก็ไม่มี “**พระเจ้า**” บันดาลให้แน่ๆ มิหนำซ้ำ

สำหรับผู้มี “**ผลบาป**” ของตนจริง ก็จะมี **ขาตาน-ผีร้าย หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆที่เดียว เป็นผู้บันดาล บันดาลให้** แม้เจ้าตัวจะไม่อยากได้ ก็จะได้เป็นไปตาม ฤทธิ์ แรงแห่ง “**ผลบาป**” ของผู้นั้นๆ นั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่ นับถือพระเจ้า ก็จะยอมรับความเลวความร้ายที่มาถึงนั้น ด้วยสำนวน ว่า “**เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า**” ท่านจะให้เลวให้ร้าย ก็ต้องเลว ต้องร้าย..ว่านั่นเถอะ หรือไม่กี่ “**พระเจ้าลงโทษ**” เป็นต้น ซึ่งแท้จริง “**อำนาจขาตาน**” ต่างหากชนะ “**พระเจ้า**”]

“กรรม” ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานไหนทีเดียว

ด้วยเหตุว่า “กรรม” เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้น ถึงปานไหนนี้เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

“**กัมมัตสโกมทิ-กัมมทายาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธุ-กัมมปฏิสรโณ**” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๘๑] ซึ่งคำตรัส ก็ เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆ นั้น มีเนื้อหาและนัย ละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยั้งกัน ในที่นี้ก็จะขอ ให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพูดถึงเท่านั้น

กัมมัตสโกมทิ หรือคำตรงๆว่า **กัมมัตสกะ** นั้น มีความหมายเดียวกัน หมายความว่า **กรรมใดใครทำก็เป็น ทรัพย์ของตนทั้งหมด ไม่ว่าจะทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง “กรรม” ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กละเอียดของรูลักษณะไหน แม้แต่ เกิดเป็น “ชาติริเริ่มดำริ” ขึ้นในใจ (อารมณ์ธาตุ) หากความดำรินั้นพร้อมไปด้วยเจตนาที่นับได้ทันทั้งห้า คือ “กรรม” สั่งสม เป็น “วิบาก” (ผลของกรรม) นับเป็น “มโนกรรม” แล้วทีเดียว อันคือทรัพย์ คือสมบัติแท้ของผู้นั้นๆ [คำบาลีว่า “กัมม” ที่นำหน้า คำตรัสทั้ง ๕ นั้น ก็คือ “กรรม” ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]**

[รายละเอียดของ “**กัมมัตสกะ**” หรือ “**กัมมัตสโกมทิ**” และ “**กัมมทายาโท**” ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ “**กัมมโยนิ**” ก็ได้ อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง “**กัมมพันธุ**” จบไปอีก ตอนนั้นเรากำลังอธิบายถึง “**กัมมปฏิสรโณ**” ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของ “กรรม ทั้ง ๕” เราเพิ่งเริ่มอธิบาย “**กัมมปฏิสรโณ**” ใน ฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“**ทางประพตีสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน**” ก็คือ “**จรรณะ ๑๕**” ดังนั้น **ความประพตีสู่ ๑๕** (จรรณะ ๑๕) นี้ จึงเป็น เครื่องวัดในตัวบุคคล ที่ชี้บ่ง “**ความเป็นพุทธ**”

[และได้พูดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราว

ที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ“กรรม” ตั้งแต่“กัมมัฏสะกะ” อันเป็นของ
ตน “กรรม”เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมา
ถึง“กัมมปฏิสนธิ” ที่พึ่งแท้ๆของคนคือ“กรรม”]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึง
ข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยัน
ตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง“อนุสาสนี”(คำสอน)ของพระองค์ทีเดียว
ว่า “อนุสาสนีปฏิหารีย์” นั่นคือ อย่างไร?

[ได้นำ“จุลศีล”มาให้ท่านจนครบแล้ว แม่“มัชฌิมศีล”อีก ๑๐
ข้อใหญ่ๆ และ“มหาศีล”อีก ๗ ข้อละเอียดลอลอ ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้
ปฏิบัติบรรลุมรรคผล ก็เป็น“อนุสาสนีปฏิหารีย์”ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะ
ข้อ ๓๔๒ “แก้วกฐิสสูตร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ
“จรณะ ๑๕”นั่นเอง ก็เริ่มด้วยศีลสัมปทา แล้วก็อินทริย
สังวร สติสัมปชัญญะ และสันโดษ

ตามทฤษฎีของศาสนาพุทธขั้นพื้นฐาน คนต้องถึง
พร้อมด้วยความประพฤติดีอันเป็นคุณธรรมที่มีคุณสมบัติ
ตามศีล ๕ ปกติในชีวิต เป็นขั้นต่ำ ศีล ๘ ปกติในชีวิต
ขั้นต่อมา ศีล ๑๐ ปกติในชีวิต ขั้นสูงขึ้น และศีลยิ่งๆ
ขึ้น โดยมีกันเป็นส่วนมากอย่างเห็นได้ในสังคมนั้นๆ
หรือเป็นได้ทั้งกลุ่มชุมชน เป็นหมู่บ้านมีศีลกันทั้งหมู่บ้าน

กล่าวคือ ทุกคนในหมู่บ้านมีศีล ๕ เป็นอย่างต่ำ มี
ศีล ๘ ศีล ๑๐ สูงขึ้นไปตามสังฆกรรมของแต่ละคน และมี
ศีลยิ่งๆกว่านั้น ก็มีอีกในความละเอียดบริบูรณ์แห่งคุณธรรม
และหรือเป็นสังคมที่มีคุณสมบัติตามพุทธธรรม
ถูกต้องชัดเจน เช่น มีสัมมาอาชีวะ ไม่มี“การค้าขายผิด”
(มิจจาวณิชชา ๕) เราเป็นพุทธ เราไม่ค้าขายที่เป็นมิจจาชีวะ
การค้าขายที่เป็นมิจจาชีวะ ๕ ข้อนั้น ได้แก่

[ฉบับที่แล้วได้อธิบาย มิจจาชีวะข้อ ๑ “การค้าขายอาวุธ”
ข้อที่ ๒ “การค้าขายสัตว์”ไปแล้ว ถึงข้อ ๓ “การค้าขายเนื้อสัตว์”
กำลังอธิบาย ยังไม่จบ โปรดอ่านต่อได้]

แม่เนื้อสัตว์ที่เป็น“ปวัตตมังสะ”(เนื้อสัตว์ที่ตายเอง
หรือเนื้อที่เป็นเดนสัตว์กิน)ก็เถอะ ก็ไม่ควรกินเลย เดี่ยวจะ
ไป“ยินดี”เข้าไป ไปติดยึดเข้าก็เป็น“กิเลส”ติดเนื้อสัตว์
นั่นแหละ“บาป”แล้ว กินเนื้อสัตว์หรือ“ยินดี”เนื้อสัตว์อยู่

ไม่มีดีเลย มันก็ต้องกินเนื้อสัตว์ แล้วจะหา“ปวัตต
มังสะ”กินกันയാแยเลย จึงจะไม่บาป มันเป็นการระหนัก
หนาแคไหนคิดดูซิ

การมี“กิเลส”ติดยึด จนทำให้ตนต้อง“อยากได้
มาบำเรอตน”(ตนต้องได้เสพรสแล้วสุข คือ“กิเลสราคะ” ตน
ได้มาเป็นของตน คือ“กิเลสโลภ”) นี่แหละคือ“บาป” หรือ
“เวร” ตัวสำคัญ ที่เป็น“ความไม่หลุดพ้น”ตัวแท้ หรือ
เป็น“เครื่องผูกสัตว์ไว้”อยู่ในโลกีย์(สังโยคหรือสังโยชน์)

การกินเนื้อสัตว์จึงยังเป็นทางมาแห่งรูปี หรือทาง
มาแห่งกิเลสแน่นอน ไม่มีทางเลี่ยงเลย ว่าแต่ใครปรารถนา
อย่างไรเท่านั้น

ผู้ปรารถนาความเจริญที่เป็น“ความหลุดพ้นจาก
โลกีย์”ก็ต้องศึกษาให้เข้าใจ ทำสัมมาทิฐิให้ได้เกิด
แล้วปฏิบัติให้สัมมาอีกด้วย จึงจะบรรลุผลธรรมจริง

เอาละมัง สาขายาวมากแล้วในหัวข้อ“มิจจาชีวะ”
ที่เป็น“มิจจาวณิชชา ๕”ข้อ ๓ คือ “การค้าขายเนื้อสัตว์”นี้
ก็ด้วยความปรารถนาดีที่น่าจะจะได้รู้กันละเอียดๆ จึงพยายาม
มาจนยืดยาวปานนี้ พอแล้วกัน ต่อไป ข้อ ๔ ของ“มิจจ
าวณิชชา ๕” คือ “การค้าขายสิ่งมอมเมา”(มัชชวณิชชา)

โบราณจารย์อธิบายไว้ก็ว่า แด..การค้าเหล่าคำสุรา ซึ่ง
หมายถึงเครื่องทำให้เมา ก็ไม่ผิด เป็นแค่เบื้องต้นรู้ได้ชัด
ก็อย่าทำ มันบาป! บาปจริงๆนะ !!! โดยเฉพาะคนค้าธุรกิจ
อย่าทำเลย มันบาป! มันฆ่าตน หลงว่าช่วยคน บาปแท้ๆ!!!
จริงๆนั้นมันทำลาย ทำลายทั้งสุขภาพ ทำลายทั้ง
ทรัพย์สิน คนค้าก็รวยสิ! แต่มันทำลายทั้งนิสัยพฤติกรรม
ทำลายครอบครัวของคน ทั้งสังคมประเทศชาติ แต่ช่างกระไร
เมืองไทยเป็นเมืองพุทธยังเป็นทาสน้ำเมากันไม่เมงยเหตุหัว

อย่าค้าอย่าขาย อย่าทำธุรกิจทำมาหากินด้วยของ
มีนเมาเหล่านี้อย่าง ซึ่งมีกันหลากหลายอย่าง หยุคเถอะ

ตามลัจจะที่สูงขึ้นก็คือ สิ่งมอมเมาอื่นๆที่หลงรื่นริง
ทั้งบันเทิง ทั้งเครื่องประเทืองโฉมแต่งตัว ทั้งอาหารการกิน
ทั้งการละเล่นแข่งขัน ทั้งพนัน อีกสารพัดที่เสกสรรปั้นแต่ง
ขึ้นมามอมเมากัน นับไม่ถ้วน มันผลาญทำลาย และพากัน
“หลงผิดติดยึด” ซึ่งประดังประเด“กิเลส”ใส่โลกกันแท้ๆ

☞ [มีต่อฉบับหน้า]

ปัญหาวิกฤติภาวะผู้นำ
นับเป็นปัญหาใหญ่ของน้ำท่วมในครั้งนี้
เพราะคนเราจะมีปัญหาหรือไม่มีปัญหา
ก็อยู่ที่ “ใจกลัว” หรือ “ใจกล้า” เป็นสำคัญ

ข้อที่น่าประทับใจ และไม่น่าประทับใจ ในภาวะวิกฤติภัยน้ำท่วม

๑. “เอาอยู่.....”

ถ้ารัฐบาลบอกพวกเราว่า “เอาอยู่”
บอกให้รีบขนของไปในทันที

“สหรับตนนคร” แดกก่อนเพื่อน

“โรจนะ” บอก “เอาอยู่” ลูรับรอง

“ไฮเทค” หรือก็บอกเราว่า “เอาอยู่”

“บางปะอิน” จะ “เอาอยู่” ลูเชื่อคำ

“นวนคร” บอกเราว่า “เอาอยู่”

ยังเล่นลั่นดัดจริตโปรดติดตาม

ถ้ากรุงเทพฯ จมลงคงพูดใหม่

เพื่อเติมทนแล้วหนาคมวาจะ

จาก..“ชมเพชร” กวีอภิวัดมน์ของ น.ส.พ.แนวหน้า ประจำวันที่ ๒๓ ตุลาคม ๒๕๕๔

โปรดรับรู้เถอะพี่น้องว่า “ต้องหนี”

เชื่อเถอะว่าปลอดภัยดีครับพี่น้อง

ไม่เคยเตือนสักคำทุกซ้าสอง

สุดท้ายต้องจมหายในสายน้ำ

ก็อดสูท่วมทันจนระล่า

ก็ชอกช้ำจมลื่นเย้ยลื่นทราม

สุดท้ายกู่ทันไหมใครก็ยาม

“กรุงเทพฯ” ยามนี้เรา “เอาอยู่” นะ

“ทำทะเลแห้งได้” ไซ้ไหมละ

“เอาอยู่” นะเลอะเทอะ...หยุดเถอะครับ

๒. ปัญหาวิกฤติภาวะผู้นำ นับเป็นปัญหาใหญ่ของน้ำท่วมในครั้งนี เพราะคนเราจะมีปัญหาหรือไม่มีปัญหาก็อยู่ที่ “ใจกลัว” หรือ “ใจกล้า” เป็นสำคัญ พระราชดำรัสที่ให้ปล่อยพระราชฐานเป็นไปแบบธรรมชาติ ไม่ต้องมาป้องกันเป็นพิเศษสะท้อนให้เห็นถึงน้ำไม่ได้เป็นปัญหาสำหรับพระองค์แต่อย่างใด เหล่าพสกนิกรยอมได้สติที่จะไม่ตื่นกลัวจนเกินเหตุ

แต่ถ้าได้ฟังท่านนายก ฯ ของเราออกมาให้ความมั่นใจแต่ละครั้ง ก็จะได้แต่ความวิตกกังวลว่า น้ำจะท่วมหรือไม่ท่วมเพิ่มขึ้น ? ยิ่งรับประกันว่าจะไม่ให้ท่วม จะป้องกันให้ดีที่สุด ยิ่งพูดให้เชื่อมั่นก็ยิ่งเกิดความไม่เชื่อมั่น จึงไม่ใ้การมาเตือนภัยให้ประชาชนได้เตรียมตัวเตรียมใจว่ามีความจริงอะไรบ้างที่อาจจะต้องเผชิญกัน แต่กลายเป็นการมาพูดเพื่อให้ตัวเองดูดีไปวัน ๆ โดยไม่ได้ตอบโจทย์หรือคลี่คลายความวิตกกังวลของประชาชนแต่อย่างใด และสุดท้ายเมื่อน้ำล้นทะลักตีแตกได้ความโกลาหลอลหม่านก็เกิดขึ้นทุกทีไป เพราะไม่ได้เตรียมตัวเตรียมใจเอาไว้ก่อน

ปวิณ ชัชชวาลพงศ์พันธุ์ นักวิชาการสมทบจากสถาบันศึกษาอูษาคเนย์แห่งสิงคโปร์ บอกกับวอลสตรีตฯ เอาไว้ “จากข้อเท็จจริงที่รัฐบาลได้รับข้อมูลที่ว่าจะมีภาวะน้ำท่วมอย่างแน่นอนตั้งแต่เมื่อ ๒ เดือนก่อน และทำอะไร ๆ เพื่อป้องกันภัยหนีน้อยมากนั้น ถือเป็นวิกฤติภาวะผู้นำแล้ว” (จากมติชนสุดสัปดาห์)

๓. เมื่อไทยช่วยไทยกลายเป็นไทยอมไทย ทำให้มีการวิพากษ์วิจารณ์กันทั้งในประเทศและต่างประเทศจึงทำให้ “เชื่อนซันธ” จากเดลินิวส์ ได้ตั้งข้อสังเกตไว้เมื่อ ๒๗ ตุลาคม ๒๕๕๔ ว่า “ไม่รู้ว่าเป็นเพราะข่าวควา ๆ ความอื้อฉาวและความไม่โปร่งใสจากการใช้งบประมาณของคุณย์ป้องกันอุทกภัยแห่งชาติ (ศปภ.) หรือเปล่าทำให้ช่วงค่ำของวันที่ ๒๓ ตุลาคม ทางสหภาพยุโรป (อียู) ได้เผยแพร่เอกสารขอยกเลิกการประกาศมอบเงินช่วยเหลือประเทศไทย โดย

● ของบริจาคติดป้ายชื่อ บริจาคจริงหรือแอบอ้าง

ให้เหตุผลสั้น ๆ ว่า เนื่องจาก ณ ขณะนี้ได้เกิดสถานการณ์ที่ไม่ได้คาดคิดไว้ล่วงหน้า

และ “เชื่อนซันธ” ยังได้ฝากความปรารถนาดีไปถึงนายก ฯ ยิ่งลักษณ์ ชินวัตร ด้วยว่า “บริหารงานไม่เป็น พุดไม่เก่ง ชาวบ้านยังพอทนได้ แต่ปล่อยให้มีการโกงกินงบประมาณซึ่งเป็นเงินภาษีของประชาชนหรือหาเศษหาเลยจากข้าวของเครื่องใช้ที่ชาวบ้านนำมาบริจาคให้ผู้ที่ได้รับความเดือดร้อนจากภัยธรรมชาติ ผมว่าใคร ๆ ก็คงรับไม่ได้ครับ”

ยิ่งนายฉลอง เรี่ยวแรง ส.ส.นนทบุรี พรรคเพื่อไทย ได้มาระบายความรู้สึกถึงการทำงานของศปภ.ให้ผู้สื่อข่าวฟัง ก็ยิ่งตอกย้ำความจริงของเรื่องนี้เข้าไปอีกว่า “ส.ส.ไปขอของ แต่กลับบอกให้เอารถไปขนเอง มีครั้งหนึ่งเคยไปขอตอนเที่ยง แต่ได้ของมาตอนสองทุ่ม ต่างจากพวกนายฉุดพร พรหมพันธุ์ ส.ส.บัญชีรายชื่อ หรือนายยศวริศ ชูกล่อม เลขานุการ รมช.มหาดไทย ที่มีรถขนของไปส่งให้ถึงที่ จัดรถให้ถึง ๕ คัน เอาถุงยังชีพให้”

๔. ข้อที่ไม่น่าประทับใจในมุมมองของผู้สื่อข่าวต่างประเทศ จากคอลัมน์ “เทศมองไทย” ในมติชนสุดสัปดาห์ ฉบับที่ ๑๖๒๗ ได้รายงานเรื่อง “จริง” กับ “เท็จ” หรือ “สงเดช” แล้วแต่ “บุญกรรม”

ระดับน้ำที่พระนครศรีอยุธยาเพิ่งจะทรงตัว แต่ดูเหมือนระดับน้ำที่ทำเนียบรัฐบาลกับที่ศูนย์ปฏิบัติการช่วยเหลือผู้ประสบอุทกภัย (ศปภ.) อุทกภัยกำลังท่วมปากท่วมจมูกอยู่รอมร่อ

นั่นเป็นภาษาของผมครับ แต่ถ้าเป็นภาษาของเจมส์ ฮุกเวย์ ผู้สื่อข่าวประจำกรุงเทพฯ แห่ง วอลสตรีต เจอร์นัล ที่เผยแพร่ออกมาเมื่อ ๑๘ ตุลาคมนี้ นั่น เขาใช้คำว่า “มะลอกมะแลก” เพราะชும்ชอกด้วยอุทกภัยหนี่

ปัญหาใหญ่ที่สุดของนายกรัฐมนตรียิ่งลักษณ์ที่บรรดานักวิเคราะห์ทั้งหลายบอก เจมส์ ฮุกเวย์ เอาไว้ก็คือ การให้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับน้ำท่วมหนี่แบบ “haphazard way” นั่นแหละครับ

เปิดพจนานุกรมดูก็ได้คำคำนี้เขาแปลเอาไว้ว่า “สงเดช” หรือ “ตามบุญตามกรรม” ครับ

วอลสตรีต เจอร์นัล บอกว่า

“เจโทร กลุ่มบริษัทผู้ประกอบการโรงงานอุตสาหกรรมจากญี่ปุ่น ซึ่งรวมถึงบรรดานักลงทุนในระดับที่ใหญ่ที่สุดในประเทศไทยหลาย ๆ คนพูดเอาไว้ว่า พวกเขาไม่รู้เอาเลยว่า กำลังเกิดอะไรขึ้น และอะไรกันแน่ที่เป็นเรื่องที่ถูกต้องตรงตามข้อเท็จจริง ในขณะที่เดียวกัน ข้อมูลที่สื่อออกมาจากรัฐบาลก็กลับสน ในขณะที่กระแสน้ำกลืนกินเขตนิคมส่งเสริมอุตสาหกรรมเขตแล้วเขตเล่า ไปจนถึงขณะนี้ป่าเข้าไป ๖ เขตเรียบร้อยแล้ว”

ซึ่งสอดคล้องกับศูนย์ข้อมูลและข่าวสืบสวนเพื่อสิทธิพลเมือง (TCIU) ที่ได้สัมภาษณ์ “ปราโมทย์ ไม้กลัด” อดีตอธิบดีกรมชลประทาน มองการแก้ปัญหาของรัฐบาลว่า “เวลานี้แก้ปัญหาเลอะเทอะ สะเปะสะปะกันไปหมด”

ข้อที่น่าประทับใจในวิกฤติครั้งนี้

๑. นำประทับใจมวลน้ำใจก้อนใหญ่ของคนไทย ซึ่งเราจะเห็นข่าวของที่หลังไหลลงไปช่วยเหลือกองพะเนินเทินที่กตามศูนย์ใหญ่ ๆ ที่เปิดรับบริจาค นอกจากนี้ก็ยังมีผู้คนมากมายหลายพันทุกเพศทุกวัยต่างมีจิตอาสาออกไปช่วยกันคัดแยกและบรรจุสิ่งของที่บริจาคเหล่านั้น เพื่อส่งไปช่วยเหลือผู้ประสบภัย

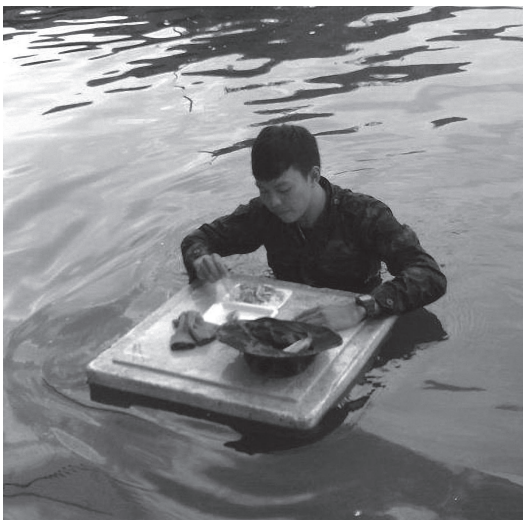
และไม่น่าเชื่อว่าในภาวะคับขันอย่างนี้จะมีคนหนุ่มสาวออกมาช่วยกันเป็นกำลังหลักได้อย่างน่าประทับใจ ทำให้พอที่จะมองเห็นอนาคตของชาติขึ้นมาบ้าง ความตื่นตัวในการออกมาช่วยเหลือซึ่งกันและกันนี้คงดูได้จากวันที่มีการย้ายผู้คนจากศูนย์ธรรมศาสตร์ รั้งสิต มาที่สนามกีฬาหัวหมาก

เมื่อมีการประกาศขออาสาสมัครมาช่วยเหลือผู้อพยพ ปรากฏว่าผู้มีจิตอาสาพากันมาเป็นพันคน ไป ๆ มา ๆ จำนวนอาสาสมัครกลับมีมากกว่าผู้อพยพเสียอีก แล้วยังแถมมากอยกันตั้งแต่เช้า นอกจากนี้อาหารการกินก็ยิ่งถูกส่งเข้ามาอีกเพียบ มีแอปเปิ้ลอีกหลายร้อยกล่อง กินกันไม่ทันจนต้องให้ทางกองทัพธรรมชนไปแบ่งให้กับศูนย์อื่น ๆ

และมวลน้ำใจของคนไทยก็ยังมีเผื่อแผ่ไปถึงหมาพอด่วนสวนแก้วประกาศช่วยขนย้ายหมา ๓๐๐ ตัว ก็ได้ผู้มีจิตอาสาไปช่วยขนย้ายให้จนเรียบร้อย และน่าจะมีที่นี้แห่งเดียวในโลกที่บริจาคเงินเพื่อช่วยชีวิตหมาที่ถูกส่งไปชายแดน เป็นมูลค่าถึง ๒๐ กว่าล้านบาท

๒. นำประทับใจกับบทบาทของ ท. ทหารอดทน ที่เข้ามาเป็นที่พึ่งให้กับประชาชนได้ดีในยามวิกฤตินี้ โดยเฉพาะท่าน ผบ.ทบ. แม้จะมีประชาชนเข้ามาช่วยยกวนอารมณ์อย่างไร ถ้าเป็นยามปกติก็คงได้เห็นท่านเล่นบตบู้กันแล้ว แต่ในภาวะคับขันท่านกับสงบนิ่ง สมกับเป็นผู้ใหญ่ของบ้านเมือง

ความโดดเด่นในบทบาทการช่วยเหลือพี่น้อง

ภารกิจ ของ ทหาร ของประชาชน

● ภาพจากคนละหมัด เดอะซีรี่ย์

ประชาชน ของ ท. ทหารอดทน จนทำให้เกิดมี คำถามตามมาว่า ในกองกำลัง ๔ เหล่าทัพ แล้ว ตำรวจหายไปไหน ?

๓. นำประทับใจกับมหามิตรในยามยาก ทั้ง จีนและญี่ปุ่นต่างรีบส่งความช่วยเหลือมาให้ก่อนใคร ๆ โดยเฉพาะมหามิตรอย่างญี่ปุ่น เขาโดนหนักกว่าไทยหลายเท่าตัว เพราะถ้าเทียบกันระหว่างแผ่นดินไหวและน้ำท่วมแล้ว น้ำท่วมย่อมสบายกว่ากันเยอะเลย โดยเฉพาะน้ำท่วมที่มีโอกาสเตรียมเนื้อเตรียมตัวได้นานนับเดือน ถ้าวางแผนรับมือกันให้ดี ๆ ก็คงไม่เกิดความเสียหายมากขนาดนี้ แต่ถ้าเป็นแผ่นดินไหว รอดตายได้ก็บุญแล้ว!

ดังนั้น แม้เราจะไม่โดนหนักเท่าญี่ปุ่น เราก็ น่าจะลุกขึ้นสู้กันต่อไปเพื่อไม่ให้แพ้คนญี่ปุ่นเช่นกัน

๔. นำประทับใจความสามัคคีของชาวบ้าน

ที่หันมาร่วมไม้ร่วมมือกันฝ่าฟันอุปสรรค ซึ่งจะเห็นได้ว่า ถ้าหมู่บ้านไหนมีความสามัคคี รวมตัวกันได้ อุปสรรคขวากหนามทั้งหลายจะกลายเป็นเรื่องเล็กน้อย มวลความทุกข์ก้อนใหญ่จะถูกเฉลี่ย น้ำหนักให้กระจายออกไป เหมือนมีแผ่นเหล็กมารองรับทำให้น้ำหนักไม่กดทับไปที่จุดใดจุดหนึ่ง

ดังนั้นความทุกข์ของชุมชนที่เข้มแข็งเหล่านี้ จึงถูกความเป็นปึกแผ่นแน่นหนาของสมาชิกเฉลี่ย น้ำหนักให้กระจาย ทำให้ทุกข์มากก็กลายเป็นทุกข์น้อย และถ้าต่างก็เป็นกำลังใจให้แก่กันและกัน อุปสรรคขวากหนามเหล่านั้นย่อมถูกแปรเปลี่ยนเป็นความเข้มแข็งของชีวิต

ซึ่งต้องหันไปขอบคุณมวลน้ำด้วยซ้ำ ที่ทำให้ชาวบ้านจากเดิมที่ต่างคนต่างอยู่กลับมาพร้อมแรงร่วมใจสมัครสมานสามัคคีกัน **๗**

บทความพิเศษ

โดย : พิมลวัชณ์ ชูโต

คนบางกลุ่มบางพวกรู้สึกตื่นเต้นยินดีเมื่อมีการเอ่ยถึงคำ “โลกาภิวัตน์” (globalization) และ “หมู่บ้านโลก” (global village) เพราะมันช่างเป็นคำที่สร้างความรู้สึกความเป็นกลุ่มพวกเดียวกัน ความสนิทชิดเชื้อ ความเอื้ออาทร และความสงบ สันติ...ทั้ง ๆ ที่ความจริงแล้วคำดังกล่าวคือบ่อที่เขาสูดไว้ล่อปลา ???

การค้าเสรี (Free Trade)

ต่อจากฉบับที่ ๒๕๕

ภาพประกอบจากอินเทอร์เน็ต

๖.๗ โลกาภิวัตน์คือประชาธิปไตย: ธนาคารโลกและองค์การการเงินระหว่างประเทศ (ไอเอ็มเอฟ) หลีกเลียงระบบกลไกสากลซึ่งเป็นประชาธิปไตย และทำตนเป็น “รัฐบาลตัวแทน” ของสหรัฐฯ ซึ่งเป็นประเทศที่ควบคุมการออกเสียงที่สำคัญ และการประชุมที่ไม่เป็นประชาธิปไตยอย่างยิ่ง องค์การ

ค้าโลกอ้างว่าปฏิบัติงานโดยใช้ “ฉันทามติ” ของประเทศสมาชิก แต่ข้อเท็จจริงก็คือจะไม่มีการออกเสียงของประเทศสมาชิกเด็ดขาด เพราะกลุ่มประเทศจี ๗ (ต่อมารวมรัสเซียเป็นจี ๘) ซึ่งมีเพียงไม่กี่ประเทศจะพ่ายแพ้ถ้าใช้วิธีดังกล่าว กระบวนการ “ฉันทามติ” คือการใช้อิทธิพลเพื่อ

การข่มเหงเอาเปรียบประเทศกำลังพัฒนาเพราะ เอกสารต่าง ๆ จะถูกเขียนโดยคนกลุ่มเล็ก ๆ ที่อยู่ ภายใต้ผลประโยชน์ของประเทศจี ๗ แล้วถูกเสนอ ในที่ประชุมในลักษณะ “เอาหรือไม่เอา” นโยบาย การค้าเสรีล่วงละเมิดกฎหมายสากลเช่นคำ ประกาศขององค์การสหประชาชาติในเรื่องสิทธิ- มนุษยชน ข้อบังคับขององค์การแรงงานสากล (ILO) ข้อบังคับขององค์การอนามัยโลก (WHO) และ สนธิสัญญาต่าง ๆ ในเรื่องสิ่งแวดล้อม รวมทั้ง ค่อย ๆ ทำลายหลักการของประชาธิปไตยและ แทนที่คำว่า “สิทธิของประชาชน” ด้วยคำว่า “คุณค่าและสิทธิของผู้บริโภคนิยม”

๖.๘ ชาวไร่ชาวนาและผู้ผลิตขนาดเล็กต้องการ ช่องทางเข้าสู่ตลาดเพื่อพวกเขาจะสามารถ แข่งขันได้ : การค้าเสรีบังคับให้ยกเลิกภาษีนำเข้า และการสนับสนุนผู้ผลิตภายในประเทศของเหล่า ประเทศกำลังพัฒนา ขณะเดียวกัน ประเทศ ร่ำรวยก็ทุ่มตลาดโดยสินค้าอุตสาหกรรม และ สินค้าที่รับการสนับสนุนทางการเงินเพื่อการส่งออก ผลคือสินค้าดังกล่าวได้ท่วมทับตลาดในราคาต่ำ และบิดเบือนซึ่งผู้ผลิตภายในประเทศกำลัง พัฒนาไม่สามารถจะแข่งขันได้ นักวางแผนใน ประเทศร่ำรวยอธิบายว่า มันเป็นการกระตุ้นให้ ผู้ผลิตในท้องถิ่นตื่นตัวที่จะแข่งขันและพัฒนา แต่ ข้อเท็จจริงคือ “ทำลาย”

๖.๙ การแปรรูปรัฐวิสาหกิจ คือ การเพิ่ม ประสิทธิภาพ : นักวิเคราะห์จอมปลอมได้ตำหนิและ ประณามรัฐวิสาหกิจว่าเป็นแหล่งของการคอร์รัป- ชันและขาดประสิทธิภาพ รวมทั้งใส่ร้ายรัฐบาลว่า “สิ้นหวัง” ทั้ง ๆ ที่การแปรรูปรัฐวิสาหกิจเป็นการ ทำลายการตรวจสอบของประชาชน และตัด “พันธะ” ที่มีต่อสาธารณชนให้ขาดสะบั้นลงอย่าง ลิ่นเชิง ในทัศนะของชาวโบลิเวีย อัฟริกาใต้และ อื่น ๆ การทดลองอันเสี่ยงต่อหายนะของการ แปรรูปรัฐวิสาหกิจเกี่ยวกับพลังงานและอื่น ๆ นั้นเป็นการปล้นสมบัติของชาติ

๖.๑๐ ประเทศจี ๗ และสถาบันที่พวกเขาตั้ง

ขึ้นกำลังพยายามช่วยประเทศกำลังพัฒนา : สถาบัน การเงินระหว่างประเทศ เช่น ธนาคารโลกและ ไอเอ็มเอฟไม่ได้ตั้งขึ้นมาเพื่อการทำกำไร แต่การ ได้เข้าควบคุมระบบเศรษฐกิจของประเทศกำลัง พัฒนาช่วยให้ประเทศ จี ๗ สามารถเข้ายึด ทรัพยากร ที่ดิน แรงงานและตลาดของประเทศ กำลังพัฒนาเช่นเดียวกับในสมัย “อาณานิคม”

๖.๑๑ วัฒนธรรมโลกจะนำมนุษย์โลกมาใกล้ซิด กันมากขึ้น : ความอาฆาตแค้นกันตั้งแต่โบราณกาล ความขัดแย้งทางชาติพันธุ์ เป็นผลที่ไม่สามารถ หลีกเลี่ยงได้ของความแปลกแยกแตกต่างกันเกินไป และบ่อยครั้งกลับเป็นต้นเหตุให้เกิดการบิดเบือน เพื่อยึดครองที่ดิน การปักปันดินแดนหลังยุค อาณานิคมและปรับโครงสร้างทางเศรษฐกิจ ทาง แก่นำเสนอโดยกลุ่มอนุรักษ์นิยมใหม่ (Neo- conservative) คือการสร้างวัฒนธรรมเชิงเดี่ยว และเทคโนโลยีราคาแพงของบริษัทข้ามชาติ ซึ่ง เป็นประโยชน์เฉพาะกลุ่มผู้นำเสนอเท่านั้น ในขณะที่ ขบวนการต่อต้านโลกาภิวัตน์เข้าใจดีว่าความ หลากหลายเป็นพื้นฐานของความมั่นคง

๖.๑๒ ผู้ต่อต้านโลกาภิวัตน์เป็นพวกเพ้อฝัน : คำพูดเช่นนี้เป็นการแสดงภาพลักษณ์ที่บิดเบือน และไม่ให้ความสำคัญต่อความทุกข์ยากของ ชนชั้นแรงงานและเยาวชนในประเทศต่าง ๆ แม้ ขบวนการต่อต้านยังไม่เข้มแข็งแต่ก็กำลังขยาย ตัวขึ้น สำหรับประเทศกำลังพัฒนา ชาวไร่ชาวนา ผู้ผลิตรายย่อย นักศึกษา ผู้บริโภค คนงาน ชาว เมือง ชาวพื้นเมืองและผู้คนที่ตกงานได้ต่อสู้กับ นโยบายการค้าเสรีมาเป็นสิบ ๆ ปีแล้ว และได้ สร้างเสริมทางเลือกใหม่ ๆ ด้วย ขบวนการ ต่อต้านโลกาภิวัตน์ได้พบว่าระบบการเมืองหลักได้ ประสานร่วมมือหรือถูกใช้ประโยชน์โดยชนชั้นนำ และขบวนการกำลังพัฒนาพลังประชาธิปไตยเพื่อ เป็นรากฐานการสร้าง “โลกอีกแบบหนึ่ง”

๖.๑๓ ไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากโลกาภิวัตน์ : โลกาภิวัตน์ถูกสร้างภาพว่าเป็นสิ่งที่ เป็นธรรมชาติ ซึ่งไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ และเป็นรูปแบบของ

ความก้าวหน้าชนิดเดียวกัน ๆ ที่โดยข้อเท็จจริงแล้ว ยังมีรูปแบบอื่นด้วย การประชุมด้านสังคมโลก (World Social Forum) เป็นเพียงหนึ่งในหลาย ๆ กรณีที่ขบวนการประชาชนได้แสดงออกพร้อมกันใน เรื่องการใช้ปัญญา เทคโนโลยี ทักษะ ความกล้าหาญและความสามารถที่จะดำเนินการในหลาย ๆ สิ่งที่ดีกว่ามาก

๗. ลักษณะการทำงานขององค์กรระดับโลก

องค์กรการค้าโลกซึ่งสหรัฐฯผลักดันให้เกิดขึ้นเป็น องค์กรที่ทำงานไม่เหมือนรัฐบาลในสังคม ประชาธิปไตยทั้งโดย:

๗.๑ ทำงานอย่างซ่อนเร้นคณะผู้พิพากษาของ องค์กรการค้าโลกเป็นผู้ที่ได้รับการแต่งตั้งและ ประชุมกันเองในห้องปิด และไม่มีการตั้งพยานผู้มี ความรู้จากภายนอก

๗.๒ ผู้พิพากษาแต่ละคนไม่ได้ถูกเลือกเพราะ มีความรู้ความสามารถเฉพาะในเรื่องที่ต้อง พิจารณาแต่จะตัดสินข้อขัดแย้งให้สอดคล้องกับบท บัญญัติขององค์กรการค้าโลกเท่านั้น

๗.๓ รัฐบาลแต่ละประเทศเท่านั้นที่มีสิทธิยื่น กรณีกฎการขัดแย้งให้ผู้พิพากษาขององค์กรการค้าโลก ตัดสิน ประชาชนทั่วไปไม่มีสิทธิ ยิ่งกว่านั้น ใน สนธิสัญญาการค้าเสรีอเมริกาเหนือระหว่างสหรัฐฯ คาเนาดาและเม็กซิโก บริษัททางธุรกิจเท่านั้นจึง จะมีสิทธิยื่นเรื่องให้คณะผู้พิพากษาดังกล่าว พิจารณาตัดสิน

๗.๔ รัฐบาลประเทศต่าง ๆ สามารถยกเลิก กฎหมายที่ขัดกับบัญญัติของดับบลิวทีโอได้ แต่ไม่ สามารถถอนกฎหมายที่ขัดแย้งได้ องค์กรการค้าโลก ยอมให้ประเทศต่าง ๆ ออกกฎหมายที่มีการบังคับ ใช้ที่อ่อนกว่าเดิมได้ แต่เข้มงวดกว่าเดิมไม่ได้

๗.๕ ไม่มีข้อบัญญัติใดกล่าวถึงสิทธิมนุษยชน

๗.๖ บทบัญญัติขององค์กรการค้าโลกจะแก้ไข เปลี่ยนแปลงใน “ห้องปิด” ขององค์กร การค้าโลกเท่านั้น ซึ่งไม่ได้เป็นไปตามกระบวนการ

ประชาธิปไตยแต่อย่างใด

๗.๗ องค์กรการค้าโลกมีความเชื่อมโยงกับ บริษัทข้ามชาติอย่างเห็นได้ชัด ดังที่พนักงานกลุ่ม หนึ่งของบริษัทมอนโตซึ่งเป็นบริษัทเกษตรพืช ตัดต่อพันธุกรรมข้ามชาติของสหรัฐฯ ได้ยอมรับ ว่าพวกเขาเป็นผู้ร่างข้อตกลงทริบส์ (Trips Agreement) และกล่าวด้วยว่า “พวกเราเป็น ทุกคนใช้ นักวิเคราะห์และแพทย์รวมกัน”

องค์กรการค้าโลกเป็นองค์กรที่สหรัฐฯ และ ประเทศอุตสาหกรรมใช้ในการผลักดัน ตระล่อม และบีบทั้งทางตรงและทางอ้อมให้ประเทศต่าง ๆ ยอมรับการค้าเสรี องค์กรนี้มีหน้าที่ออกกฎหมาย ควบคุมการปฏิบัติตาม และตัดสินข้อขัดแย้งเพื่อให้แน่ใจว่าประเทศต่าง ๆ จะยอมรับการรุกราน และการสร้างอาณานิคมทางเศรษฐกิจโดยยอมให้ บริษัทข้ามชาติมีสิทธิเหมือนคนในชาติที่มีสิทธิ จะซื้อ ขาย ลงทุน ผลิต ใช้แรงงานและทรัพยากร ย้ายและส่งออกทุนและกำไร ทั้งขยะ ฯลฯ ได้ อย่างเสรีจากการปิดกั้นและแทรกแซงของรัฐบาล เพื่อผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ สังคม ศาสนา สุขภาพ สิ่งแวดล้อมและทรัพยากรของคนในชาติ อย่างสิ้นเชิง ซึ่งนั่นก็คือการสร้างรัฐบาลโลกหรือ หมู่บ้านโลก (global village) ที่มีประเทศ ต่าง ๆ เป็นบริวาร โดยมีสหรัฐฯและประเทศ อุตสาหกรรมเป็นผู้นำและได้ผลประโยชน์ส่วนใหญ่ ในขณะที่คนที่เหลือทั้งหมดต้องตกทุกข์ได้ยาก

สำหรับธนาคารโลก (World Bank) ซึ่งสหรัฐฯ มีหุ้นใหญ่ตั้งใจจะให้เงินกู้เพื่อฟื้นฟูยุโรป แต่เมื่อ ยุโรปไม่คอยสนใจจะกู้ (เพราะรู้ทัน??) สหรัฐฯ ก็เบนเป้าไปหาประเทศซึ่งเป็นอดีตอาณานิคม และเมื่อไม่คอยได้รับความสนใจเพราะไม่ต้องการ ที่จะให้อาณาเขตของประเทศตกอยู่กำมือของธนาคาร ต่างชาติ สหรัฐฯ ก็ลงทุนให้การศึกษาศึกษาและฝึกอบรม ในเรื่องการเสนอขอกู้ รวมทั้งตั้งหน่วยงาน “ลับ” ด้านเศรษฐกิจที่ชื่อ “เพชรฆาตทางเศรษฐกิจ” (Economic Hitman) ขึ้น หน่วยงานนี้มีหน้าที่ส่ง “ผู้เชี่ยวชาญ” หรือ “เพชรฆาต” ไปเป็นที่

ปรึกษาด้านเศรษฐกิจในประเทศกำลังพัฒนาต่าง ๆ (รวมทั้งประเทศไทยในสมัยจอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์) คำแนะนำหลักในด้านเศรษฐกิจที่ให้แก่รัฐบาลของประเทศเหล่านั้นคือ การสร้างความเจริญทางวัตถุขนาดใหญ่ เช่น โรงไฟฟ้า เขื่อน ทางด่วน สนามบิน ท่าเรือ รวมทั้งอุตสาหกรรมเพื่อการส่งออก ฯลฯ โดยมีธนาคารโลกเป็นผู้ให้กู้และให้ส่งคืนเงินต้นและดอกเบี้ยในระยะยาว

จอห์น เพอร์กินส์ ซึ่งเป็นหนึ่งในผู้เชี่ยวชาญทางเศรษฐกิจของหน่วยงานลับดังกล่าวของสหรัฐฯ ในทศวรรษ ๑๙๗๐ (๒๕๑๓) ได้เขียนหนังสือในภายหลังชื่อ **“คำสารภาพของเพชรฆาตเศรษฐกิจ”** (Confession of An Economic Hitman) สรุปได้ว่าหน้าที่ของ “ผู้เชี่ยวชาญ” ที่สหรัฐฯ ส่งไปในรูปของการช่วยเหลือคือ การผลักดันและหลอกล่อให้ประเทศกำลังพัฒนากู้เงินจำนวนมากอย่างต่อเนื่องจนยากที่จะถอนตัวจากหล่มหนี้ และต้องตกอยู่ภายใต้การครอบงำและชี้้นำของสหรัฐฯ เขาเคยทำงานในอินโดนีเซีย ซาอุดี และหลายประเทศในอเมริกาใต้ เขาได้รับรู้ถึงชีวิตที่ยากจนและซากไร้ชาวนาที่ถูกหลอกลวงให้เดินทางผิด (ปฏิวัติเขียว??) ถูกขูดรีด กดขี่ ช่มเหง ปล้นชิง ทรัพยากรและเช่นฆ่าโดยคนระดับนำของประเทศและบริษัทข้ามชาติของสหรัฐฯ ซึ่งเต็มไปด้วยความละโมภ จนเขามีอาการอึดอัด ซึมเศร้า และหดหู่ เขาจึงลาออกในปี ๒๕๒๓ และตั้งบริษัทของตัวเอง ต่อมาในปี ๒๕๔๔ เขาขายบริษัทของเขาและเข้าร่วมกิจกรรมขององค์การไม่แสวงหากำไร ซึ่งทำงานเพื่อคนพื้นเมืองในป่าอเมซอนที่กำลังโดนบริษัทน้ำมันของสหรัฐฯ บุกรุกและข่มขู่คุกคามเพราะต้องการเข้าไปขุดเจาะน้ำมันในพื้นที่ดังกล่าว ในปี ๒๕๔๗ เขาตัดสินใจเขียนหนังสือเล่มนี้เพื่อเปิดเผยถึงเจตนาและการกระทำที่ชั่วร้ายต่าง ๆ ที่เขาได้รับรู้และเคยมีส่วนร่วม ดร.เดวิด ซี. คอร์ทเทน อดีตอาจารย์มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด ซึ่งเคยทำงานกับ

องค์การยูเซด (USAID) ของสหรัฐฯ ในเอเชีย และเห็นการพัฒนาที่ผิดพลาด กล่าวถึงหนังสือเล่มนี้ว่า **“จอห์นเล่าให้เราได้รับรู้ถึงเรื่องจริงที่ชวนให้น่าวัยเฒ่าและสยดสยองไปถึงกระดูก”**

อนึ่ง ธนาคารโลกมักให้กู้แก่อกิมหาโครงการโดยละเลยผลกระทบต่อการทำลายป่า การทำลายชุมชนพื้นเมืองการสูญเสียความหลากหลายทางชีวภาพและทำลายล้างระบบนิเวศในทศวรรษ ๒๕๓๓ ธนาคารโลกสนับสนุนโครงการซึ่งก่อให้เกิดการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ขึ้นสู่บรรยากาศถึง ๗,๐๐๐ ล้านตันต่อปี อีกตัวอย่างหนึ่งคือธนาคารโลก สนับสนุนอย่างน้อย ๒๐ โครงการในประเทศยากจนทั่วโลกที่ก่อให้เกิดไดออกซิน (ฝนเหลือง) ปรอทและมลพิษหลายชนิด ทั้ง ๆ ที่โครงการเหล่านั้นสามารถใช้วิธีที่ปลอดภัยและคุ้มค่าง่าในทางเศรษฐกิจได้ ยิ่งกว่านั้นธนาคารโลกยังช่วยให้บริษัทฟร็พพอร์ตของสหรัฐฯ ได้ทำเหมืองทองและทองแดงในนิวกินี ซึ่งนำไปสู่การทิ้งขยะพิษจำนวนกว่า ๑๒๐,๐๐๐ ตันลงในแม่น้ำ ทำลายป่าลุ่มน้ำเป็นเนื้อที่กว่า ๓๐ ตารางกิโลเมตรและทำลายชีวิตและความเป็นอยู่ของชนพื้นเมืองอย่างถาวรอีกด้วย ในประเทศอินเดีย ธนาคารโลกให้อินเดียกู้เพื่อสร้างเขื่อนขนาดใหญ่กว่า ๓,๐๐๐ แห่ง ตามคำแนะนำของ “เพชรฆาตเศรษฐกิจ” ทำให้เกิดการทำลายสิ่งแวดล้อมอย่างมหึมา และต้องอพยพผู้คนกว่า ๕๐ ล้านคน ผลที่เกิดขึ้นคือคนจำนวนมากไม่มีที่ทำกิน ได้รับค่าชดเชยน้อยนิดและยากจนลงกว่าเดิม ต้องถูกขับไล่ โบายตี จับกุมและขังคุก บางส่วนกลายเป็นแรงงานไร้ฝีมือในเมือง เชื้อนส่วนใหญ่ให้ผลตอบแทนไม่คุ้มค่าง่าเหมือนเขื่อนปากมูล เกิดฝนแล้งและน้ำท่วม ผู้ที่ได้ประโยชน์อย่างแท้จริงคือนักการเมือง บริษัทก่อสร้างและจำหน่ายอุปกรณ์ของสหรัฐฯ และพวก และที่แน่นอนคือธนาคารโลก???

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

เรื่องอย่างนี้
ต้องช่วยกัน,
เผยแพร่

บุญประเทศ “แม่พระคงคา” ประทับ

● เพลว สีเงิน

คอลัมน์ “คนปลายซอย”

ไทยโพสต์ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๕๔

นิทานหิมมาขอ

ถ้าปีนขึ้นยอดดาด แล้วเบิ่งรอบกรุงเทพฯ (๒๔ ต.ค.๕๔) คงได้ยินเสียงแม่ทัพน้ำลอยขึ้นมาเข้าหู...“อย่าหนีนะ ไอ้พวก “เอาอยู่” ทั้งหลาย ขณะนี้กองทัพน้ำของเราล้อมกรุงเทพฯ ๗ ไร่หมดทุกด้านแล้ว ทั้งหมด...รีบหลุบหัว-หลุบหาง วางอาวุธออกมามอบตัวซะดี ๆ ไม่เช่นนั้น เราจะท่วมตั้งแต่ ศปก.ยันท่าเนียน ๗ ยันสภาให้ราบเป็นทะเลไปเลย”!

ครับ...กรุงเทพฯ ๗ ทั้ง “ชั้นนอก-ชั้นใน” ขณะนี้เป็นทำนองนั้น สมัยโบราณ เมื่อเข้าศึกกรุงกระชิตติดกำแพงพระนคร ชาวเมืองจะแตกตื่นแบกไถ่ใส่ป่า แล้วหอบลูกจูงหลานอลหม่านหนีภัย

ถึงสมัยนี้ แตกตื่น “หนีตาย” ก็พอ ๆ กัน แต่ต่างตรงเหมือนมดวิ่งวนบนกระดิ่งตั้งเตาไฟ จะหนีออกต่างจังหวัด ก็ไม่ทราบว่าจะรอบ USS จอร์จ วอชิงตัน ของ ศปก.ไปจอดแอบไว้ตรงไหน ก็เลยปล่านพากันวิ่งเข้าซูเปอร์มาร์เก็ต

แย่งกันซื้อทุกอย่างที่ขวางหน้า ทั้งน้ำท่าของกิน ของใช้ จนเกลี้ยงทุกห้าง คงกะกันว่า จะท่วมอยู่อย่างนี้ซักปี-สองปีกระมัง แต่พอโยยของใส่รถเข็นออกจากห้าง ก็นึกได้

“ตายละกู...ซื้อแบบสติแตก คนมาทีหลังเขาก็คอดซี แล้วนี่...จะแบกลอยคอกกลับไปได้อย่างไร จะเอาไฟนไฟที่ไหนหุงหา ไม่น่าเลย...กู ตะบันซื้อไปด้ายย มากมายเกินความจำเป็น?”

ยิ่งตอนตึกคีนวานชื่น ทั้ง กทม.และ ศปก. เลิกการเอาอยู่ แล้วประกาศให้คน ๖ เขต สายไหม-มีนบุรี-หนองจอก-ดอนเมือง-จตุจักร-บางซื่อรีบไป “ยกของ” ขึ้นที่สูงด่วน!

อลหม่านกันกลางตึกทุกหมู่บ้านย่านตำบลไปเลย ที่ทราบเพราะผมก็ถูกหวย ๖ เขตกะเขาด้วย แต่ผมเป็นคนราศีธาตุน้ำ ก็เลยไม่ตื่นในการ “ยกของ” กลางตึก เพราะเตรียมต้อนรับการมาของ “กองทัพน้ำ” ด้วยปีติลวงหน้าหลายวันแล้ว

แต่ก็ไม่เป็นอันหลับ-อันนอน

ตั้งแต่ตี ๑ กว่า ๆ ผมนั่ง ๆ นอน ๆ ลูก ๆ ย่องไปชะเง้อดูหน้าบ้านว่า “ขบวนน้ำ” แยกผู้มีเกียรติที่ผมรอต้อนรับมาถึงหรือยัง จนเกือบตี ๔ เห็นท่าไม่มาแน่ ก็เลยอุ๊ก ตื่นเช้าแก่ ๆ ดูข่าวจึงทราบ ขบวนน้ำท่านมาทางถนนวิภาวดี-รังสิต กำลังแวะถามหานายก ๆ ยิ่งลักษณะอยู่แถว ๆ ศปก.ดอนเมือง

คงอีกซัก ๓-๗ วัน ถ้ากำหนดการไม่เปลี่ยนแปลง ขบวนน้ำท่านคงจะมาถึงอนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ ทางบ้านผมก็คงมีวาสนาได้รับบารมีเป็นความเย็นฉ่ำแผ่ไปถึงด้วย เพราะตอนเย็นก็เห็น “น้ำนำขบวน” ซึมฝาท่องระบายตามฟุตปาร์กขึ้นมาปุด ๆ ๆ ๆ

ก็ไม่รู้ซึนนะ...ตอนนี้ ใคร ๆ ก็คงกลัวน้ำ ไม่อยากให้น้ำท่วมบ้าน-ท่วมเมือง แต่เมื่อท่วมแล้ว และกำลังท่วมอยู่ ผมก็แปลง “ความไม่อยาก” ไปเป็นความชอบอก-ชอบใจน้ำที่มาช่วย

“เบรคหายนะให้” ประเทศชาติ!

ผมเคยคุยกับท่านแล้วว่า รอบนี้...เป็นรอบ “เสาร์เช็กบิล” หลายท่านก็บ่นด้วยราคาสูง...พูดอยู่เรื่อย ไหนล่ะ...เสาร์เช็กบิล ไม่เห็นเช็กใคร-อะไรซักที?

แล้ว “วิกฤติน้ำ ๒๕๕๔” อย่างนี้ พอจะนับเป็นเสาร์เช็กบิลได้มั๊ย?

ถ้าบอกว่า “ยังไม่ได้” ผมก็ไม่ว่าอะไร แต่...ไหนเอียงหูมาซิ.....(อดใจรอซักครู่ แล้วเล่นผมบนศีรษะจะสแตนด้อฟไม่รู้ตัว)?

ในวิกฤติน้ำนี้ มีแต่คนทุกข์ คนเสียใจ ผมก็ไม่ห้ามหรือ แต่อยากบอกว่า ในสิ่งที่เราห้ามไม่ได้ และกับข้าวของที่เสียไปแล้ว ถึงเศร้า-เสียใจไปก็ช่วยให้สิ่งร้ายกลายเป็นดีไม่ได้ ในนามคนที่บ้านเคยจมน้ำมา ๒ รอบ เมื่อปี ๒๕๑๘ และ ๒๕๒๘ และกำลังเจอรอบที่ ๓ ก็อยากจะบอกว่า

เมื่อเสียของแล้ว ก็ให้เสียไปแต่ของเถอะ ส่วนใจและความรู้สึก “เก็บเอาไว้” อย่าให้ต้องเสียไปด้วยเลย !

เปลี่ยนจากลบ เป็นบวกไว้ แล้วใจจะสบายด้วยรู้สึก...สุข!!!

ตรงไหนล่ะที่บวก?

ก็ตรงที่ผมบอกแต่ต้นใจว่า...โชคดีของประเทศไทยและคนไทย ที่นำมาช่วยเบรคไว้ให้ไม่จั้นประเทศไทย “จมหายนะ” ไปกับนโยบายประชานิยม “ทักษิณคิด-เพื่อไทยทำ”

๔ ปี ๑๕ ล้านล้านบาท เบาะ ๆ!

นั่นยังไม่สำคัญเท่ากับว่า ถ้าปล่อยให้ขบวนการประชาธิปไตยเพื่อแดงทั้งแผ่นดินดำเนินต่อไป “โดยไม่มีเบรค” ไม่ต้องครบเทอม ๔ ปีหรือแค่ ๒ ปีเท่านั้น ประเทศไทย-คนไทยจะไม่เสียหายแค่ ๕ แสนล้าน หรือ ๑ ล้านล้านเพื่อฟื้นฟูประเทศหลังน้ำท่วม

แต่อาจ “เสียประเทศ” ทั้งประเทศด้วยซ้ำ!?

เขารู้...ประเทศไทยนั้นเต็มไปด้วย “คนดีที่ไม่อยากยุ่งกับปัญหาชาติ” จึงเป็นโอกาสให้ “คนอับริยย์ย่ำยีชาติ” พยายามฉุดประเทศเข้าป่าละเมาะลงแยกข้างทาง คนดีรู้-คนดีเห็น แต่คนดีเขาบอกว่า...รู้ะไม่ใช่ ไม่อยากเปลืองตัว จึงเหลือแค่ทหารเท่านั้นที่จะเป็นมารคหอย

เขาจึงจุดพลุ “กันทาง” ตั้งแต่โกโก้ ด้วยการโพนทะนาว่า

ทหารวางแผนจะล้มรัฐบาล!

แล้วเห็นมั๊ย...รัฐบาลนี้มายังไม่ถึง ๓ เดือน ทั้งข้าราชการพลเรือน ข้าราชการทหาร ข้าราชการตำรวจ มันเอากันเห็น ๆ เอากันจะจะเอากันซึ่งๆ หน้า ไม่เกรงใจประเทศ ไม่เห็นหัวประชาชน ไม่ยำเกรงพระสยามเทวาธิราช

เปลี่ยนหัวยันทาง ไม่ใช่คนของกู...ไล่หัวออกไป แล้วเอาคนในเครือข่าย “ระบอบทักษิณ” มาใส่แทนทั้งหมด!

จากโจรไพร่ เดียวนี้เป็นอำมาตย์นาย นั่งหัวโต๊ะให้นายตำรวจ-นายทหาร-ผู้ว่าฯ ข้าราชการน้อยใหญ่ ยืนกอดกระดุม คะ..รับ..ครับ กระพุ่ม

น้ำเต้าลอยกลับถอยจม กระเบื้องน้อยกลับลอยฟู นี่...บ้านเมืองมันไปถึงขั้นนี้แล้ว เจ้าพ่อ-

เจ้าแม่-เจ้าประคุณรูน้องทั้งหลายเอ๋ยไม่เคยเห็น ก็จงเห็นชะ !

ใช้ว่าคนในระบบราชการจะไม่ชอบนะ...บาง ส่วนชอบจนตัวชี้-ตัวล้น นโยบาย “**โกงแล้วเอามาแบ่งปัน**” เหมือนขนมเงินผสมน้ำยา นี่ถ้ารัฐบาลสั่งข้าราชการว่า เครื่องแบบราชการใช้สีได้ตามใจชอบละก็ กากิคงแปรเป็น “สีแดง” กันคึก โดยเฉพาะ...ที่ปทุมวัน!

เมื่อประชาธิปไตยถูกเผด็จการคอร์รัปชั่นมลิประชาธิปไตย และใช้อำนาจบริหาร “คู่ขนาน” ประชาธิปไตยยอมสลิในรัฐสภา และประชาธิปไตยยอมสลิข้างถนน ประชาชนส่วนที่ไม่ชอบใจ ก็ได้แต่แซ่ด ๆ ๆ เมนต์ ๆ ๆ ระบบข้าราชการไม่ต้องพูดถึง ส่วนทหาร เขาไม่ได้มีหน้าที่เป็น “อำนาจแก้” ให้กับใคร ชาวบ้านทักทักยามท้อแท้ไปเอง!

ดังนั้น จะเห็นว่า ยังไม่ทันได้แถลงนโยบายต่อรัฐสภาด้วยซ้ำ รัฐบาลก็เดินเครื่อง “เรื่องทักษิณ” เต็มตัวแต่วินาทีแรก เช่น เรื่องให้ญี่ปุ่นไฟเขียวทักษิณบินเข้าประเทศ!

รัฐบาลนี้บริหารประเทศชัดเจน ตามนโยบาย Dual Track หรือตะเกียบ ๒ ขา ที่ทักษิณเคยใช้ เพียงเปลี่ยนจากเศรษฐกิจ ๒ ขา มาเป็นการประเทศ ๒ ขา

ขาหนึ่ง สร้างภาพสังคมไตรรงค์ พล.ต.อ. โกวิท วัฒนะ ประกาศจะรื้อฟื้น “ลูกเสือชาวบ้าน” แต่อีกขาหนึ่ง สร้างสังคมแดง ด้วยการเร่งขยายฐาน “หมู่บ้านแดง” จากหมู่บ้านเป็นตำบล จากตำบลเป็นอำเภอ และจากอำเภอเป็น “จังหวัดแดง”

ครบ ๗๗ จังหวัดเมื่อไหร่ ไม่ต้องประกาศหรอกว่าประเทศไทยเปลี่ยนระบบ-ระบอบแล้ว เพราะนั่นเท่ากับ “แดงทั้งแผ่นดิน” โดยตัวมันเอง!?

บ้านหลังแรก รถคันแรก นายังจมน้ำอยู่แท้ ๆ ประกาศรับจำนำข้าวเปลือกเกวียนแรก เกวียนละ ๑๕,๐๐๐-๒๐,๐๐๐ บาท อ้อยกำลังเข้าปากข้าง

ขณะที่บัตรรัฐสวัสดิการกำลังจะออก เงินนับแสนล้านจะไหลเป็นกองทุนหมู่บ้าน กอง

ทุนเพื่อไทยเพื่อสตรีไทย (เงินหลวงแต่พระยี่ห้อพรรค-เอากะมันซี) และนโยบายถมทะเลจัดสรรแผ่นดินประเทศขาย ทำแลนด์บริดจ์ ทำรถไฟฟ้า ๑๐ สายจะเริ่มขยับ

เงินสำรองระหว่างประเทศกำลังถูกทิ้งไปตั้งเป็น “กองทุนมั่งคั่ง” พลังงานในทะเลกำลังถูกละเล่นแร่แปรธาตุ พื้นที่ ๔.๖ ตร.กม. กำลังเป็นหมูในอวยให้ฮุน เซน รัฐธรรมนูญกำลังถูกระบบรัฐสภาเขียนใหม่ ตำรวจใกล้สำเร็จเป็นรัฐตำรวจ เหลือทหาร...กฎหมายกล้าโหมกำลังจะแก้ได้ง่าย ๆ เหมือนกระตุกชายผ้าถุงในช่อง!

ทุกอย่างกำลังสิ้นไหล เหมือนฟ้า-ดินเป็นใจให้ชายเหลี่ยม ใครก็ไม่สามารถหยุดการสิ้นไหลได้แล้ว ทุกอย่าง-ที่นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงประเทศไทย มันง่ายผิดความคาดหมาย กระทั่งหาที่ธรรมชาติกำหนด มีเสียงแกร๊กต้องหูตึง เहांไว้ก่อนตามสัญชาตญาณหมา

ครานี้ เจียบนี้...ไม่มีหมาहां!

มีแต่เสียง “หอน” รับ!?

แล้ว...อย่างมีคาดฝัน “น้ำก้อนใหญ่” ก็ไหลมาตม..ตม..ตม ยิ่งลักษณะกับคณะเพื่อไทยก็ขยับเอาอยู่..เอาอยู่ กว่าจจะรู้ตัวว่า เอาอยู่กันเพลินไป น้ำก้อนใหญ่ก็มาชนิด...เอาไม่อยู่ชะแล้ว!!!

อย่างนี้ พวกเราคนไทย จะเสียใจที่น้ำท่วมไปทำไม?

ปิดทองน้ำได้ ผมปิดไปแล้วด้วยซ้ำ น้ำช่วยเบรกการสิ้นไหลประชานิยม “ทักษิณคิด-เพื่อไทยทำ” ชนิดไม่เดียวหมดโต๊ะไว้ได้ชนิดไม่คิด-ไม่ฝัน

จะเสียค่าพลิกฟื้นคืนชีวิตให้ชาวบ้านซัก ๔-๕ แสนล้าน ถ้าตถึงมือชาวบ้านจริง ๆ เอาไปเลยฟ้า-ดิน ส่งให้น้ำมาปรับหน้าดิน ใส่ปุ๋ยให้ทุกผืนไร่นาครบแล้ว ประเทศไทย-คนไทย จะได้ยั่งยืน-คืนตัวกันงามสง่าใต้ฟ้าใต้ธงไตรรงค์กันจริง ๆ ด้วย “เกษตรกรรมนำชาติ” เสียที

ขอบคุณพระสยาม ๆ ที่ช่วย “เบรกหายนะ” ให้ชาติ ด้วยน้ำท่วม.

☞

● นายนอก ทำเนียบ

รัฐบาลยุคยิ่งลักษณ์เป็นรัฐบาลยุคติดกระดุมผิดเม็ด
จะไม่ว่าผิดง่าย ๆ
จนกว่าจะติดกระดุมเม็ดสุดท้าย จึงค่อยรู้
แบบการกั้นน้ำท่วมในกทม.ไม่ได้
จึงค่อยรู้ว่าติดกระดุมผิดเม็ด !

รัฐบาล ๒ ยุค !

ผมรู้สึกว่ รัฐบาลยุคนายกฯ อภิสิทธิ์ เป็น รัฐบาลแบบมีเข็มขัดสั้น เพราะมักจะคาดไม่ถึง เช่น

- คาดไม่ถึงว่าพวกเสื้อแดงจะบุกไปล้มการประชุมอาเซียนที่พัทยาได้
- คาดไม่ถึงว่า พวกเสื้อแดงจะมีกองกำลังไม่ทราบฝ่ายผ่านนายทหารตายหลายนาย รวมทั้งนายทหารชั้นผู้ใหญ่ที่มีความจงรักภักดีต่อสถาบันกษัตริย์อย่างยิ่ง ก็ถูกลอบยิงเสียชีวิต ขณะปฏิบัติหน้าที่ดูแลทหารสลายการชุมนุมพวกเสื้อแดง
- คาดไม่ถึงว่า เขมรบุกรุกผืนแผ่นดินไทย และยิ่งเข้าฝั่งไทยโดยไม่สนใจข้อตกลง MOU ๔๓ ที่รัฐยึดว่าเขมรจะทำตามข้อตกลง ไม่บุกรุก ไม่ยิงไม่จับคนไทยในแผ่นดินไทย

...เป็นต้น...

ส่วนรัฐบาลยุคยิ่งลักษณ์ในปัจจุบัน ผมรู้สึกว่ เป็นรัฐบาลยุคติดกระดุมผิดเม็ด เช่น

- การลดราคาน้ำมันเบนซินมากกว่าน้ำมันดีเซลและแก๊สโซฮอล์
- สนับสนุนให้คนซื้อรถส่วนตัวมากกว่าการขึ้นรถส่วนบุคคล เช่น รถโดยสาร รถไฟ เป็นต้น
- เพิ่มค่าแรงมากกว่าเพิ่มความรู้อภัยประชาชนให้เข้าใจถึงความพอเพียง
- รับจำนำข้าวเปลือกในขณะที่ชาวนาจำนวนมากถูกน้ำท่วมข้าวเสียหาย โดยไม่สนับสนุนปลูกเพื่อกินเป็นหลัก มีเซปลูกเพื่อขายเป็นหลัก
- ปกป้องเขตอุตสาหกรรมไม่ให้น้ำท่วมยิ่งกว่าเขตเกษตรกรรม (คือนายทุนเสี่ยงดั่งกว่า

นายทุ้งนาบ้านทุ้ง)

- ส่งเสริมเศรษฐกิจการลงทุนจากต่างประเทศในแผ่นดินไทย มากกว่าส่งเสริมคุณธรรมให้เกิดมาก ๆ ในแผ่นดินไทย
- ...เป็นต้น...

การติดกระดุมผิดเม็ดแบบอเมริกา ยุโรป จนเป็นหนี้ล้นพันตัว เป็นอันดับ ๑ และ ๒ ของโลกตามลำดับ จะไม่ว่าผิดง่าย ๆ จนกว่าจะติดกระดุมเม็ดสุดท้ายจึงค่อยรู้ แบบการกั้นน้ำท่วมในกทม.ไม่ได้ จึงค่อยรู้ว่าติดกระดุมผิดเม็ด!

ก็ยังไม่สายเกินไปสำหรับการเริ่มต้น

การเริ่มต้นที่สำคัญที่สุดของรัฐบาลชุดนี้ คือ เริ่มเสียสละจริง ๆ แบบตัวเองและพวกพ้องไร้ผลประโยชน์

ผมฝันกันไปหรือเปล่าที่จะให้แม่ปูเดินตรง ๆ หรือสอนให้ลูกปูเดินตรงทางกว่าแม่ปู ? **☹**

“ในโลกนี้มีทรัพยากรเพียงพอต่อคนทุกคน
ใช้ได้เท่าที่จำเป็น แต่ไม่เพียงพอ
สำหรับคนโลก แม้เพียงคนเดียว”

รู้ซบขวัญตนและผู้อื่น

ดูเหมือนว่า ณ วินาทีนี้ สิ่งที่เรามักจะถามถึง คือ หรือใช้ทักทายผู้คนรอบข้างแทนคำว่า “สวัสดี สบายดีไหม” ตามธรรมเนียมของชาวไทย ได้ เปลี่ยนเป็นคำว่า “ที่บ้านน้ำท่วมไหม?” ไปซะแล้ว เพราะไม่ว่าจะอยู่แห่งหนตำบลใด ก็ได้รับความเดือดร้อนจากเหตุการณ์อุทกภัยน้ำท่วมไปตาม ๆ กัน ความรุนแรงของสายน้ำที่กวาดเอาทุกสรรพสิ่งที่ขวางกั้น นำพาความเสียหายมากมายเสียหายจน มีนักวิชาการ และผู้รู้ให้คำนิยามว่าเป็น “**สินามิ น้ำจืด**” เลยทีเดียว

ธรรมชาติในยามปกตินั้นสวยงาม และเอื้อ ประโยชน์ให้แก่มนุษย์อย่างมากมาย ไม่ว่าจะ เป็นต้นไม้ สายน้ำ ภูเขา ฯลฯ แต่ในยามโหดร้าย ธรรมชาติก็แสนน่ากลัว สามารถคร่าชีวิตสรรพสัตว์ พร้อมทั้งพังทลายทรัพย์สิน โบราณสถานที่มนุษย์ สร้างมันขึ้นมาด้วยเวลานานวัน แต่เพียงพริบตา เดียวก็แทบจะไม่เหลือซากเดิมให้ชื่นชมอีกต่อไป ภัยธรรมชาติเมื่อผสมปนเปกับการบริหารจัดการที่ ผิดพลาด และปราศจากองค์ความรู้ที่ยิ่งซ้ำเติม ชะตากรรมของมนุษย์อีกทวีคูณ.....

เมื่อวันที่ ๒๔ กันยายน ๕๔ สื่อต่าง ๆ ไม่ว่าจะ เป็นโทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ ฯลฯ ต่างก็พร้อมใจกัน รายงานข่าวน้ำท่วม จ.เชียงใหม่ และจังหวัดอื่น ๆ ที่พายุได้พัดผ่าน มีท่าฝนตกกระหน่ำอย่างหนัก ตลอด จนระดับน้ำเพิ่มขึ้นสูง และเริ่มทยอย ติวงกว้างออกไปเรื่อย ๆ

ฉันก็เป็นคนหนึ่งติดตามข่าวคราวโดยตลอด ได้เห็นภาพข่าวรายงานความเสียหาย บ้านเรือน

ของชาวบ้านต่างก็จมมิดเหลือแต่หลังคาบ้าง ถูก พายุพัดพังทลายไปบ้าง ประชาชนต่างเดือดร้อน เพราะชีวิตถูกตัดขาดจากโลกภายนอก อาหารการกิน เครื่องอุปโภค-บริโภคเริ่มจะขาดแคลน แต่บอก ตรง ๆ ว่า ให้ฉันนึกภาพตัวเองต้องเจอกับสภาพ แบบนี้บ้าง ฉันก็นึกภาพไม่ออกเลยจริง ๆ เพราะ ตั้งแต่ลืมตาดูโลกจนถึงตอนนี้ ก็ไม่เคยพบเจอ เหตุการณ์เช่นนี้มาก่อน แต่พอไม่กี่วันให้หลัง ชุมชน ที่ฉันพักอาศัยอยู่ก็เริ่มจะได้รับผลกระทบจาก น้ำท่วมครั้งนี้ไม่ต่างกัน

ชุมชนลานนาอโศก จ.เชียงใหม่ เป็นพื้นที่ที่ รายล้อมด้วยสระบัว และมีบ้านจัดสรรล้อมรอบอีก ชั้นหนึ่ง เมื่อถึงหน้าฝน น้ำจากสระบัวก็จะเอ่อล้น มาท่วมพื้นที่ลานนาอโศกแทบทุกปี บางปีก็ท่วมถึง สองครั้งสองคราด้วยกัน แต่ปีนี้น้ำมาเร็วกว่าปกติ จากพายุหลายลูกที่พัดมากระหน่ำทางภาคเหนือ ตอนบนของประเทศไทย หลายระลอกด้วยกัน เป็นประสบการณ์น้ำท่วมปีแรกที่ฉันได้ร่วมตกเป็นผู้ ประสบภัยไปกับอีกหลายชีวิตที่อยู่ด้วยกันที่นี่

ฉันได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริงของชาว ชุมชนลานนา ๆ ที่ต้องพร้อมเผชิญกับเหตุการณ์ น้ำท่วมแบบนี้ทุกปี ทำให้การบริหารจัดการสิ่งของ สถานที่ เป็นไปอย่างรวดเร็วแข่งกับสายวาไร ที่ไม่เคยจะคอยใครเช่นกัน เราช่วยกันขนย้ายข้าว ของที่เสี่ยงต่อการถูกน้ำท่วมขึ้นที่สูง เตรียม น้ำกินน้ำใช้ให้พอเพียงที่จะใช้ชีวิตท่ามกลาง สภาวะแบบนี้ให้ได้ การสัญจรไป-มาที่ต่าง ๆ ใน ชุมชนก็ต้องใช้เรือเป็นพาหนะหลัก ซึ่งก็มีอยู่เพียง

ไม่กี่ลำ ต้องแบ่งปันกันใช้ ฉันทว่ามันทำให้เราได้ฝึกใจเย็น และรู้จักอดทน รอคอยได้ดีทีเดียว

จากเหตุการณ์นี้แหละที่ทำให้ฉันได้ตระหนักรู้ว่า มนุษย์เป็นสัตว์ประเสริฐที่ชาญฉลาด มีปัญญา และสามารถเอาตัวรอดได้ในสถานการณ์เลวร้ายต่าง ๆ เราได้ปรับตัว เรียนรู้จากเหตุการณ์วิกฤติให้เปลี่ยนเป็นโอกาสที่จะได้เพิ่มพูนปัญญา ความรู้ให้แก่ตน ธรรมชาติมาสอนให้เรารู้จักที่จะอยู่กับมันอย่างเป็นมิตรและเข้าใจ มีใช้พยายามที่จะอยู่เหนือธรรมชาติ

ผ่านจากเหตุการณ์น้ำท่วมที่ จ.เชียงใหม่มาแล้ว ฉันได้เดินทางลงมาส่งน้อง ๆ ที่เป็นลูกไก่กลับบ้าน เนื่องในวันปิดเทอมที่กรุงเทพมหานคร และวางแผนไว้ว่า จะเดินทางต่อไปงานฉลองน้ำที่ราชธานีโอศก แต่แล้วความมหัศจรรย์อันฉัจฉมาก็มาเยือน เพราะหลวงปู่ประกาศงดจัดงานฉลองน้ำที่บ้านราช ฯ เปลี่ยนมาเป็นงานกองทัพธรรมช่วยชีวิตผู้ประสบภัยน้ำท่วมแทน

“กองทัพธรรมช่วยชีวิตผู้ประสบภัยน้ำท่วม ’๕๔” เป็นอีกหนึ่งภารกิจที่ชาวโอศกจะได้เสียสละตัวเองเพื่อผู้อื่นอีกครั้ง จากเหตุการณ์น้ำท่วมในปีนี้ทำให้หลายภาคส่วนได้เห็นภาพของปัญหาได้อย่างชัดเจนว่า เป็นวิกฤติที่สืบเนื่องมาจากฝีมือมนุษย์ เป็นจริงดังที่มหาบุรุษมหาตมะ คานธี เคยกล่าวไว้เลยทีเดียวว่า **“ในโลกนี้มีทรัพยากรเพียงพอต่อคนทุกคนใช้ได้เท่าที่จำเป็น แต่**

ไม่เพียงพอสำหรับคนโลก แม้เพียงคนเดียว”

ระบบทุนนิยมเป็นระบบที่เลวร้าย และทำลายทรัพยากรธรรมชาติมากที่สุด มนุษย์สร้างแต่วัตถุสร้างเทคโนโลยีสมัยใหม่มาทำร้ายโลกอย่างมากมาย เรามีแต่ทำลายธรรมชาติทุกวัน ๆ แต่ไม่เคยจะทำอะไรตอบแทนคืนให้แก่ธรรมชาติที่คอยหล่อเลี้ยงชีวิตเรามาแสนแสนนานเลย

อีกนัยหนึ่งก็ทำให้ชาวธรรมได้เห็นภาพชัดเจนยิ่งขึ้นว่า **“ระบบบุญนิยม”** และ **“สาธารณโภคี”** ที่หลวงปู่พาชาวโอศกทำมานานนับสิบ ๆ ปีนั้น คือหนทางรอดของมนุษยชาติจริง ๆ... ทางเดียวเท่านั้น

ฉันบอกตัวเองเสมอ ๆ ว่า เป็นคนโชคดีที่สุดคนหนึ่งที่ได้มาเป็น **“ลูกโอศก”** คำคำนี้เสมือนรอยสักที่สลักลึกอยู่ในจิตวิญญาณให้เรารู้ตัวอยู่เสมอว่า **“เราคือลูกหลานพระโพธิสัตว์”** จงเสียสละกิเลสของตนเพื่อประโยชน์สุขของผู้อื่น เรียนรู้ที่จะพึ่งตนจนเป็นที่พึ่งของผู้อื่นได้

แต่ด้วยการก้าวข้ามกิเลสในแต่ละขั้น ๆ ช่างแสนยากเย็นเหลือใจเหลือเกิน การที่จะถึบตัวเองให้เสียสละเพื่อผู้อื่นเป็นงานหลักที่ชาวโอศกเราต้องทำอยู่แทบทุกขณะแม้บางครั้งไม่พร้อม ไม่อยากทำเลย แต่เพราะชีวิตต้องถูกความดีบังคับจนได้ดีนี่แหละที่ทำให้เราได้เติบโต และก้าวข้ามผ่านกิเลสปีนไต่เพื่อยกระดับจิตวิญญาณของตนเองให้สูงขึ้นไปเรื่อย ๆ

หากเข้าถึงแก่นความรู้เกี่ยวกับเกษตรทฤษฎีใหม่จนเข้าใจ
แล้วทำให้เกิดผลที่ดี ซึ่งสามารถนำไปสู่ “สิ่งที่มีประสิทธิผล
มีประโยชน์ และทำให้มีความสุข” ดังนี้จึงจักเรียกได้ว่า
เป็นการเข้าถึง “ปัญญา” หรือ “ความรู้”
ตามแนวทางปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงที่ “เที่ยงตรงในเหตุในผล”

● แพผักบ้านราช

การเรียนรู้ร่วมกัน แบบมีเข็มมุ่งสู่วิถี เศรษฐกิจพอเพียง

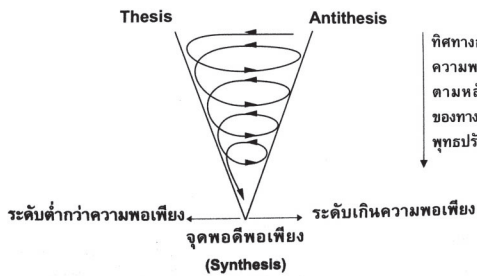
SEAL- Sufficiency Economy Active Learning

ในกรณีเช่นนี้ทิศทางที่ต้อง “ประมาทให้พอดี”
ตาม “ทางสายกลาง” ไม่ใช่แนว “ก. → ข.”
แต่คือแนว “ก. → จ.” เพราะในขณะที่กระแส
ตามแนว “ค.” คือ สถานะพื้นฐานที่ดำรงอยู่เป็น
ตัวตน (Thesis) แนว “ก. → จ.” จะเป็นสภาวะ
ย้อนแย้งสถานะเดิม (Anti-thesis) ซึ่งสุดท้ายจะ
ส่งบางสังเคราะห์ (Synthesis) อย่างพอดี
พอเพียง ให้คนผู้นั้นสามารถก้าวจากจุด ก. ไปถึง
จุดข.ได้ตามเป้าหมายที่มุ่งหวัง

ภายใต้ธรรมชาติที่ผู้คนติดความสบาย และ
มักจะอยากทำอะไรตามใจตนเองโดยไม่ให้ลำบาก

มากเกินไป (เหมือนกระแสน้ำที่มีธรรมชาติไหลจาก
ที่สูงลงสู่ที่ต่ำตามแนว “ค.” หรือเป็น “Thesis”)
การกระทำที่เป็นการ “ขัดใจ” หรือ “ฝืนใจ” ตน
เองบ้าง อันอาจจะดูเหมือนเป็นการกระทำที่ “ดี
เกินไป” หรือเป็น “Antithesis” (โดยเราอาจ
รู้สึกว่ามันไม่ใช่เป็นสิ่งที่พอดีพอเหมาะตามสามัญ
สำนึกที่เข้าใจ) เหมือนการว่ายน้ำไปตามแนว
“ก. → จ.” ซึ่งถ้าดูผิวเผิน ๆ ก็เหมือนเป็นการว่ายน้ำเลย
เป้าหมายความพอดีพอเพียงโต่งออกไปในทางผิด
ปกติ แต่นี่กลับเป็น “ทางสายกลาง” ซึ่งสุดท้าย
จะสามารถ “สังเคราะห์” (Synthesis) ให้เลื่อนไหล

ไปสู่เป้าหมายตามแนว “ก. → ข.” ได้อย่างพอดีพอดี

จากแผนภาพแสดงทิศทางการพัฒนาสู่จุดพอดีพอเพียงตามหลักทฤษฎีของทางสายกลางในพุทธปรัชญา ดังตัวอย่างของคนที่ไม่เคยออกกำลังกายเลยตั้งที่กล่าวมาแล้ว ในตอนแรกก็อาจรู้สึกว่า การที่ตนออกแรงทำงานและทำกิจวัตรประจำวันต่าง ๆ น่าจะถือเป็นการออกกำลังกายที่พอเหมาะพอเพียงตามทางสายกลางสำหรับตนแล้ว (Thesis)

ครั้นให้วิ่งออกกำลังกาย ๕ นาทีในวันแรก ก็ จะรู้สึกเป็นเรื่องยาก เพราะเป็นการกระทำที่ฝืนความเคยชิน (Antithesis) จนเหมือนเป็นการออกแรงที่ “เกินความพอดีเพียง” ซึ่งทำให้ร่างกายต้องเหน็ดเหนื่อยผิดจากภาวะความปกติ

แต่พอฝึกวิ่งไปวันละ ๕ นาทีทุกวัน เมื่อร่างกายปรับตัวได้ การวิ่งแค่วันละ ๕ นาทีได้อย่างปกติโดยไม่รู้สึกละอายอะไรมาก ก็จะกลายเป็นภาวะของการออกกำลังกายที่น้อยเกินไป และแกว่งตัวกลับไปหาชั่วที่ต่ำกว่าระดับความพอดีเพียง (Thesis) หากจะพัฒนาร่างกายสู่ความแข็งแรงอย่างพอเพียงก็ต้องปรับตัวไปสู่การวิ่งเป็นวันละ ๑๐ นาที ซึ่งร่างกายต้องฝืนจนดูเหมือนเป็นการออกแรงที่เกินความพอดีพอเพียงจากภาวะปกติอีก (Antithesis)

เมื่อร่างกายปรับตัวได้แล้ว การวิ่งวันละ ๑๐ นาที ก็จะเลื่อนไหลกลับไปสู่ทิศทางที่ยังไม่พอเพียง

หากจะให้ร่างกายแข็งแรงอย่างพอเพียง ต้องเลื่อนระดับไปสู่การวิ่งวันละ ๑๕ นาที ครั้นเมื่อปรับตัวได้ การวิ่งแค่วันละ ๑๕ นาที ก็จะกลายเป็นระดับของการออกกำลังกายที่ต่ำกว่าความพอดีเพียงอีก ต้องพัฒนาสู่การวิ่งวันละ ๒๐ นาที ๒๕ นาที จนถึง ๓๐ นาที อันเป็นระดับมาตรฐานสำหรับการออกกำลังกายแบบแอโรบิกที่จะช่วยให้ร่างกายแข็งแรง (โดยต้องออกกำลังกายต่อเนื่องไม่ต่ำกว่าครั้งละ ๒๐-๓๐ นาที สัปดาห์ละอย่างน้อย ๓ วัน)

พอร่างกายพัฒนาสู่จุดสมดุลของความแข็งแรงอย่างพอดีพอเพียง (Synthesis) แล้วหากสัปดาห์ไหนไม่ได้วิ่งออกกำลังกาย ที่นี้จะกลับรู้สึกว่ากลายเป็นความผิดปกติ ที่ทำให้ร่างกายไม่สดชื่นกระปรี้กระเปร่า (แทนที่จะรู้สึกว่าการวิ่งออกกำลังกายเป็นเรื่องยากที่ต้องฝืนตัวเองอย่างมากเหมือนเมื่อตอนแรก ๆ) ทั้งนี้ การพัฒนาสู่ความพอดีพอเพียงตามหลักทฤษฎีของทางสายกลางในเรื่องอื่น ๆ ก็มีตรรกะของลำดับขั้นในการพัฒนาที่เป็นพลวัตเช่นเดียวกับเรื่องการออกกำลังกายดังที่กล่าวมานี้

จ. ประจักษ์ถึงสิ่งที่เปลี่ยนแปลงได้กับยังเปลี่ยนแปลงไม่ได้ ภายใต้เงื่อนไขข้อจำกัดของ “เหตุและผล” ต่าง ๆ ที่ขึ้นอยู่กับกรอบอ้างอิงของ “อวกาศและเวลา” ที่เลื่อนไหลเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาไปตามกระแสแห่งความเป็น “อนิจจัง” อันไม่เที่ยงแท้คงที่ การกระทำ “เหตุ” ที่เคยได้ “ผล” ภายใต้กรอบอ้างอิงของอวกาศและเวลาหนึ่ง ๆ อาจกลายเป็นสิ่งที่ไม่ได้ผลภายใต้กรอบอ้างอิงของอวกาศและเวลาที่เปลี่ยนไปก็ได้ (จึงเรียกว่าเป็นความจริงในโลกของสมมติลัทธิจะ)

ถ้าไปยึดการกระทำ “เหตุ” อย่างหนึ่งว่าเป็น “สิ่งที่ดี” เพราะเคยก่อให้เกิด “ผลที่ดี” มาในอดีตแล้วเราพยายามจะ “บีบเค้น” ให้มีการกระทำ “เหตุ” เช่นนั้น ๆ อีกในปัจจุบัน โดยไม่คำนึงถึงเงื่อนไขของ

ความเป็นไปได้ที่ขึ้นกับกรอบอ้างอิงของอวกาศและเวลาในขณะดังกล่าว การกระทำที่ดูเหมือนเป็นเรื่อง “ดี” และทำด้วย “เจตนาที่ดี” นั้น ๆ สุดท้ายก็อาจกลับกลายเป็นการนำไปสู่ผลเสียร้ายแรง ที่ก่อให้เกิดปัญหาต่าง ๆ มากมายตามมาก็ได้

ถ้าหากขาดปัญญาโดยไม่เข้าใจคุณลักษณะของ “โลกแห่งความใฝ่ฝันในอุดมคติ” (อันเป็นเป้าหมายที่พึงปรารถนา) ชีวิตก็จะเดินไปอย่างไร้จุดหมายทิศทาง เหมือนเรือที่แล่นไปในท้องทะเลลึก โดยปราศจากหางเสือที่ช่วยกำหนดเป้าหมายและทิศทาง แต่ถ้าไม่มีปัญญาเข้าใจคุณลักษณะของ “โลกแห่งความเป็นจริงและความเป็นไปได้” ชีวิตก็อาจเดินทางไปสู่ความหายนะ เหมือนเรือที่แล่นไปในท้องมหาสมุทรกว้างโดยไม่ตระหนักถึงข้อเท็จจริงว่ากำลังแล่นฝ่าเข้าไปในใจกลางพายุ

ฉะนั้นหลักสำคัญประการสุดท้ายของการประพฤติปฏิบัติตาม “ทางสายกลาง” สุวาทิแห่งความพอดีพอเพียง จึงได้แก่ การอาศัย “ความรู้ รอบคอบ และระมัดระวังอย่างยิ่ง” เพื่อแยกแยะความแตกต่างระหว่าง “โลกแห่งความใฝ่ฝันในอุดมคติ กับโลกแห่งความเป็นจริงและความเป็นไปได้” จนเกิด “พลังความมุ่งมั่น” ที่จะเปลี่ยนแปลงแก้ไขในสิ่งที่สามารถเปลี่ยนแปลงแก้ไขได้ “วางใจ” และยอมรับความจริงในสิ่งที่ยังเปลี่ยนแปลงแก้ไขอะไรไม่ได้ในขณะนี้ บนพื้นฐานของ “ปัญญา” ที่สามารถจะแยกแยะความแตกต่าง ระหว่าง “สิ่งที่สามารถเปลี่ยนแปลงแก้ไขได้ กับสิ่งที่ยังไม่ถึงเวลาจะไปเปลี่ยนแปลงแก้ไขอะไร เพื่อให้เกิดผลในทางที่จะก่อให้เกิดประสิทธิผล เกิดประโยชน์ และทำให้มีความสุข” สูงสุด

๒.๓ เข้าถึงความพอเพียงจนตกผลึกเป็นระบบภูมิคุ้มกัน

เราอาจจำแนกระดับของ “ปัญญา” หรือ

“ความรู้” ได้เป็น ๔ ระดับตามขั้นตอนการเรียนรู้ สุวาทิเศรษฐกิจพอเพียง คือ

- ปัญญาระดับที่เข้าถึงความรู้ในความรู้
  - ปัญญาระดับที่เข้าถึงความรู้ในความจริง
  - ปัญญาระดับที่เข้าถึงความจริงในความ
  - ปัญญาระดับที่เข้าถึงความจริงในความจริง
- ความรู้ที่เกิดจากการฟัง, อ่าน, สังเกต, คาดเดา (ปัญญาที่เข้าถึง “ความรู้ในความรู้”)

ความรู้ที่เกิดจากการสามารถคิดได้อย่างเที่ยงตรงในเหตุในผล

(ปัญญาที่เข้าถึง “ความรู้ในความจริง”)

ความรู้ที่เกิดจากการทดลองปฏิบัติให้ถึงจุดพอประมาณ

(ปัญญาที่เข้าถึง “ความจริงในความรู้”)

ความรู้ที่เกิดจากการตกผลึกเป็นระบบภูมิคุ้มกันของชีวิต

(ปัญญาที่เข้าถึง “ความจริงในความจริง”)

๑) ปัญญาที่เข้าถึงความรู้ในความรู้ ปัญญาในระดับแรกนี้มาจากการ “ลอกเลียน” (Identification) แบบจำลองของความรู้ที่ได้จากการฟัง อ่าน สังเกต หรือคาดเดา ซึ่งเป็น “ความรู้ภายนอก” ที่ใส่เข้าไปในหน่วยความจำของสมอง

๒) ปัญญาที่เข้าถึงความรู้ในความจริง ปัญญาในระดับนี้เกิดจากการได้ไตร่ตรองวิเคราะห์ “ความรู้ภายนอก” หรือ “สิ่งที่ถูกรู้” จนสามารถเข้าใจและเข้าถึงความรู้ส่วนที่เป็นความจริง ได้อย่างถูกต้องเที่ยงตรงในเหตุในผล ในทิศทางที่จะนำไปสู่ “ผลที่ดี” อันคือ “สิ่งที่มีประสิทธิผล มีประโยชน์ และทำให้มีความสุข”

๓) ปัญญาที่เข้าถึงความจริงในความรู้

ปัญญาในระดับนี้เกิดจากการได้ลงมือทดลองปฏิบัติเพื่อพิสูจน์สมมติฐานของความคิดหรือความรู้ที่เที่ยงตรงในเหตุในผลนั้น ๆ จนสามารถ “ประมาณ” การกระทำ “เหตุ” ได้อย่างพอดีพอเพียง อันนำไปสู่การเข้าถึง “ผลที่ดี” ตลอดจนสามารถสัมผัสได้ถึง “ความจริง” ของผลที่ดีดังกล่าวได้ตามเป้าหมาย

๔) ปัญญาที่เข้าถึงความจริงในความจริง ปัญญาในระดับนี้เกิดจากการเข้าใจและเข้าถึง “ผลที่ดี” เพราะได้กระทำ “เหตุ” อย่างเที่ยงตรงพอดีพอประมาณมากขึ้น ๆ สัจจตมवलิกฤติของความเปลี่ยนแปลง ที่ทำให้สามารถสัมผัสถึงผลของการเปลี่ยนแปลงที่ “มีประสิทธิภาพ มีประโยชน์ และทำให้ มีความสุข” นั้น ๆ ได้อย่างชัดเจน จนหมดความกังขาสงสัยในวิถีสู่เศรษฐกิจพอเพียง ดังกล่าว แล้วตกผลึกเป็นหลักคิด หรือเกิดความคิดรวบยอด (Conceptualization) ที่สามารถจะนำ “หลักคิด” นี้ไปใช้แก้ปัญหาในเรื่องอื่น ๆ ได้อย่างกว้างขวางยิ่ง ๆ ขึ้นต่อไป จนกลายเป็น “ระบบภูมิคุ้มกัน” ของชีวิต

ในขณะที่ปัญญาในระดับแรกเป็นเพียง “ความรู้ภายนอก” (Explicit Knowledge) ที่ใส่เข้าไปในสมอง ปัญญา ๓ ระดับหลังจะเป็น “ความรู้ภายใน” (Implicit หรือ Tacit Knowledge) ที่เกิดจากกระบวนการเรียนรู้ตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงดังที่ได้กล่าวมา จนนำไปสู่ “ความเข้าใจ” หรือเข้าไปอยู่ภายในจิตใจ (Internalization) ที่ก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงใน “กรอบการรับรู้” หรือ “จิตที่รับรู้” ความรู้จากภายนอกต่าง ๆ ทั้งหลายเหล่านั้น

ด้วยเหตุนี้แม้แต่เรื่องความรู้เกี่ยวกับเศรษฐกิจพอเพียงเองถ้าเข้าใจเศรษฐกิจพอเพียงในลักษณะที่เป็นมิติของความรู้ภายนอก เช่น เรื่องเกษตรทฤษฎีใหม่ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของเศรษฐกิจพอเพียง ที่กำหนด

ให้แบ่งพื้นที่ทำการเกษตรตามสูตร ๓๐ : ๓๐ : ๓๐ : ๑๐ เช่น ขุดสระน้ำ ๓.๖ ไร่ ทำนา ๓.๖ ไร่ ปลูกผัก ๓.๖ ไร่ สร้างบ้าน ๑.๒ ไร่ แล้วเกิดยึดติดความรู้เรื่องนี้ อย่างเป็นสูตรสำเร็จตายตัว แต่พอนำไปใช้ไม่ได้ผลเพราะไม่ได้ปรับสูตรดังกล่าวให้สอดคล้องกับลักษณะของแต่ละละภูมิโนะวคที่มีเงื่อนไขแตกต่างกันไป ดังนั้นจะโทษว่าความรู้เรื่องเกษตรทฤษฎีใหม่ ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ใช้ไม่ได้ผลหรือไม่ดีไม่ได้

ถ้าหากเข้าถึงแก่นความรู้เกี่ยวกับเกษตรทฤษฎีใหม่จนเข้าใจ หรือ “เข้าไปอยู่ในใจ” (ไม่ใช่แค่เข้าไปอยู่ในหน่วยความจำของสมองอย่างเป็นสูตรตายตัว) กล่าวคือเข้าถึงหลักการของเกษตรทฤษฎีใหม่จนสามารถจะอาศัยความรู้เรื่องนี้ไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ได้อย่างเหมาะสมกับพื้นที่ในแต่ละละภูมิโนะวค แล้วทำให้เกิดผลที่ดี ซึ่งสามารถนำไปสู่ “สิ่งที่มีประสิทธิภาพ มีประโยชน์ และทำให้มีความสุข” ดังนี้จึงจักเรียกได้ว่า เป็นการเข้าถึง “ปัญญา” หรือ “ความรู้” ตามแนวทางปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงที่ “เที่ยงตรงในเหตุในผล” ได้อย่างถูกต้องแท้จริง

พระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เมื่อวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๔๓ เกี่ยวกับหลักการของเศรษฐกิจพอเพียงดังที่ได้กล่าวมาแต่ต้น จึงเป็นพระราชดำรัสที่มีความสำคัญยิ่ง เพราะเท่ากับได้พระราชทานเกณฑ์วินิจฉัยสำหรับใช้เป็นหลักตัดสินว่า การตีความหรือการเข้าใจเศรษฐกิจพอเพียงแบบไหน จึงจักเป็นการเข้าใจเศรษฐกิจพอเพียงที่ถูกต้องตามแนวพระราชประสงค์ โดยไม่ใช่เพียงแค่การเข้าใจเศรษฐกิจพอเพียงอย่างผิวเผิน แล้วยึดติดกับตัวอักษรตามพระราชดำรัสต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงอย่างตายตัว แต่นำไปใช้ประโยชน์อะไรไม่ได้

๗ อ่านต่อฉบับหน้า

กลิ่นความเลือดเก่า ๆ ที่ตกค้างส่งกลิ่นโชยมา
ฉันรู้ทันทีว่าชีวิตกำลังเดินเข้าไปสู่ความตาย
น้ำตาของฉันไหลออกมาอย่างไม่รู้ตัว
ความกลัวแทรกเข้าสู่หัวใจจนก้าวเท้าไม่ออก

● ภาพจากอินเทอร์เน็ต

ผิดไต่ถา... จึงประหาร ?!!

ฉันตกจากท้องแม่ในต้นฤดูหนาว มีโอกาส
ลืมหืมตามองดูโลกกว้างท่ามกลางแสงแดดอ่อน ๆ
ในตอนรุ่งเช้า เพื่อนวัวตัวใหญ่ ๆ จ้องมองมาที่ฉัน
แล้วส่งเสียงอูบลู ๆ พวกเขาคงดีใจ ที่มีเพื่อนร่วม
ฝูงเพิ่มมาอีกตัว

แม่เอาลิ้นเลียเนื้อเยื่อที่หุ้มตัวฉันออกไป เพื่อ
ทำความสะอาดและกระตุ้นอวัยวะต่าง ๆ ของฉัน
ให้เริ่มทำงาน นี่เป็นสิ่งแรกที่แม่ต้องปฏิบัติ จาก
นั้นแม่ก็เอาปากกัดสายสะดือที่เป็นไส้ยาวออกมา
ตัดออกมาตรงหน้าท้องให้ขาดออกซึ่งเป็นขั้นตอน
รักษาวัวน้อยตามวิถีธรรมชาติเพื่อความปลอดภัย

ให้มากที่สุด

ฉันพยายามตั้งตัวลุกขึ้นยืนให้ได้เหมือนกับแม่
แต่พลาดโซเซหัวคะมำล้มหลายครั้ง ประมาณ
ครึ่งชั่วโมงต่อมาฉันก็สามารถลุกขึ้นยืนออกเดิน
เอาปากซุกเข้าไปดูดกินนมแม่ได้ พอน้ำนมของ
แม่ตกลงไปถึงท้องฉันรู้สึกว่าการร่างกายได้
เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ขาทั้งสองที่ยังลั่นระริกก็เริ่ม
หยุดนิ่ง น้ำนมของแม่นั้นมีคุณค่าต่อร่างกายเกิน
จะหาสิ่งอื่นใดมาเทียบกันได้

เมื่อฟื้นแข็งแรงขึ้น ฉันจึงเลือกกัดยอดหญ้า
ใบอ่อนเคี้ยวกินเป็นอาหารเสริมได้มากขึ้น และก็

มีความสุขมากเมื่อเจ้านายน้อย(เด็กลูกเจ้าของวัว) กลับมาจากโรงเรียนแวะมาทักทายกอดคอลูบหลังเล่นและเรียกฉันว่าเจ้าแดงน้อย ถึงแม้สรีระจะแตกต่างกันแต่เราก็อยู่ในวัยเด็กเหมือนกัน จึงสามารถเป็นเพื่อนคบหากันได้ทุกวี่วัน

มาวันนี้ฉันเริ่มโตขึ้น เขาเริ่มงอกออกมายาว แม่ไม่ให้ฉันดูकिनนมอีกต่อไป เพราะเข้าไปใกล้แม่ทีไรแม่ก็ทำท่าจะชวิดอยู่เรื่อย ต่อไปฉันต้องและเล็มหญ้าอย่างเดียวเป็นอาหารเท่านั้น

หมูนี้อเจ้านายน้อยหยุดแวะเวียนมาเล่นกับฉัน เพราะมีเจ้าวัวตัวน้อยจากเพื่อนร่วมคอกที่ฟังกก ลูกออกมาที่น่ารักกว่า ฉันเริ่มมีความสุขมากขึ้น เมื่อเจ้านายใหญ่เอาเชือกเส้นใหญ่มาล็อกผูกคอ ล่ามฉันไว้ในวงแคบ ๆ ซึ่งก่อนนั้น ฉันสามารถวิ่งเล่นไปได้รอบทั่วสนามหญ้า ในรอบ ๆ บ้านนี้

และแล้วเหตุการณ์ที่ฉันไม่อยากให้เวียนมาถึงเลยก็เกิดขึ้น เมื่อเจ้านายใหญ่ได้เอาเชือกมัดหัวของฉันหนีบไว้กับเสาจนแน่น แล้วเอาเหล็กแหลมที่ต่อเชือกเอาไว้มาสนตะพาย แทะร่องจุมกเอาไว้ ฉันเจ็บปวดที่สุดในชีวิต แม้จะผ่านพ้นมาหลายเดือนแล้วก็ตามจุมกก็เป็นแผลเปิดอยู่ตลอด เวลาเจ้านายดึงกระดูกเชือกแรง ๆ จะมีเลือดไหลซึมออกมาทุกครั้ง มีความเจ็บปวดอยู่อย่างไม่มีที่สิ้นสุด ตั้งแต่จุมกถูกร้อยสนตะพาย อิศรภาพในชีวิตก็หมดลง ฉันจะถูกจูงให้ไปกัดเล็มหญ้าอยู่ในวงแคบทุกวัน หญ้าและน้ำที่จะได้กินก็ต้องอยู่ที่เจ้านายเป็นผู้จัดสรรให้ตามเวลาเท่านั้น

รถกระบะคันเก่าถอยหลังเข้ามา เปิดฝาท้ายกระบะที่เป็นบันไดในตัว แล้วเจ้านายก็จูงฉันขึ้นไปบนรถ ฉันเห็นเงินปึกใหญ่ที่เจ้าของรถยื่นให้เจ้านาย แล้วรถก็เคลื่อนออกไปจากพื้นที่ที่เคยอยู่มาแต่แรกเกิด ฉันคิดถึงแม่และพวกเพื่อนวัวที่เคยอยู่ด้วยกันมา ฉันส่งเสียงร้องอุบลู ๆ แม่ก็ส่งเสียงร้องอุบลู ๆ ตอบรับ มันเป็นเสียงลั่งลาครั้งสุดท้าย น้ำตาแม่และฉันต่างไหลริน...

รถวิ่งผ่านหลายหมู่บ้านแล้วจอด ณ ที่หนึ่งกระบะท้ายเปิดให้ฉันลงไป มันเป็นสนามหญ้าที่

กว้างมีรั้วลวดหนามล้อมรอบ ฉันเห็นเพื่อนวัวหลายสิบตัวสละวงเล็มหญ้ากันอยู่ ฉันเริ่มอุ่นใจขึ้นเพราะมีที่อยู่มีอาหารและขอบเขตที่กว้างพอสมควร

ผ่านไปหลายเดือน ฉันเริ่มอ้วนโต เจ้านายใหม่ได้นำอาหารเสริมให้กินทุกวัน แต่ฉันก็ยังรู้สึกหงุดหงิดอยู่ไม่หายที่เพื่อนวัวหลายตัวพอมายูที่นี้ได้แค่สองสามวัน ก็ถูกจูงขึ้นรถหายไป และมีเพื่อนวัวตัวใหม่นำมาปล่อยลงไว้โดยไม่เคยขาด

มาเช้าวันนี้ก็เช่นเคย รถคันเก่าถอยหลังเข้ามาเพื่อจูงวัวขึ้นไปบนรถ แต่วันนี้เจ้านายใหญ่เดินตรงมาที่ฉัน แล้วจูงขึ้นไปบนรถ รถวิ่งผ่านหลายหมู่บ้าน จนมาถึงที่แห่งหนึ่ง ฉันลงจากรถด้วยความงุนงง วัวควายหลายร้อยตัวพร้อมผู้คนเดินกันคับคั่ง มันเป็นตลาดนัดโคกระบือนั่นเอง หลายคนมายืนดูฉันพร้อมต่อราคา

ฉันต้องคงยืนอยู่กับที่ตั้งแต่เช้าจนบ่าย หญ้าลักเส้นน้ำลักหยดก็ไม่ตกถึงท้อง และแล้วก็มีคนแปลกหน้ามาจูงฉันไปขึ้นรถอีกคันแล้วขับออกไป

ฉันมาอยู่ในที่อีกแห่งหนึ่ง เป็นสนามหลังบ้าน มีลังกะสีล้อมรอบ ตรงพื้นเป็นดินมีก้อนขี้วัวขี้ควายตกเกลื่อน ฉันถูกล่ามไว้อย่างโดดเดี่ยวไร้ทั้งน้ำและหญ้า

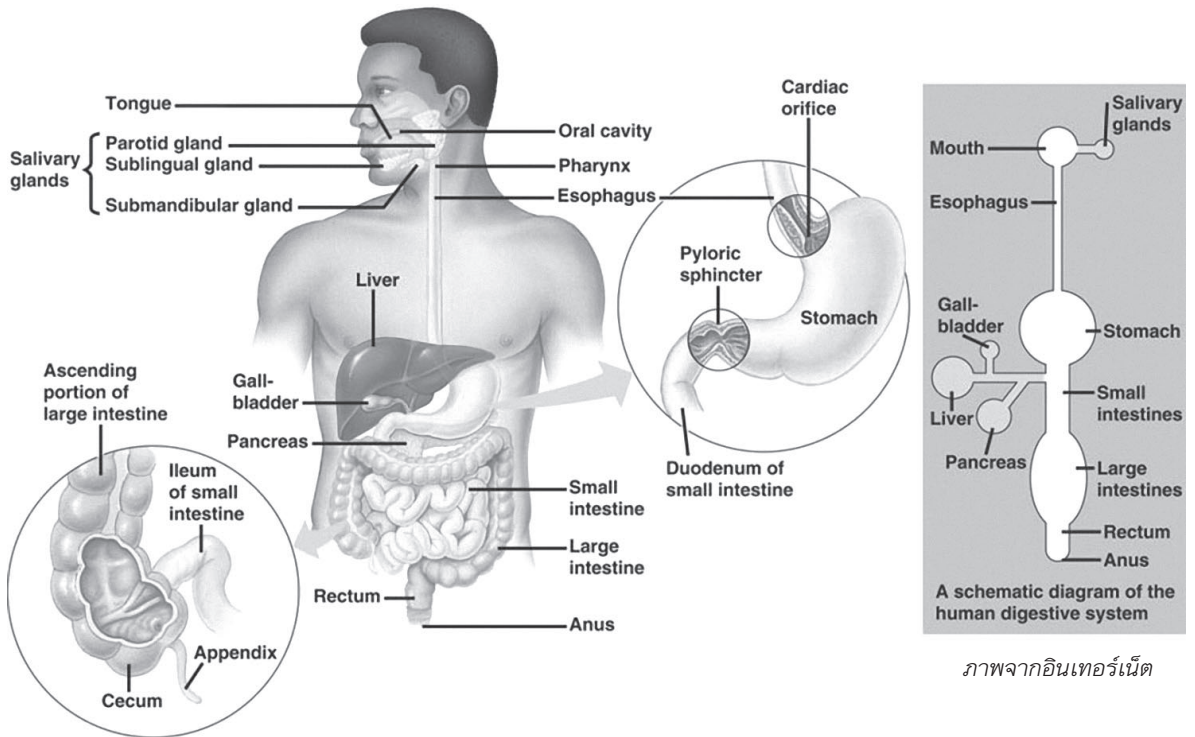
ใกล้เที่ยงคืน ชายคนหนึ่งมาจูงฉันไปในเพิงหลังบ้าน กลิ่นคาวเลือดเก่า ๆ ที่ตกค้างส่งกลิ่นโชยมา ฉันรู้ทันทีว่าชีวิตกำลังเดินเข้าไปสู่ความตาย น้ำตาไหลออกมาอย่างไม่รู้ตัว ความกลัวแทรกเข้าสู่หัวใจจนก้าวเท้าไม่ออก ชายอีกคนเอาค้อนไม้ยาวตีมาที่เนื้อต้นขาตะโพกหลังอย่างแรง ฉันออกเดินโซเซไม่ต่างจากวัวแรกเกิดจนถึงหลักประหาร

ฉันถูกประหารในครั้งนี่โดยมีความผิด คือ **“เกิดมาเป็นวัว”** ที่คนบอกว่า เป็นสินค้าชนิดหนึ่งที่ปราศจากความทุกข์ ความสุข ความทิว ความเจ็บปวด แต่ที่จริง ฉันยังมีความรัก รู้ทุกข์ รู้สุข มีความเจ็บปวดทรมานไม่แตกต่างไปจากคนเลย

๒

คัมภีร์ฟ้ามือพิชิตมังกร

(ตอนที่ ๒๓)

ภาพจากอินเทอร์เน็ต

เข้าโปรแกรมล้างพิษ (Detoxification program)

ปัจจัยในการรักษาขึ้นอยู่กับ

๑. สิ่งศักดิ์สิทธิ์มีจริง ช่วยได้จริง
๒. ยาสมุนไพรดีเลิศ เหมาะสมกับโรคนั้น ๆ ใช้รักษาโรคได้จริง
๓. ชาติ อายุ ฤดูกาล เวลา อารมณ์ ที่อยู่อาศัย

๔. หมอที่รักษามีความรู้รอบ รู้ทั่วถึง ละเอียดยรอบคอบ พิสดารลึกซึ้ง เกี่ยวกับโรคต่าง ๆ และ เหตุปัจจัยในการเกิดโรค

แม้ว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์จะมีจริง และช่วยได้จริง ยาสมุนไพรก็จริง ช่วยรักษาโรคได้จริง หมอเก่งจริง สามารถมีความรู้ช่วยได้จริง แต่ทว่า คนไข้ไม่ยอมเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมต่าง ๆ รวมถึงอารมณ์ต่าง ๆ ที่ก่อให้เกิดโรคร้ายไข้เจ็บ ร่างกายเราก็ไม่สามารถที่จะหายจากโรคนั้น ๆ ได้

โรคที่เกิด “ทางจิต” สามารถรักษาได้โดยทางพุทธศาสตร์และจิตวิทยา แต่โรคที่เกี่ยวกับ “เส้นประสาท” ซึ่งถูกทำลายไปจะไม่สามารถสร้างขึ้นมาใหม่ได้ นอกจากว่าเส้นประสาทที่ขาดและยังอยู่ก็พอที่จะต่อได้ด้วยวิธีการฝังเข็ม ส่วนอวัยวะบางส่วนสามารถปลูกถ่ายเปลี่ยนใหม่ได้ แต่ก็ยากลำบากมากที่ร่างกายจะรับได้

๑. สิ่งศักดิ์สิทธิ์แม้มีจริง เช่น เทวดา (หมายถึงคนผู้มีจิตใจสูงมีทิริโอดตบปะ) พระพรหม (หมายถึงคนผู้มีความเมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา) สรุปลแล้วหมายถึง พฤติกรรมทางกาย วาจา ใจ ที่คนคนนั้นสามารถปฏิบัติได้ถึงจริง มีจริงในตน เหมือนกับพ่อแม่ที่เป็นพรหมของบุตร เป็นพระอรหันต์ของลูก

พ่อ-แม่ทุกคนยอมช่วยให้ลูกทุกคนพึ่งตนเองให้ได้ในที่สุด เช่น คนป่วยบางคนป่วยมานานไม่หายสักที ไปหาหมอมานับร้อยก็หมอ กินยาจนหมดเงินไปมากมาย ใครว่าอะไรดี กินหมดเพื่อให้ตนเองหายจากโรคร้ายไข้เจ็บ ใครว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ไหนดีก็ไปหมด แต่ไม่หายสักทีเพราะ วิบากกรรมของตนเอง ที่เป็นคนโกรธง่าย หงุดหงิดง่าย น้อยใจง่าย เครียดง่าย ใจร้อน วิตกกังวลง่าย

ถ้าไม่ลด-ละ-เลิกอารมณ์เหล่านี้ ที่ก่อให้เกิดโรคร้ายไข้เจ็บขึ้น แม้จะกินยาอย่างไร มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์ช่วยอย่างไรก็ไม่หาย

๒. ยาสมุนไพรสุดยอดจากทั่วโลกก็ตาม มีพวกที่ขายอาหารเสริมซึ่งส่งมาจากทั่วโลก มีผลงานวิจัยระดับโลกรับรองมากมาย พอกินยาหรืออาหารเสริมนี้ไป ระยะแรก ๆ จะรู้สึกดีขึ้น แต่ระยะยาวไม่ค่อยได้ผล เพราะผู้ที่กินยาและอาหารเสริมเอง ไม่เคยเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม อาหาร อารมณ์ ของตนเองเลย เช่น มีคนป่วยกินอาหารเสริมที่ดีที่สุด แต่นอนดึกเกิน ๒๔.๐๐ น. เป็นประจำ ตื่นนอนก็ ไม่ขับถ่ายทุกเช้า บางที ๒ ถึง ๓ วัน ถ่ายครั้ง อยู่กับ เครื่องใช้ไฟฟ้า ตลอดแม้เวลานอน ทำงานก็มีแต่เรื่อง เครียด ทั้งวัน อารมณ์ ก็โมโหง่าย ถ้าเป็นเช่นนี้ ถ้ามองว่า โรคร้ายไข้เจ็บจะหายไหม ?

เวลาป่วยทุกคนจะถามหาแต่ยาที่ดีที่สุดเพื่อให้หายเร็ว ๆ จะได้ไปใช้ชีวิตแบบผิดวิถีธรรมชาติ คนที่ป่วยอยู่แล้วก็หายยาก มีแต่ทรงกับทรุด แต่ถ้าได้กินยาที่ดีที่สุด แล้วเริ่มมา ปรับเปลี่ยนพฤติกรรม ให้เข้าหาธรรมชาติ อย่างนี้ โรคร้ายไข้เจ็บต่าง ๆ ก็จะทุเลาบรรเทาลงจนกระทั่งหายได้ในที่สุด

๓. ชาติ อายุ ฤดูกาล เวลา ที่อยู่อาศัย ก็เป็นปัจจัยที่จะหายจากการเจ็บป่วยเร็วหรือช้า เมื่อร่างกายคนป่วยเกิดมีเลือดเสีย น้ำเหลืองเสีย ไขมันอุดตัน เกล็ดเสมหะเพิ่มขึ้นจนมีอาการมินชา เมื่อยปวด เจ็บ หมายถึงว่า ร่างกายมีพิษเกิดขึ้นในตัวทุกระบบ สิ่งแรกที่ควรทำคือ การล้างพิษทั้ง ๕ ระบบ ในร่างกาย ได้แก่ ระบบหมุนเวียนเลือด ระบบภูมิคุ้มกัน ระบบต่อมไร้ท่อ ระบบดูดซึม ระบบทางเดินหายใจ เมื่อล้างทั้ง ๕ ระบบแล้ว จึงค่อยมาบำรุงธาตุทั้ง ๕ ของร่างกาย คือ อวัยวะต่าง ๆ ให้แข็งแรง จากนั้นจึงมาบำรุงระบบเลือดและบำรุงระบบฮอร์โมน

เมื่อร่างกายแข็งแรงทุกระบบ ร่างกายก็จะซ่อมแซมตัวเองได้ง่ายขึ้น หายเจ็บหายป่วยเร็วขึ้น

อายุ ก็มีสัมพันธ์พันกันกับร่างกายเช่นกัน ยิ่งอายุมากขึ้น ร่างกายก็จะเสื่อมและอ่อนแอลงทุกวันเช่นกัน การกิน-อยู่-หลับ-นอน และขับถ่ายไม่ค่อยจะปกติ

- **อายุตั้งแต่ ๑-๑๖** ร่างกายจะบกพร่องเกี่ยวกับ **เลือด เสมหะ น้ำมูก**
- **อายุตั้งแต่ ๑๖-๓๒** ร่างกายจะบกพร่องเกี่ยวกับ **น้ำดี**
- **อายุตั้งแต่ ๓๒-๖๐ ขึ้นไป** ร่างกายจะบกพร่องเกี่ยวกับ **ลมต่าง ๆ**

ฉะนั้น อายุยิ่งมากเท่าไร เซลล์และอวัยวะต่าง ๆ ในร่างกายก็จะอ่อนแอตามวัยไปด้วย แต่ทุกวันนี้ คนที่อายุยังน้อยอยู่ **ชอบนอนดึก อาบน้ำดึก กินอาหารดึก กินอาหารขยะ มีแต่เรื่องเร่งรีบแข่งขันในสังคม แคมกิน สูป ดีม เสมพย์** ทำให้ร่างกายเสื่อมเร็วกว่าปกติมากขึ้นเรื่อย ๆ ทั้ง ๆ ที่อายุยังน้อย แต่ก็มีอาการเจ็บป่วยเหมือน **คนแก่ อายุมาก**

ฤดูกาล มีผลต่อสุขภาพมาก เช่น ช่วงที่ฤดูกำลังเปลี่ยนจะทำให้เราปรับตัวไม่ทัน จึงป่วยเป็นไข้หวัดได้ง่าย **คนโบราณ**จะรู้ว่า **เมื่อถึงฤดูนี้ควรใช้ชีวิตอย่างไร กินอาหารอย่างไรเพื่อให้สุขภาพแข็งแรง** แต่ทุกวันนี้มีพืช-ผัก-ผลไม้ที่ออกไม่ตรงตามฤดูกาล เมื่อกินเข้าไปก็ทำให้ร่างกายเสียสมดุลได้ง่าย

- เวลา เช้า เทียง บ่าย-เย็น ก็เป็นปัจจัยที่ส่งผลให้เราป่วยได้
- **เวลาเช้า** ตั้งแต่ ๐๖.๐๐-๑๐.๐๐ น. เป็นช่วงที่ **เสมหะกำเรียบ**
  - **เวลาเที่ยง** ตั้งแต่ ๑๐.๐๐-๑๔.๐๐ น. เป็นช่วงที่ **น้ำดีกำเรียบ**
  - **เวลาบ่าย-เย็น** ตั้งแต่ ๑๔.๐๐ - ๑๘.๐๐ น. เป็นช่วงที่ **ลมกำเรียบ**

ถ้าเรากิน **อาหารผิดเวลา ดื่มน้ำผิดเวลา ออกกำลัง** ผิดเวลาจะทำให้ **ร่างกายเสียสมดุล** เกิดการเจ็บป่วยได้ง่าย

ที่อยู่อาศัย ในแต่ละภาค และแต่ละทิศต่าง ๆ ความสูงตามภูเขา ไกลน้ำ ไกลทะเล อยู่ตามทะเลทราย ลิ่งปลูกสร้างที่สูง ๆ เป็นเสาต่าง ๆ เช่น ถังประปาตามหมู่บ้าน

เราต้องคำนึงว่า ‘ที่อยู่’ แต่ละแห่ง ควรจะมีจำนวน **‘ออกซิเจน’** มากพอสำหรับการหายใจให้ปลอดภัยในแต่ละวัน ถ้าบ้านไหนมีออกซิเจนในแต่ละวันไม่มากพอ และมีแต่ **คาร์บอนไดออกไซด์** หรือมีแต่ **สารปรุงแต่ง สารเคมี** ต่าง ๆ ก็ส่งผลให้คนที่อาศัยอยู่ในบ้านนั้นมีอาการเจ็บป่วยได้ง่ายเช่นกัน

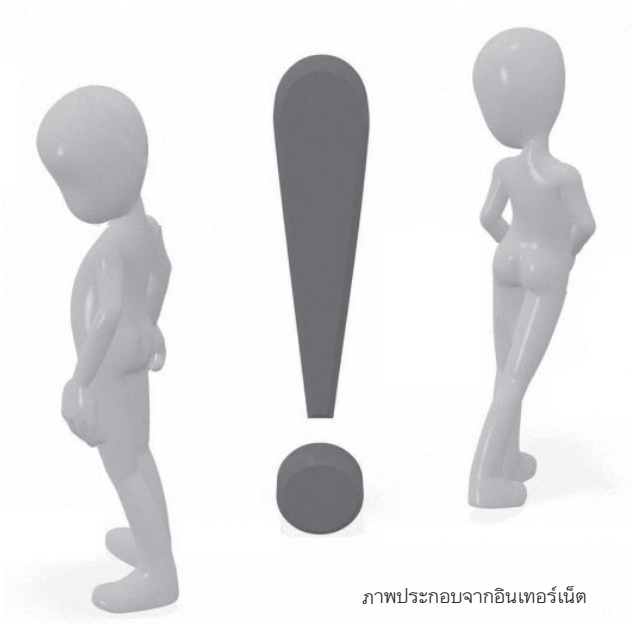
☞ อ่านต่อฉบับหน้า

**พจก.จ.บริการพยุหะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน**

**ศิลาเครื่อง
เก่งงาน
ชำนาญวิชา**

● สมณะโพธิรักษ์

โดย คุณสมยศ - รตน เฉลิมพงษ์
๓๐๖ หมู่ ๕ ถ.เอเซีย (กม.๒๐๙-๒๑๐) อ.พยุหะคีรี
จ.นครสวรรค์ ๖๐๑๓๐
☎ ๐๕๖-๓๔๑๓๗๓ แฟกซ์ ๐๕๖-๓๔๑๓๗๑

ภาพประกอบจากอินเทอร์เน็ต

ความรู้เกี่ยวกับ การไกล่เกลี่ยข้อพิพาท (ตอนที่ ๑)

หลักการและเหตุผล

ปัจจุบันเมื่อมีปัญหาความขัดแย้งหรือข้อพิพาทเกิดขึ้น หากคู่กรณีหาทางตกลงกันเองไม่ได้ วิธีทางที่จะแก้ไขความขัดแย้งที่เกิดขึ้นก็โดยการนำคดีขึ้นสู่ศาล แต่การแก้ปัญหาโดยวิธีการดำเนินคดีขึ้นสู่ศาลนี้บางครั้งก็สามารถยุติปัญหาข้อพิพาทลงได้ แต่การแพ้ชนะกันค่อนข้างเด็ดขาด บางครั้งกลับก่อให้เกิดความบาดหมางกันยิ่งขึ้น อีกทั้งการนำคดีขึ้นสู่ศาลเป็นที่ทราบกันว่าต้องเสียค่าใช้จ่ายสูง ต้องเสียเวลามาก และไม่สะดวก จำนวนทุนทรัพย์ที่ไม่สูงนักก็จะไม่คุ้มค่าการดำเนินการฟ้องร้องก็ทำให้ผู้เสียหายสูญเสียโอกาสที่จะได้หนีสินคืน

เมื่อเป็นความจำเป็นที่ต้องนำคดีขึ้นสู่ศาลแทบทุกคดีเช่นนี้ ย่อมก่อให้เกิดปัญหาการสะสมของคดีในชั้นศาลเป็นจำนวนมาก นำมาซึ่งความล่าช้าในการพิจารณาและตัดสินคดี ทำให้กระบวนการทางศาลไม่อาจเยียวยาปัญหาความเดือดร้อนของคนในสังคมได้เสมอไป เป็นเหตุให้คู่กรณี บางคู่ไม่นิยมการขึ้นศาล แต่กลับนำข้อพิพาทไปหาผู้มีอิทธิพลในท้องถิ่นให้ยุติปัญหาข้อ

พิพาทให้ ซึ่งกระบวนการยุติข้อพิพาทของผู้มีอิทธิพลนี้ ก็อาจจะใช้วิธีการที่รุนแรงซึ่งสังคมไม่อาจยอมรับได้ จากกรณีดังกล่าวนี้สะท้อนให้เห็นว่า การยุติข้อพิพาทโดยระบบศาลเพียงอย่างเดียวนั้นไม่เพียงพอและไม่สามารถตอบสนองความต้องการของชุมชนในสังคมได้ ในขณะที่เดียวกันภาคราชการเองก็ประสบปัญหาในเรื่องของจำนวนบุคลากรที่ทำให้บริการแก่ประชาชนและทำให้ประชาชนก็ไม่สามารถเข้าถึงบริการของภาครัฐได้

ข้อพิพาท

สำหรับกฎหมายนั้นเป็นกฎหมายที่เกี่ยวกับความประพฤติของคนในสังคมที่สำคัญ และแตกต่างจากกฎหมายอื่น ๆ ตรงที่มีกระบวนการบังคับที่เป็นกิจลักษณะคือ มีกระบวนการบังคับอย่างจริงจังเพื่อให้ผู้ฝ่าฝืนหรือละเมิดกฎหมายได้รับโทษ หรือผลร้าย

กฎหมายจึงเป็นเครื่องวัดความประพฤติของคนในสังคมว่าถูกหรือผิดอย่างไร ในขณะที่เดียวกันกฎหมายก็ได้กำหนดกระบวนการหรือวิธี

การที่จะชี้ขาดผิดถูก หรือการระงับข้อพิพาทที่เกิดขึ้นระหว่างบุคคลให้เป็นไปโดยสันติวิธี

กฎหมายได้กำหนดกระบวนการระงับข้อพิพาทแตกต่างกันไปตามลักษณะของข้อพิพาท ข้อพิพาทที่เกิดขึ้นนั้นกฎหมายได้แบ่งออกเป็นประเภทที่สำคัญ ๆ สองประเภท คือ

- (๑) ข้อพิพาทที่เป็นคดีแพ่ง
- (๒) ข้อพิพาทที่เป็นคดีอาญา

ข้อพิพาทคดีอาญา

๑. ข้อพิพาทคดีอาญาคืออะไร

การกระทำที่มีลักษณะร้ายแรงซึ่งทางบ้านเมืองเห็นว่าการกระทำนั้นจะกระทบกระเทือนถึงความสงบสุขของส่วนรวม ทางบ้านเมืองก็จะออกกฎหมายขึ้นมาห้ามการกระทำดังกล่าว หรือ บังคับให้กระทำการบางอย่าง และกำหนดโทษเอาไว้สำหรับผู้ฝ่าฝืนกฎหมายที่ออกมาเรียกว่า กฎหมายอาญา ดังนั้น จึงอาจจะกล่าวได้ว่า กฎหมายอาญา คือ กฎหมายที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดและมีโทษ โดยจะกำหนดไว้ว่าการกระทำใดที่กฎหมายห้ามหรือบังคับให้ทำ และหากฝ่าฝืนก็จะได้รับโทษตามที่กฎหมายกำหนดหากการกระทำใดกฎหมายไม่บัญญัติห้ามไว้ การกระทำนั้นก็ไม่เป็นความผิดอาญา

ในกรณีที่มีข้อพิพาทซึ่งเกิดจากการกระทำความผิดอาญา ข้อพิพาทนั้นก็จะ เป็นข้อพิพาทที่เป็นคดีอาญา

๒. หลักเกณฑ์ความรับผิดชอบทางอาญา

การที่ผู้กระทำจะมีความรับผิดชอบทางอาญาอันจะทำให้ต้องรับโทษทางอาญาได้ก็ต่อเมื่อได้ กระทำ ครบตามหลักเกณฑ์ต่อไปนี้ คือ

(๑) ผู้กระทำได้กระทำการฝ่าฝืนข้อกำหนดของกฎหมายซึ่งกำหนดไว้ กล่าวคือเมื่อมีกฎหมายกำหนดให้บุคคลต้องปฏิบัติอะไรไว้ ผู้นั้นได้กระทำการฝ่าฝืนข้อกำหนดนั้น

ข้อกำหนดของกฎหมายโดยปกติจะกำหนดไว้ ๒ ลักษณะ คือ

(ก) **ข้อห้ามมิให้กระทำ** โดยกฎหมายจะกำหนดว่ามีอะไรบางอย่างที่ห้ามกระทำ เช่น ห้ามฆ่าผู้อื่น ห้ามทำร้ายผู้อื่น ห้ามลักทรัพย์ผู้อื่น ห้ามหมิ่นประมาทผู้อื่น เป็นต้น

(ข) **ข้อบังคับให้กระทำ** โดยกฎหมายจะกำหนดว่าต้องทำอะไรบางอย่าง เช่น ถ้าเห็นผู้อื่นตกอยู่ในภยันตรายซึ่งตนสามารถช่วยเหลือได้ ก็ให้ช่วยเหลือ เป็นต้น

(๒) **ผู้กระทำได้กระทำโดยเจตนา** การกระทำซึ่งจะต้องรับผิดชอบทางอาญาได้นั้น ผู้กระทำจะต้องกระทำโดยเจตนาเท่านั้น เว้นแต่ในกรณีที่กฎหมายต้องการให้ผู้กระทำต้องรับผิดชอบแม้โดยไม่เจตนา แม้ได้กระทำโดยประมาท กฎหมายจะต้องบัญญัติเป็นการเฉพาะให้ผู้กระทำต้องรับผิดชอบแม้กระทำโดยไม่เจตนา หรือแม้กระทำโดยประมาท

การกระทำโดยเจตนา หมายถึง ตั้งใจกระทำการให้เกิดผลอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น ตั้งใจฆ่าผู้อื่นให้ตาย ตั้งใจทำร้ายร่างกายผู้อื่นให้บาดเจ็บ เป็นต้น

การกระทำโดยประมาท หมายถึง การกระทำที่บุคคลกระทำการโดยไม่มีเจตนา แต่ขาดความระมัดระวัง ทั้ง ๆ ที่ตนสามารถใช้ความระมัดระวังได้แต่ไม่ใช้ เช่น ขับรถชนผู้อื่นโดยประมาท ทำปิ่นลับใส่ผู้อื่นโดยประมาท เป็นต้น

๓. โทษทางอาญา

ดังที่ได้กล่าวมาข้างต้นว่า กฎหมายอาญา คือ กฎหมายที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดและโทษโดยกฎหมายจะกำหนดไว้ว่าการกระทำใดที่กฎหมายห้าม หากฝ่าฝืนข้อกำหนดที่ห้ามไว้ก็จะถือว่ากระทำความผิด และจะได้รับโทษตามที่กฎหมายกำหนด ดังนั้น กฎหมายจึงต้องกำหนดโทษเอาไว้สำหรับความผิดแต่ละเรื่องนั้น โดยจะกำหนดให้มีความหนักเบาแตกต่างกันไปตามประเภทของความร้ายแรงของความผิด เช่น ความผิดฐานฆ่าผู้อื่นก็ให้รับโทษประหารชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิต

ความผิดฐานลักทรัพย์ก็ให้รับโทษจำคุกไม่เกิน ๓ ปี
โทษทางอาญาที่กฎหมายกำหนดไว้ใน
ปัจจุบันมี ๕ ประการ คือ

- (๑) ประหารชีวิต เช่น ในกรณีกระทำความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา เป็นต้น
- (๒) จำคุก เช่น ในกรณีกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ ชิงทรัพย์ เป็นต้น
- (๓) กักขัง
- (๔) ปรับ เช่น ในกรณีเสพสุราจนเมาแล้วประพฤตินุ้ยวายเป็นเหตุในถนนสาธารณะ เป็นต้น
- (๕) ริบทรัพย์สิ้น เช่น ในกรณีใช้ยานพาหนะเป็นเครื่องมือในการกระทำความผิดก็ให้ริบยานพาหนะนั้น เป็นต้น

๔. ประเภทของการกระทำความผิดทางอาญา

ข้อกำหนดที่กฎหมายกำหนดให้เป็นความผิดอาญาในเรื่องสำคัญ ๆ มีหลายประการ ดังเช่น

- (๑) **ความผิดต่อชีวิต** การกระทำให้ผู้อื่นตายเป็นเรื่องรุนแรงซึ่งอาจกระทบกระเทือนถึงความสงบสุขของบ้านเมือง ดังนั้น กฎหมายจึงกำหนดให้เป็นความผิดโดยได้แยกรายละเอียดตามฐานความผิด เช่น
  - (ก) ความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา
  - (ข) ความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยประมาท
- (๒) **ความผิดต่อร่างกาย** เป็นความผิดซึ่งเกิดจากการกระทำให้ผู้อื่นได้รับบาดเจ็บ โดยอาจแยกรายละเอียดตามฐานความผิด เช่น
  - (ก) ความผิดฐานทำให้ผู้อื่นได้รับบาดเจ็บสาหัส
  - (ข) ความผิดฐานทำให้ผู้อื่นได้รับบาดเจ็บ
  - (ค) ความผิดฐานทำให้ผู้อื่นได้รับบาดเจ็บโดยประมาท
- (๓) **ความผิดเกี่ยวกับเพศ** โดยอาจแยกรายละเอียดตามฐานความผิด เช่น
  - (ก) ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา
  - (ข) ความผิดฐานกระทำอนาจาร
- (๔) **ความผิดเกี่ยวกับเสรีภาพและชื่อเสียง** โดยอาจแยกรายละเอียดตามฐานความผิด เช่น
  - (ก) ความผิดฐานหน่วงเหนี่ยวกักขังผู้อื่น

- (ข) ความผิดฐานเรียกค่าไถ่
- (ค) ความผิดฐานหมิ่นประมาท
- (๕) **ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์** โดยอาจแยกรายละเอียดตามฐานความผิด เช่น
  - (ก) ความผิดฐานลักทรัพย์
  - (ข) ความผิดฐานชิงทรัพย์
  - (ค) ความผิดฐานชิงทรัพย์
  - (ง) ความผิดฐานปล้นทรัพย์
  - (จ) ความผิดฐานกรรโชกทรัพย์
  - (ฉ) ความผิดฐานยักยอกทรัพย์
  - (ช) ความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์
  - (ซ) ความผิดฐานบุกรุก
- (๖) **ความผิดอื่น ๆ** ในประมวลกฎหมายอาญานอกจากความผิดอาญาที่กล่าวมาแล้ว ประมวลกฎหมายอาญาได้กำหนดลักษณะของความผิดไว้เป็นจำนวนมาก

- (๗) **ความผิดที่มีโทษทางอาญาตาม พ.ร.บ.อื่น ๆ** นอกจากประเภทของความผิดที่ได้ยกตัวอย่างมาแล้วข้างต้น การกระทำอื่นซึ่งมีกฎหมายบัญญัติว่าเป็นความผิดและกำหนดโทษเอาไว้ ก็ถือว่าเป็นความผิดอาญาด้วยซึ่งอาจศึกษาได้จากประมวลกฎหมายอาญาและกฎหมายพิเศษอื่น ๆ เช่น พระราชบัญญัติป่าไม้ พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เซ็กซ์ เป็นต้น

ข้อพิพาทคดีแพ่ง

๑. ข้อพิพาทคดีแพ่งคืออะไร

ข้อพิพาทคดีแพ่ง หมายถึง ข้อพิพาทที่บุคคลก่อให้เกิดความเสียหายต่อประโยชน์ส่วนตัวของบุคคลอื่น ผู้ได้รับความเสียหายมีความจำเป็นต้องเรียกร้องให้บุคคลที่ก่อให้เกิดความเสียหายต้องกระทำการบางอย่าง ไม่กระทำการบางอย่างหรือชดใช้ความเสียหาย เช่น ฟ้องบังคับให้ปฏิบัติตามสัญญา หรือชดใช้ค่าเสียหาย

ตัวอย่าง นายเล็กมีไร่ข้าวโพด ๑ แปลง ต่อมากระบือของนายใหญ่ได้เข้ามากินต้นข้าวโพด

ซึ่งนายเล็กปลุกอยู่เสียหาย นายเล็กต้องเสียต้นข้าวโพดไป จึงต้องการให้นายใหญ่ชดใช้ค่าเสียหายนี้ จำนวน ๒,๐๐๐ บาท นายใหญ่ไม่ยอมชดใช้ตามตัวอย่างจะเห็นได้ว่าข้อพิพาทเกิดขึ้นระหว่างนายเล็กกับนายใหญ่ โดยนายเล็กอ้างว่ากระบือของนายใหญ่ทำให้ต้นข้าวโพดซึ่งเป็นทรัพย์สินอันเป็นประโยชน์ส่วนตัวของนายเล็กเสียหาย

๒. ประเภทของข้อพิพาทคดีแพ่ง

ข้อพิพาทที่เป็นคดีแพ่ง ได้แก่ ข้อพิพาทเกี่ยวกับเรื่องต่อไปนี้

(๑) **นิติกรรมสัญญา** เป็นกรณีที่บุคคลได้มีสัญญาต่อกันแล้ว ต่อมาไม่ยอมปฏิบัติตามสัญญาที่ให้ไว้ต่อกันนั้นจนก่อให้เกิดความเสียหายต่อคู่สัญญา เช่น สัญญาซื้อขาย เช่าทรัพย์สินเช่าซื้อ กู้ยืม ค้ำประกัน จำนอง จำนำ เป็นต้น

ตัวอย่างที่ ๑ นายเบี้ยวกู้เงินนายใจดีจำนวน ๑,๐๐๐ บาท กำหนดชำระคืนในวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๑ เมื่อครบกำหนดชำระ นายเบี้ยวไม่ยอมชำระคืน ข้อพิพาทระหว่างนายเบี้ยวกับนายใจดีเป็นข้อพิพาทที่เป็นคดีแพ่งอันเป็นเรื่องนิติกรรมสัญญา ทั้งนี้เพราะว่านายเบี้ยวกู้กับนายใจดีได้มีสัญญาต่อกัน และต่อมามีการผิดสัญญาที่เคยให้ไว้ต่อกันนั้น

ตัวอย่างที่ ๒ นายเบี้ยวกู้เงินนายใจดี จำนวน ๑,๐๐๐ บาทกำหนดชำระคืนในวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๑ โดยมีนายสอดเป็นผู้ค้ำประกันนายเบี้ยว ว่าหากนายเบี้ยวไม่ยอมชำระคืนให้ นายสอดจะต้องชำระแทน เมื่อนายเบี้ยวไม่ยอมชำระคืน นายใจดีจึงมาเรียกให้นายสอดชำระ ข้อพิพาทระหว่างนายใจดีกับนายสอดเป็นข้อพิพาทที่เป็นคดีแพ่ง อันเป็นเรื่องสัญญาค้ำประกัน ทั้งนี้ เพราะวานายสอดได้ผิดสัญญาค้ำประกันที่เคยได้ให้ไว้กับนายใจดี

(๒) **ละเมิด** เป็นข้อพิพาทที่เกิดจากการกระทำผิดกฎหมาย ละเมิดสิทธิอันชอบธรรมของผู้อื่นโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อ และทำให้เกิดความเสียหายให้แก่บุคคลผู้เป็นเจ้าของสิทธิ เช่น

สิทธิในชีวิต ร่างกาย อนามัย เสรีภาพ ทรัพย์สินหรือสิทธิอื่น ๆ

ตัวอย่างที่ ๑ นายหนุ่มซื้อรถมอเตอร์ไซค์โดยประมาท เลินเล่อ ชนนายสีได้รับบาดเจ็บนายสีต้องเสียค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาล ค่าเสียหายจำนวน ๒,๐๐๐ บาท ข้อพิพาทระหว่างนายหนุ่มและนายสีเป็นข้อพิพาททางแพ่งอันเป็นเรื่องละเมิด ทั้งนี้เพราะว่านายหนุ่มได้ขับรถโดยประมาท เลินเล่อ ทำให้นายสีได้รับความเสียหายอันเป็นการละเมิดสิทธิในร่างกายของนายสี

ตัวอย่างที่ ๒ นายสาไม่พอใจที่นายสีรวกกว่าตน จึงใช้ก้อนหินขว้างหลังคาบ้านนายสี ทำให้กระเบื้องหลังคาแตก ๒ แผ่น นายสีจึงเรียกร้องค่าเสียหายจำนวน ๔๐๐ บาท ข้อพิพาทระหว่างนายสาและนายสีเป็นข้อพิพาททางแพ่งอันเป็นเรื่องละเมิด ทั้งนี้ เพราะวานายสาได้จงใจขว้างหลังคาบ้านนายสี ทำให้กระเบื้องหลังคาซึ่งเป็นทรัพย์สินของนายสีเสียหาย อันเป็นการละเมิดสิทธิในทรัพย์สินของนายสี

(๓) **ทรัพย์สิน** เป็นข้อพิพาทที่เกิดจากการโต้แย้งในเรื่องกรรมสิทธิ์ หรือสิทธิเกี่ยวกับ ทรัพย์สินเรื่องการเป็นเจ้าของทรัพย์สิน เช่น ใครเป็นเจ้าของที่ดิน ใครเป็นเจ้าของบ้าน ใครเป็นผู้มีสิทธิครอบครอง เป็นต้น

ตัวอย่าง ที่ดินของนายเฉยมีเขตติดต่อกับที่ดินของนายชอบ นายชอบเห็นว่านายเฉยไม่ปลูกอะไรบนที่ดิน นายชอบจึงเข้ามาปลูกยางพาราในที่ดินของนายเฉย หลังจากปลูกยางพาราได้ ๔ ปี นายชอบอ้างว่าที่ดินแปลงนี้เป็นของตน เพราะตนได้ปลูกยางพารามา ๔ ปี แล้วข้อพิพาทระหว่างนายเฉยกับนายชอบที่ว่าใครเป็นเจ้าของที่ดินที่ปลูกยางพารา เป็นข้อพิพาทที่เป็นคดีแพ่งอันเป็นเรื่องทรัพย์สิน

(๔) **ครอบครัว** เป็นข้อพิพาทที่เกิดจากการโต้แย้งในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในครอบครัว เช่น การหมั้น การสมรส การหย่า การเป็นบุตรที่ชอบด้วยกฎหมายของบิดามารดา เป็นต้น

ตัวอย่าง นางสาวเป็นภรรยาของนายเขียว ต่อมานางสาวทนอยู่กับนายเขียวไม่ได้เพราะนายเขียวติดสุราและทุบตีนางสาวเป็นประจำ นางสาวจึงต้องการหย่ากับนายเขียว แต่นายเขียวไม่ยอมหย่า ข้อพิพาทระหว่างนางสาวและนายเขียวเป็นข้อพิพาททางแพ่งอันเป็นเรื่องครอบครัว

(๕) **มรดก** เป็นข้อพิพาทที่เกิดจากการโต้แย้งเกี่ยวกับทรัพย์สินของผู้ตายว่าจะตกทอดให้แก่ใคร รวมถึงส่วนแบ่งที่จะตกทอดแก่ทายาทว่าจะได้คนละเท่าใด

ตัวอย่างที่ ๑ นายดำสมรสกับนางดี มีบุตรด้วยกัน ๑ คน ต่อมานายดำหย่ากับนางดี และได้สมรสใหม่กับนางดี มีบุตรด้วยกัน ๒ คน เมื่อนายดำตายลง ปัญหาว่าทรัพย์สินของนายดำจะตกทอดแก่ใครบ้าง และจะรวมถึงบุตรซึ่งเกิดจากนางดีด้วยหรือไม่ ข้อพิพาทนี้เป็นข้อพิพาททางแพ่งอันเป็นเรื่องมรดกของนายดำ

ตัวอย่างที่ ๒ นายมาสมรสกับนางมี มีบุตรด้วยกัน ๓ คน เมื่อนายมาตายลง ปัญหาว่าทรัพย์สินอันเป็นมรดกของนายมาจะแบ่งให้นางมีกับบุตรทั้งสามว่าจะได้คนละเท่าใด ข้อพิพาทนี้เป็นข้อพิพาททางแพ่งอันเป็นเรื่องมรดกของนายมา

สรุป

คดีแพ่งเป็นข้อพิพาทเกี่ยวกับความสัมพันธ์ส่วนตัวระหว่างบุคคลในสังคม ซึ่งโดยปกติจะเกิดข้อโต้แย้งในลักษณะที่บุคคลฝ่ายหนึ่งอ้างว่าบุคคลอีกฝ่ายหนึ่งก่อให้เกิดความเสียหายต่อสิทธิหรือประโยชน์ส่วนตัวของตน ซึ่งกฎหมายจะกำหนดขึ้นให้บุคคลฝ่ายที่ก่อให้เกิดความเสียหายต้องรับผิดชอบและชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้เสียหายนั้น ๆ

ในการพิจารณาว่าบุคคลนั้นมีสิทธิหรือประโยชน์ส่วนตัวอย่างไร และเขาเป็นผู้ได้รับความเสียหายตามกฎหมายเพียงใด อาจศึกษาเพิ่มเติมได้จากประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ อันกำหนดถึงสิทธิและหน้าที่ของบุคคลที่เป็นเรื่องทางแพ่งเอาไว้

๒

ใครจะเชื่อ

แบ่งปัน สรรสาระ

เกลือคือยาชั้นยอด

สิ่งวิเศษที่เป็นยาชั้นเลิศอยู่คู่บ้านใกล้ตัวก็คือ “เกลือ” ชนิดที่เค็ม ๆ หาได้ตามห้องครัวนี้แหละ สำหรับอาการต่าง ๆ ที่ใช้เกลือช่วยบรรเทาได้มีดังนี้

ไอ เพราะเป็นหวัด แค่น้ำเกลือ ๑ ถ้วย มาเหยาะเกลือลงไป ๑ ช้อนชา คนเบา ๆ ให้เกลือละลาย ใช้ข้วนปากกลั้วคอหลาย ๆ ครั้ง ความเค็มจะเข้าไปละลายเสมหะในลำคอ

มีนหัว สมอไม่แล่น อयरอช้า รีบรองน้ำอุ่นให้เต็มถัง หยอดเกลือลงไป ๒-๓ ช้อนชา เอามาอาบสมอจะโล่งคิงานได้ปรี๊ดปรี๊ด เพราะเกลือช่วยกระตุ้นให้เลือดไหลเวียนดี มีเลือดไปหล่อเลี้ยงสมอ

เร่งให้อาเจียน ถ้าบังเอิญกินสารพิษเข้าไป หรืออืดอืดอาหารไม่ย่อย จนต้องทำให้อาเจียนออกมา ให้ดื่ม น้ำเกลือเข้มข้นแก้วใหญ่ ๆ ไม่นานจะอาเจียนสมใจ

คัดจมูก จะแค้คัดจมูกน้ำมูกไหล หรือลูกกลมจนกลายเป็นโรคจมูกอักเสบก็ตาม ให้ใช้น้ำเกลือเจือจางหยอดเข้าไปในรูจมูกทั้งสองข้าง เกลือจะช่วยฆ่าเชื้อโรคในโพรงจมูก จะได้หยุดขีดขัดขาดน้ำมูกได้เสียที

คันตามผิวหนัง ทาบริเวณที่คันด้วยน้ำเกลือ เชื้อราบริเวณนั้นจะสิ้นฤทธิ์

โรคตาแดง โรคนี้มีเชื้อโรคเป็นตัวการอยู่เบื้องหลัง แต่สามารถปฐมพยาบาลตัวเอง ก่อนถึงมือหมอได้ง่าย ๆ ด้วยการเอาผ้าขนหนูสะอาด ๆ (ถ้าต้มฆ่าเชื้อโรคก่อนได้ยิ่งดี) จุ่มน้ำเกลือแล้วเอามาเช็ดตา อาจจะแสบบ้างแต่นั่นล่ะคือยาดี หลังจากทีเกลือเข้าไปฆ่าเชื้อโรคในตาแล้ว ก็ล้างตาหลาย ๆ ครั้ง ด้วยน้ำสะอาด อาการบวมแดงมีขี้ตาจะทุเลาลง

แผลยุบกัด ถ้าใครถูกเจ้ายุงตัวร้ายมาขบกัดแล้ว เลือดไป แลมยั้งทิ้งรอยแผลไว้เป็นที่ระลึก อย่ามัวแต่เกา รีบใช้น้ำเกลือทาที่รอยแผล ไม่นานความคันจะหายไป และรอยบวมก็จะยุบเร็วด้วย

● ขอขอบคุณ FW. superlucky_sht@hotmail.com

❖ ธรรมชาติไทย ❖

“หากสยามยังอยู่ยั้ง
เราก็เหมือนอยู่คง
หากสยามพินาศลง
เราก็เหมือนมอดม้วย

ยืนยง
ชีพด้วย
เราอยู่ ได้ฤฯ
หมดสิ้นสกุลไทย”

โยมิสำนึกน้อม
คุณค่าคุณานับ
เกียรติคุณยิ่งยงสดับ
เหตุเพราะเสียสละด้วย

ยอมรับ
ชีพม้วย
ยืนทั่ว โลกา
จิตพร้อมยอมพลี

เสียทีที่เกิดก่อได้
ทุด! แต่จิตเลวสุด
การเมืองแผ่สยายยุทธ
หมายแต่จะเอาไชรั

กายมนุษย์
เปรียบได้
พิศกาละ เทศะแฮ
ไม่เว้นวางใจ

อุทกภัยแผ่พัน
เอกภาพคือครรลอง
การเมืองมุ่งปรองดอง
สลายฝ่ายรัฐหรือค่าน

เมืองนอง
ต่อต้าน
นำหน่วย
หนึ่งน้ำใจเดียว

เกลียวลัมพันธ์ก่อได้
ชำระมวลพฤติกรรม
ปลูกฝังหยิ่งยึดนำ
วันหนึ่งพลันขอบฟ้า

โดยธรรม
ชั่วช้า
ดีสู่ โลกเทอญ
รุ่งแจ้งแสงทอง

